

R. A. TORREY

Tema olemus ja tegevus. Kuidas kogeda Püha Vaimu kogu tema täiuses ja imepärasest teenistuses.

Me usume, et kui iga jutlustaja ja Jumala Riigi tööline loeb läbi selle raamatu ja õpib seda tundma, siis sel viisil lubab ta Pühal Vaimul enda juures töötada Tema tahet mööda. See tähendab vaimulikku revolutsiooni meie kogudustes ja osutub vahendiks, mille abil Issand annab meile suure vaimuliku ärkamise.

«... On täiesti võimalik, omada südames midagi, aga mõnikord isegi palju vaimulikku. Ja siiski pole võimalik kogeda ehtsat Püha Vaimuga täitmist ja tunnetada Tema õnnistatud tegevust, ilma üle elamata seda, mis Püha Kirja järgi on ristimine ehk täitmine Püha Vaimuga.»

R. A. Torrey

Võib-olla dr. Torrey väljendus «Püha Vaimuga ristimine» viib mõndagi lugejaist mõningal määral hämmeldusse. Kui dr. Torrey elaks veel tänapäeval ja näeks seda hämmeldust, mille on esile kutsunud selline formuleering, kasutaks ta võib-olla mõnda teist terminit. Ometi pole vaja kellelgi tegelda «tähenärimisega», kui asi puudutab sellist tähtsat kogemust nagu Püha Vaimuga täitumine. Tuntud Ameerika misjonär Moody, vesteldes sel teemal, ütles: «...Miks inimesed alati püüavad juuksekarva lõhki ajada? Miks nad ei taha mõista, et nad ise vajavad vaimuristimist? Paljud neist on head õpetajad ja ma olen rõõmus, et meil selliseid on. Kuid siiski tuleks neil mõista, et Püha Vaimuga ristimine on see, mida nad ise just esmalt vajavad...»

HESSONA

Selle raamatu peatükid on vestlused Pühast Vaimust. Ma viisin neid läbi maa mitmetes paikades viimase kahekümne viie aasta jooksul. Aja möödumisel, kui ma sõitsin linnast linna, nende vestluste sisu küpses veel enam ja mul tuli neid täiendada. Issand Jumal õnnistusrikkalt kasutas neid materjale, juhtides sel viisil paljusid usklikke rikkamasse ellu. Paljud sellistest usklikest, kes relvastusid vaimulikult, osutusid hiljem kutsutuiks vahetule teenimisele või abistajateks. Kõige selle tulemusena suur hulk inimesi Jaapanis, Hiinas, Austraalias ja Indias, Sotimaal ja Irimaal, Saksamaal ja Ameerika Ühendriikides tuli usule Jumalasse.

Peale seda kui O. Moody kuulis neid jutlusi nende esialgses redaktsioonis, hakkas ta peale käima, et ma kordaksin neid kõigis paigus, kuhu ma lähen. Aja jooksul kasvas üldine soov nende avaldamiseks. Ma loodan, et Issand Jumal kasutab neid vestlusi trükitud kujul sama õnnistusrikkal viisil nagu see leidis aset suuliselt.

R. A. Torrey

SISUKORD

EESSÕNA.....	1
SISUKORD	2
PÜHA VAIM — ISIK	3
1. Õpetuse — Püha Vaim kui isik — tähtsus	3
2. Neli tõendust selle kohta, et Püha Vaim on isik	4
PÜHA VAIM PALJASTAB INIMESI NENDE PATTUDES	12
1. Püha Vaim annab maailmale märku patu pärast.....	12
2. Püha Vaim avab maailma silmad õigusele.....	15
3. Püha Vaim toob maailma teadvuse tõe Jumala kohtust.....	16
4. Püha Vaim annab inimestele märku ainult nende kaudu, kes usuvad Kristusesse.....	16
PÜHA VAIMU TÖÖ VAIMULIKUL UUESTISÜNNIL.....	19
1. Püha Vaim avab tõe Jeesusest Kristusest	19
2. Püha Vaim aitab kaasa meie vaimulikule uuestisünnile	21
KUIDAS SAADA PIDEVAT RAHULDATUST?.....	26
PÜHA VAIMUGA RISTIMINE, SELLE OLEMUS JA TEGEVUS.....	30
1. Mis on Püha Vaimuga ristimine?.....	31
2. Püha Vaimuga ristimise tagajärjed	34
RISTIMINE JUMALA PÜHA VAIMUGA	38
1. Kellele on vaja Püha Vaimuga ristimist?	38
2. Kes võib saada Püha Vaimuga ristitud?.....	42
RISTIMINE PÜHA VAIMUGA JA KUIDAS SEDA SAADA.....	45
Esimene samm	46
Teine samm	48
Kolmas samm	49
Neljas samm	50
KUIDAS VÕIB SEDA OMANDADA PRAEGU? RISTIMINE PÜHA VAIMUGA.....	54
Viies samm	54
Kuues samm	55
Seitsmes samm	58
Kolm küsimust.....	61

PÜHA VAIM — ISIK

Me alustame Püha Vaimu isiku ja Tema suure töö mõnede kirjeldustega. Eelnevalt vaatame, mida räägib Piibel Pühast Vaimust kui isikust. Vaadeldes Püha Vaimu kui isiksust, tuleb alata algusest. Ilma selleta pole võimalik mõista Tema tegevust, astuda Temaga õigesse vastastikusesse vahekorda ja sel viisil tunnetada endal isiklikult Tema õnnistavat ja võimsat mõju.

Mõnikord mõned püüavad hakata analüüsima Püha Vaimu tegevust enne, kui tutvuvad Temaga kui isikuga. Selline ebaõige meetod juba algusest peale kutsub esile ekslemiste, arusaamatuste, ebaterve entusiasmi, vale tule ja fanatismi võimsa laine. Seda kõike silmas pidades otsustasin oma käesoleva töö esimeseks teemaks valida: Püha Vaim — isik.

On täiesti võimalik, et mõned lugejad arvavad valitud teema mõnevõrra abstraktse ja raskesti omandatava olevat, selle üle ma ei solvu; kasvõi sellepärast, et oli aeg, mil arutlesin samuti.

Mu mälust ei ole kadunud esimene avalik ettekanne Pühast Vaimust kui isikust, mida kuulsin Saint-Pauli linnas Minnesota osariigis. Olin juba ka varem kuulnud selleteemalist loengut vaimulikuse seminaris. Nüüd oli see aga avalik ettekanne. Kui dr. Bruks, S.-Lui linna piiblikooli õpetaja, oma jutluse lõpetas, ütlesin ma endale: «Ta oskas oma väiteid põhjendada. Kahtlemata on Püha Vaim isik, kuid kas omab tähtsust see, kuidas Teda endale ette kujutame. Peamine on see, et Püha Vaim tuleb meie südamesse Isalt Jumalalt, kes muidugi on isik. Juba selle tõttu on Püha Vaimu jumalik päritolu väljaspool kahtlust.»

Pisut hiljem ma siiski mõistsin, milline suur vahe on isiku ja mõju vahel, õppides tundma Püha Kirja isiklike ja teiste kogemuste põhjal, ma leidsin, et õpetus Püha Vaimu isiksusest pole mitte ainult põhialus, vaid ka väga tähtis ja praktiline. See, kes ei tunne Püha Vaimu ühe isikuna Jumala Kolmainisusest, ei oma ka täisväärtuslikku kristlikku kogemust. See kes tunneb vaid Isa ja Poega, ei oma veel õiget ettekujutust jumalikust olemusest.

1. Õpetuse — Püha Vaim kui isik — tähtsus

Esiteks. Õpetus Püha Vaimu isiksuse kohta Jumala kummardamise plaanis omab suurimat tähtsust. Püha Vaim on jumalik isik (Unomaeb). Paljud, muide, ei tunnusta Teda sellena. Nad peavad Püha Vaimu ebaisikupäraseks (impersonaalseks) mõjuks ehk jõuks. Selliselt toimides võtavad inimesed Jumalalt ära Tema isiku. Nad jätavad jumaliku isiksuse ilma Temale kuuluvast austamisest ja armastamisest, usust ja usaldusest, andumusest ja sõnakuulmisest. Siin ma palun luba esitada üks küsimus: «Kas te kummardate Püha Vaimu kui isikut?» Teoreetiliselt me väljendame seda palves, pöördudes Jumala poole sõnadega: «Au olgu Isale, Pojale ja Pühale Vaimule nüüd ja igaveseks ajaks igavesti. Aameni» Elus aga väga sageli esineb suuri lahkuminekuid teooria ja praktika vahel. Küllaltki sageli võib täheldada erinevust öeldud sõnade tähtsuse ja väe tõelise tunnetuse vahel.

Mõni aasta tagasi elasin üle sündmuse, mis tihedalt puudutab käesolevat küsimust. Sel ajal tuli mul osa võtta ühest vaimulikust konverentsist New-York'i osariigis. Et jõuda konverentsile, tuli läbi sõita ühest linnast, mis asus 4 miili kaugusel konverentsi kohast. Selles linnas elas üks minu sugulane, kust edasi sõitsime koos. Mu sugulane oli kristlane, minust vanem, kaua aega usklik olnud. Ta kuulus presbüteraani kirikusse ja oli küllaltki ortodoksne. Sel hommikul rääkisin ma Püha Vaimu isiksusest. Pärast minu esinemist, oodates autobussi, sõnas sugulane: «Artši, ma pole kunagi selle üle mõelnud, et Püha Vaim on isik. Nüüd ma tänan Issandat Jumalat selle eest, et õppisin Teda tundma kui isikut.»

Teiseks. Praktilisest seisukohast on väga tähtis tunda Püha Vaimu isikuna. Kui te kujutate Teda ette vaid mingi mõjuna või jõuna, siis küsite endalt: «Kuidas võin saada Püha Vaimu ja kuidas Teda kasutada?» Tundes aga Püha Vaimu piiblikult isikuna, Temale omase jumaliku suuruse ja auga, saab meie küsimus uue formuleeringu. Te küsite: «Kuidas Püha Vaim saaks võtta mind tervikuna endale tarvitada?»

Kas ei ole vahet inimese-ussikese mõtete, kes soovib kasutada Issandat Jumalat mäe purustamiseks ja Jumala enda plaani vahel, kes on võtnud kasutada ussikest sellesama asja teostamiseks. Esimene olukord, kus inimene oma plaani kohaselt püüab sundida Jumalat teenima,

osutub paganlikuks mõtteviisiks. Oma olemuselt erineb see vähe Aafrika ebajumalakummardaja seisukohast, kes püüab sundida oma jumalat ennast teenima. Teine seisukoht, et Jumal — Püha Vaim, võttes meid enda omandiks, tarvitab meid oma äranägemise järgi, on mitte ainult aukartlikult ülev, vaid ka kristlik. Veelgi enam. Kui me kujutame Püha Vaimu endale ette ainult mõjuna ehk jõuna, mida me saame ja kasutame, siis me loomulikult mõtleme sellest, kuidas seda omandada. Püha Vaimu isikuna tundes küsime: «Kuidas Püha Vaim saaks rohkem omandada mind?»

Esimene seisukoht viib meid tingimata enesekindluseni, endaülenduseni ja terve rea kõige mitmesugusemate minadeni.

Kui inimene püüab vastu võtta Püha Vaimu kui mingit mõju ehk väge, millega ta võib ümber käia oma heaksarvamise järele, riskerib ta sattuda küllaltki ebameeldivasse olukorda. Vale ettekujutus sellest, et te omate Püha Vaimu sellises vormis, toob lõpuks kaasa uhkuse, mis on esile kutsutud kujuteldavast kuulumisest mingisse kõrgemasse kristlaste kategooriasse. Elus võib kohata palju seda liiki inimesi. Mulle meenub üks naine Nortfildis. Pärast minu ettekannet toimunud vaimulikul konverentsil, pöördus see naine minu poole järgmiste sõnadega: «Vend Torrey! Ma tahaksin teilt midagi küsida. Eelnevalt ma aga pean teile ütleva, et ma olen täidetud Püha Vaimuga.» Selline ebataavaline avaldus sundis mind võpatama hirmust. Külma värin jooksis mul üle ihu. Selline tõele vastuoluline teade riivas kõrva kõige hirksamal viisil. Selle naise sõnades oli tunda uhkust Püha Vaimu omamise üle. Mõeldes aga Pühale Vaimule Pühakirja valguses selgub, et Teda peame vastu võtma kui Kolmainu. Jumala isiku, kes on täidetud oma isiku piiritu ja püha suurusega. Tema ise tarvitab meid oma püha ja targa tahte järgi, viib meid lahtiütlemisele isiklikust «minast», enda ärasalgamisele ja leppimisele. Ma ei tea teist vahendit, mis paremini aitaks inimesel põrmu langeda kui mõtisklus Pühast Vaimust kui isikust.

Olles üks isik Jumala Kolmainsusest, asub Püha Vaim elama inimese südamesse ja asunud sinna, saab kogu tema elu peremeheks, tarvitades inimest nii, nagu näeb ette Tema ääretu tarkus.

Kolmandaks. Õpetus Pühast Vaimust kui isikust omab väga suurt praktilist tähtsust. Paljude usklike elus toob see nende kogemuste täieliku ümberkujunemise, kui nad tunnistavad Püha Vaimu kui isikut. Need minu ettekanded, mida ma pidasin paljudes linnades, olid oma olemuselt raske temaatikaga, mida ma selgitasin täiesti avalikult. Vaatamata tõstatatud probleemide keerukusele, tuli minu juurde või siis kirjutas palju rohkem kuulajaid kui teiste teemade puhul. Kõik nad jagasid minuga oma rõõmu saadud õnnistuse pärast, mida nad olid kogenud nende jutluste resultaatina.

2. Neli tõendust selle kohta, et Püha Vaim on isik

1. On neli tundemärki, mis selgesti annavad tunnistust sellest, et Püha Vaim on isik.

Esimene tõend selle kohta leidub Piiblis. Püha Kiri omistab Pühale Vaimule kõik isiksuse omadused ja tunnused. Need on teadvus, tunded ja tahe. Nii siis on isiksused sellised elusolendid, kes teavad, tunnevad ja tahavad. Isiksus ei pea omama käsi ega jalgu, silmi ega kõrvu jne. Organid on ihu tunnuseks. Iga olevus aga, kes on nimetatud võimetega on isiksus sõltumata sellest, kas ta ihu omab või mitte. Kõik need tunnused omistab Piibel ka Pühale Vaimule.

a) 1Kr 2:11 loeme: «Sest kes inimesist teab seda, mis on inimeses, kui aga inimese vaim, kes temas on. Samuti ei tea ka ükski, mis on Jumalas, kui aga Jumala Vaim».

Siin omistatakse Pühale Vaimule teadmine. Teiste sõnadega Püha Vaim mitte ainult ei valgusta ja ei kinnita meie teadvust, et me tõde tunneksime, mida me ilma Temata ei oleks märganud. Vaid Ta teab Jumala kogu olemust ja järkjärgult avab oma teadmisi.

b) Pöördume nüüd Pauluse esimese kirja juurde korintlastele: «Ent kõike seda teeb üks ja sama Vaim, jagades igäihele eriti, nõnda nagu Tema tahab» (1Kr 12:11). Siit me näeme, et Püha Vaim ei ole mingi vägi, mida tarvitame oma äranägemise järgi. Vastupidi. Püha Vaim, olles jumalik isik ja omades meid, juhatab meid oma tahte järgi. Peame seda meeles pidama, kui tahame omada õiget vahet Püha Vaimuga ja sellesse jääda. Paljud tõsised kristlased teevad just siin palju vigu. Kõik nad püüavad saavutada jumalikku väge selleks, et seda kasutada. Tänu

Jumalale, et pole olemas sellist jumalikku väge, mida inimene võib oma soovi järgi kasutada. Kuidas võiks võhiklik ja rumal inimene seda kasutada. Milliseid hädasid ta võiks tekitada?! Võime olla õnnelikud, et on olemas selline Jumala isik, kes allutanud inimese enesele, võib teda tarvitada, juhtides oma ääretust tarkusest ja kõikehõlmavast armastusest.

c) Avame Roomlastele 8:27: «Aga südamete uurija teab, mis Vaimul on mõttes, et ta kooskõlas Jumalaga kostab pühade eest.» Peatume väljendusel «Vaimul mõttes». Kreekakeelses algtekstis mõte — «phronema» omab laia tähenduse, mis hõlmab endasse mõisted mõttest, tundest ja tahtest. Siin on silmas peetud sama mõistet sama peatüki 7. salmis, kus räägitakse, et «liha mõtteviis on vaen Jumala vastu, sest ta ei alistu Jumala käsule ega võigi alistuda». Seda kohta tuleb mõista nii, et vaen Jumala vastu ei ole mitte ainult liha mõtteviis, vaid ka mõtlej ja moraalne elu lihas.

d) Nüüd pöördume abi saamiseks väga tähelepanuväärse koha poole kirjas Roomlastele 15. peatüki 30. salmis. Sealt me loeme: «Ent mina manitsen teid vennad, meie Issanda Jeesuse Kristuse läbi ja Vaimu armastuse läbi, minuga ühes võidelda eestpalvetega minu eest Jumala poole.» Milline sügav ja imeline mõiste «Vaimu armastuse läbi». Huvitav, kui palju jutlustajaist on kõnelnud teemal «Vaimu armastuse läbi». Kui paljud tänanud Püha Vaimu Tema armastuse eest meie vastu. Ma loodan, et igal päeval kummardate põlved Jumala Isa ette järgmiste sõnadega: «Taevane Isa! Ma tänan sind suure armastuse eest, mis võimaldas saata siia patusesse maailma oma Poja Jeesuse Kristuse, kes suri minu eest Kolgata ristil!» Igal päeval te kummardate oma põlved Jumala Poja Jeesuse Kristuse ette, pöördudes Tema poole järgmise palvega: «Oo, auline Jumala Poeg! Ma tänan Sind Sinu armastuse eest, mis tegi Sind kuulekaks Isale selles maailmas selleks, et surra minu eest Kolgata ristil!»

Tahaksin küsida teilt, kas te mõnikord kummardate põlved ka Püha Vaimu ette ja palvetate umbes järgmiselt: «Püha Vaim! Ma tänan sind armastuse eest minu vastu!» On väljaspool kahtlust, et meie pääsemise eest me peame tänulikud olema Püha Vaimu armastuse eest samal määral, kui Jumala Isa ja Jumala Poja armastuse eest. Me oleksime kahtlemata hukkunud sel juhul, kui Jumal Isa poleks pööranud tähelepanu kogu meie lootusetule olukorrale. Ma oleksin hukkunud, kui Taevane Isa, ette nähes minu pattulangemist ja hukatust, poleks saatnud siia maailma oma ainsat Poega, kes suri minu eest Kolgata ristil. Ma oleksin hukkunud sel juhul, kui Issand Jeesus Kristus, Jumala Poeg, oma armastuses minu vastu ja sõnakuulelik Isale, ei oleks lihaks saanud selles maailmas ja poleks andnud oma elu kui täisväärtuslikku lunastusohvrit minu pattude eest. Ma oleksin hukkunud ka siis, kui Püha Vaim oma armastuses minu vastu ja kuulekuses Isa tahte, poleks ilmunud siia maailma ja poleks mind vabastanud hukkumisest. Ta käis mu järele päevast päeva. Ta ei jätnud mind maha isegi siis, kui ma oma kangekaelsuses Temale selja pöörasin. Ta ei jätnud mind ka siis, kui Teda kurvastasin. Püha Vaim järgnes mulle ka sellistesse kohtadesse, millistes viibimine tekitas Tema pühadusele suuri piinu. Päevad ja aastad järgnes Püha Vaim mulle väsimatult senikaua, kui pani mulle «aru pähe» ja ma tunnistasin end hukkumisele määratuks. Püha Vaim näitas mulle Jeesust Kristust kui minu isiklikku Päästjat, tegi mind võimeliseks vastu võtma Kristust oma Issandaks ja Päästjaks. Tuleb tunnistada seda, et kui poleks olnud seda kannatlikku, heasüdamlikku ja kõikumatut Püha Vaimu armastust, ma oleksin täna olnud hukkunud. Kui teil ei õnnestu eeltoodust vastu võtta midagi enam, omastage mõte: «Püha Vaimu armastus.»

e) Avame Nehemja 9:20: «Sina andsid neile oma hea vaimu, et neid targaks teha, oma mannat sa ei keelanud nende suudele ja andsid neile vett, kui neil oli janu!» Siin omistatakse Pühale Vaimule headus ja intellekt. See seisukoht ei lisa midagi uut minu mõtetele. See on mainitud, et näidata, et ka Vanas Testamendis kõneldakse Pühast Vaimust kui isikust. Mõned inimesed arvavad teisiti. Muidugi räägitakse sellest Vanas Testamendis vähem, mis on ka mõistetav, kuna Püha Vaimu tegevus muutub eriti aktiivseks alles pärast Kristuse taevaminemist.

Paljud kinnitavad ka, et õpetus Jumala Kolmainsusest esineb vaid Uues Testamendis. Kuid sellega kohtume juba 1. Moosese 1. peatükis, kus öeldakse: «Ja Jumal ütles: «Tehkem inimesed

oma näo järele, meie sarnaseks» (s 26). Nii räägitakse siin täiesti selgelt Jumalast mitmes isikus. Jumal ei öelnud: «Ma loon», vaid ütles: «Tehkem...» Jumala isikuid leiame ka esimeses kolmes salmis. «Alguses lõi Jumal taeva ja maa» (1Ms 1:1). See oli Isa. «Maa oli tühi ja paljas ja pimedus oli sügavuse peal ja Jumala Vaim hõljus vete kohal» (1Ms 1:2). Selles salmis räägitakse Pühast Vaimust. «Ja Jumal ütles (seda ütleb Poeg): «Saagu valgus!» Ja valgus sai.» (1Ms 1:3). Nii esinevad Jumala kolm isikut juba Piibli kolmes esimeses salmis.

Õpetus Pühast Kolmainsusest esineb Vanas Testamendis mitmeid sadu kordi. Paljudes kohtades juudi Piiblis esineb sõna «Jumal» mitmuses seal, kus meie keeles see ainsuses esineb. Sel viisil saame otse tõlkides «Jumalad», aga mitte «Jumal». Juudid, kes eitavad Jeesuse jumalikkude päritolu, viitavad tekstile 5Ms 6:4: «Kuule, Iisrael! Jehoova, meie Jumal Jehoova, on ainus!» Juudi Piibel just kinnitab seda, mida eitavad Jeesuse jumaliku päritolu vastased. Sealt loeme: «Kuule Iisrael, Jehoova, meie Jumalad on üks Jehoova.»

Kerkib küsimus. Miks juudid, kes jutlustavad monoteismi, kasutavad Jumala nimetamisel mitmuses? See fakt on alati hämmastanud juudi grammatikuid. Ning parim seletus on, et see vorm on «pluralis majesteticus». See tähendab, et Jumala nime tarvitamine mitmuses tähendab kõrguse suurimat astet. See seletus on aga ebarahuldav, sest mina isiklikult ei ole leidnud Vanas Testamendis ühtegi vormi «pluralis majesteticus». Kui seda ka esineks, on olemas veel teine seletus mitmuse kasutamise kohta, mis on hoopis tõenäolisem. Nimelt juudi vanatestamentlikud kirjad kasutavad Jumala nime mitmuses sellepärast, et Jumal omab kolm isikut.

g) Pöördume nüüd Pauluse kirja juurde efeslastele. Ef 4:30 ütleb: «Ja ärge kurvastage Jumala Püha Vaimu, kellega te olete otsekui pitseriga kinnitatud lunastuse päevani.» Kuna Püha Vaimu saab kurvastada, ei saa Ta olla isikusetu mõju või vägi. Püha Vaim on isik, kes meid väga armastab. See püha isik on erakordselt tundeline isegi kõige väiksemate ja maskeeritud patu vormide suhtes. Selles suhtes on Püha Vaim otse vastand meie esiemale Eevale, kes ei kartnud pattu isegi selle kõige hirmsamas vormis. Püha Vaim kuuleb, mida räägime ja näeb mida teeme. Ta teab meie mõtteid. Isegi meie fantaasialend ei jää momendiksiki kõrvale Tema kontrolli alt. Püha Vaim kurvastub ja muutub nukraks, kui meie mõtetes, kõnes või tegudes leidub midagi ebapuhast või mittepüha, armastusväärsetust või ebatõde, valet või torisevat, kibedat või mittekristlikku. Need õnnistatud mõtted on minule suurimaks stiimuliks ja impulsiks. Nad juhatavad mind kristlikul teel teoga, sõnaga ja mõttega, mis on omane Pühale Vaimule.

Mõnikord noored inimesed väldivad rumalaid samme kartusel, et nende ema kurvastub, kui sellest kuuleb. Keegi noormees, kes pärast sõja lõppu oli jäänud Prantsusmaale, seisis kord ühe maja ukse ees, mille lävest ei astu üle ükski korralik meesterahvas. Noormees võttis juba kinni ukse käepidemelt, et ust avada, kui talle tuli mõte, et kui ema sellest kuuleb, võib taoline teade ta tappa. Selle mõttega pöördus noormees ringi ja eemaldus selle hirmsa maja uksest.

Meile lähedamal asub keegi püham kui ükski inimene, kes armastab meid palju enam. Ta teab kõik, mida me teeme mitte ainult valguses, vaid ka pimeduses. Tema kuuleb iga ettevaatamatult pääsenud sõna meie huulilt, teab kõiki meie mõtteid. Ta näeb kõike süüdsusetut ja kurvastab ääretult. Sageli tungisid minu teadvusse mitmesugused mõttekujutlused, mille allikat ma ei teadnud, kuid mille kohta tundsin, et ei tohi neile kohta anda. Kui ma seda siiski tegin, tajusin, et kõike näeb Püha Vaim ja kurvastub. Selle mõtte juures «kutsumata külalised» kadusid.

On hea kui meis kinnistuvad taolised mõtted Pühast Vaimust. See aitab lahendada eriti just noorte ette tõusvaid küsimusi Näiteks kas kristlane võib külastada kino või teatrit. Kui me sinna läheme, osutub ka meis asuv Püha Vaim seal olevaks. Kuidas mõjub aga taoline atmosfäär Pühale Vaimule. Kui mittesoodsalt, siis pole ka tarvis sinna minna. Kas ma võin tantsida, olles kristlane? Ka selles küsimuses on olukord samasugune. Kas te olete kunagi viibides tantsupeol tundnud, et Püha Vaim tundis end hästi seal kujunenud olukorras. Kas võib mängida kaarte? Kas te olete kunagi mänginud kaarte, kasvõi kitsas naabrite ringis, ja leidnud, et Püha Vaim on rahul kujunenud olukorraga? Kui ta ei ole rahul, siis pole vaja ka seda teha. Nii on lugu kõikide küsimustega, mis ülesse kerkivad. Sellised mõtted Pühast Vaimust aitavad meil leida õiget lahendust, muidugi juhul, kui seda ise tahame teha.

2. Teine tõend selle kohta, et Püha Vaim on isik, on järgmine: Pühale Vaimule on omased sellised teod, mida võib teostada ainult isiksus. Püha Kirja paljudest seletustest piirdume vaid kolmeaga.

a) 1Kr 2:10 loeme: «Ent Jumal on selle meile ilmutanud Vaimu läbi, sest Vaim uurib kõik asjad, ka Jumala sügavused.» Niisiis, nagu mainitud juba eespool, Vaim mitte ainult ei valgusta, vaid uurib Jumala sügavused ja avab need meile. Seda võib muidugi teostada ainult isik.

b) Loeme Rooma 8:26: «Aga samuti tuleb ka Vaim appi meie nõtrusele, sest meie ei tea seda, mida paluda, nõnda nagu peaks, ent Vaim ise palvetab meie eest sõnades väljendamatute ohkamistega.» Siin räägitakse, et Püha Vaim teeb seda, mida ainult isik võib teha — nimelt palvetab. Püha Vaim ei ole ainult mõju meie palvele äratamiseks, Ta ei ole ka ainult juhend palve esitamiseks. Püha Vaim on isik, kes palvetab.

Iga Kristusesse uskuja omab kaht jumalikku isikut, kes lakkamatult palvetavad tema eest. Esiteks Jumala Poeg Jeesus, kes «on eestkostja Isa ees, kes võib ka täielikult päästa need, kes tulevad Tema läbi Jumala juurde, elades aina selleks, et kosta nende eest.» Teiseks on Püha Vaim, kes palvetab meie eest, siin maa peal. Milline suurepärane teadmine see on, see annab veendumuse, et me kunagi ei lange saatana saagiks.

Kui ma 1901. a. alustasin oma ümbermaailmareisi, siis ma eelnevalt saatsin laiali 5000 kirja inimestele palvega, et nad iga päev paluksid minu ja mister Aleksandri eest ajal, kui me pidasime teenistusi erinevates maailma osades. Nendele kirjadele allakirjutamine oli tol korral üheks mu raskemaks ülesandeks. See ettevõtmine täielikult õigustas end. Peagi hakkas saabuma tuhandeid kirjavastuseid, mille autorid avaldasid soovi iga päev palvetada meie eest. Selleks ajaks, kui me jõudsime Melbourni, nõustus 10 000 inimest palvetama meie eest. Meie sõidul Inglismaale kasvas niisuguste palvetajate arv 40 000. Kes sellises olukorras poleks võimeline jutlustama? Kas olid siis taolised imepärased tagajärjedki ime? Siis ma soovisin, et kõik need inimesed jätkaksid palvetamist minu eest alati. Ent ikkagi, kui mul oleks tulnud valida nende 40 000 palvetaja ja jumalike palvetajate Jeesuse ja Püha Vaimu vahel, oleksin valinud viimased.

c) Vaatleme kahte tihedasti seotud kohta Piiblis Johannese evangeeliumis. Loeme: «Aga Trööstija, Püha Vaim, kelle minu Isa läkitab minu nimel, see õpetab teile kõik ja tuletab teile meelde kõik, mis mina teile olen ütelnud.» Siin kohtume Püha Vaimu isikupärase tegevusega: Ta õpetab.

Samas peatükis Jh 16:12, 24 leiame analoogilised mõtted: «Mul on teile veel palju ütlemist, aga te ei või nüüd seda kanda. Tänni ei ole te midagi palunud minu nimel. Paluge, siis te saate, et teie rõõm võiks olla täiuslik.» Ka siin esitatakse Püha Vaimu kui elavat isikut ja isiklikku õpetajat. Omada seda Püha Vaimu on kristlaste üks hinnalisemaid eesõigusi.

Jumalikku Püha Vaimu isikut, tõelist Piibli autoriteeti, tunnetame me eriti lähedalt iga kord, kui loeme seda suurepärasest raamatut. Püha Vaim selgitab, õpetab ja aitab mõista Jumala Sõna sügavat ja tõelist tähendust. See moment on eriti väärtuslik. Mõnikord me kuuleme mõnda head jutlustajat, kelle kaudu Jumal meid õnnistab. Ja siis me mõtleme sellest, et oleks hea, kui me kuuleksime seda jutlustajat sagedamini. Sel viisil me võiksime edasi jõuda oma vaimulikus elus. Vastuseks sellele võib öelda järgmist: Igaüks meist võib omada iga päev palju andekama õpetaja, kui kõige võimekama maistest õpetajaist, kes senini on eksisteerinud maa peal. Selleks võrreldamatuks õpetajaks on Püha Vaim.

3. Kolmandaks tõendiks Püha Vaimu isiku kohta: Pühas Kirjas omistatakse Pühale Vaimule selliseid olukordi, milles võivad olla ainult isikud. Nii me loeme Johannese evangeeliumist: «Ja ma palun Isa ja Tema annab teile teise Trööstija, et see teie juurde jääks igavesti, tõe Vaimu, keda maailm ei või vastu võtta, sest et ta teda ei näe ega tunne, aga teie tunnete teda, sest tema jääb teie juurde ja tahab olla teie sees.»

Siin Issand Jeesus Kristus esitab meile Püha Vaimu kui Lohutajat, kes tuleb Tema asemele. Kuni oma minekuni taevasse, Isa juurde, oli Jeesus sõbraks, kes oli lähedal ja valmis aitama

ükskõik millises hädas. Minnes taevasse, jätab Ta oma jüngrid maha kohmetunud südametega. Neid lohutades ütles Kristus, et pärast Tema äraminekut tuleb keegi teine, et asuda Tema kohale. Raske on endale ette kujutada järgmist olukorda. Taevasse minev Kristus räägib, et Ta jätab enda asemele asetäitja, kes on ainult mingi isikusetu mõju või vägi.

Me loeme Jh 16:7: «Aga mina ütlen teile tõtt: see tuleb teile heaks, et mina lähen ära. Sest kui ma ei läheks, ei tuleks Trööstija teie juurde.» Kas on võimalik, et Issand oleks võinud nii öelda, kui Tema asetäitjaks ei oleks olnud mitte isik, vaid ainult mõju või vägi? Sellisel juhul oleks pidanud Kristus ütleva, et enda — Jumaliku Isiku — asemele Ta jätab jumaliku mõju ehk jõu. Seda aga ei juhtunud. Meie Issand ütles, et enda — Kolmainu Jumala teise isiku asemele Ta saadab Püha Kolmainuse kolmanda isiku — Lohutaja, Püha Vaimu.

See Issanda töotus on mulle üks kõige hinnalisemaid töotusi Piiblis, eriti ajas, milles me elame. Tasub ainult mõelda: kogu meie Issanda äraoleku ajal, kuni Tema rõõmsa tagasitulekuni, on meil Tema asendajaks samasugune jumalik isik. See asetäitja on alati minuga. Ta elab mu südames, et olla pidevalt osaduses minuga ja aidata mind mu vajadustes ja raskustes.

On teada, et evangeeliumi algtekstis kreekakeelne sõna, mida me tõlgime «Lohutajaks», tähendaks rohkemat. Kreeka keeles kõlab ta «parakletos». Ta koosneb kahest sõnast «para», mis tähendab «külge külje kõrval» ja «kletos», mis tähendab «see, kes oli kutsutud». Sel viisil kogu tähendus oleks kas «see, kes oli kutsutud selleks, et olla külge külje kõrval teistega» e «see, kes oli kutsutud kaitsma teist ja aitama teda igas hädas». Seesama väljend on tõlgitud 1 Jh 2:1 sõnaga «eestkostja», aga kui keegi pattu teeb, siis meil on eestkostja (Parakletos) Isa juures, Jeesus Kristus, kes on õige. Tuleb aga märkida, et sõna «eestkostja» ei väljenda antud juhul kogu oma tähendust. Põhiliselt tähendab «parakletos» sedasama, mida eestkostja e advokaat.

Sõna advokaat on ladina päritoluga. Ta koosneb kahest sõnast; «ad», mis tähendab eesliidet juurde ja «vocatus», mis tõlkes tähendab «kutsutud». Niisiis on advokaat see, kes on kutsutud teise inimese juurde, et teda kusagil esitada või aidata. See sõna meie keelepruugis omab palju kitsama tähenduse. Kreekakeelne «parakletos» tõlgitakse: kutsutud olema kellegi teise kõrval. See tähendab abilist, kes on alati valmis aitama ükskõik millisel viisil.

Kuni taevaminekuni oli Jeesus ise oma jüngrite «parakletoseks» — sõbraks, kes oli alati valmis aitama. Näiteks, kui jüngrid ei osanud palvetada, pöördusid nad Jeesuse poole: «Issand, õpeta meid palvetama!» Ja Kristus õpetas neile seda.

Teisel juhul, kui Peetrus nägi Jeesust kõndimas vee peal, soovis ta sama teha. Kõik läks hästi ainult seni, kui Peetrus jälgis oma Issandat. Sel momendil aga, mil Peetrus arvatavasti tagasi vaatas, ei vaadanud enam ta silmad Kristusele. Pööranud pilgu ära oma Õpetajalt, valdas teda kartus, ning ta hakkas uppuma ning hüüdma, et Issand päästaks teda. Kristus sirutas käe Peetrusele. Sattudes raskesse olukorda, pöördusid jüngrid kohe õpetaja poole, kes neile appi tuli. Ja kas nüüd jätab Õpetaja oma järelkäijad maha? Ei, Ta lubab saata asendaja, kes on samuti jumalikust soost ja täis armastust, kes on samuti võimeline aitama ükskõik millises raskuses. Täna on see asetäitja juba meiega igas paigas ja igal ajal. Ta on alati meiega. Milline väärtuslik, imeline ja õnnistatud olukord. Kui selline olukord haarab ka teie südame, kinnitub seal, Siis kaob ka hirm alatiseks teie elust. Mida võib üldse karta, kui Püha Vaim on meie lähedal? Te võite olla sisse piiratud ärritusest ja vihast kisendava massi poolt. Mis võib juhtuda halba, kui Püha Vaim on teie ja ärritatud vaenlase vahel? Mõtted sellest ajavad igasuguse hirmu minema.

Jutustan juhtumeist, milles mind need mõtted on aidanud. Esinesin kord ühel piiblikongressil, mille asukohast nelja miili kaugusel elas minu onupoeg. Puhkepäeva veetsin tema juures, kust ta järgmise päeva hommikul viis mind mootorpaadiga järve teisele kaldale. Huvasti jättes kutsus ta mind ka selleks ööks enese juurde. Pikemalt mõtlemata lubasin. Õhtul asusingi teele. Kohe varsti mõistsin, et see teekond ei kujune just kergeks. Tõusis torm; saabumas oli öö, teerada aga kulges järve äärt pidi kaljudel, ulatudes kohati üsna veepinna ligi. Seda teed polnud ma pealegi varem käinud. Kohati kulges teerada just kalju äärel. Polnud näha ainsatki tähte ega ka kraavikesi, mis tähistaksid teed. Teed võis näha vaid lühikeste välgusähvatuste ajal, mille järel pimedus veel sügavam näis. Olin juba tagasi pöördumas, kui meenus, et lubasin ju minna. Liikusin edasi, kuid mind haaras hirm, mida süvendas raju ähkimine. Siis meenus mulle mõte ühest mu hiljutisest jutlusest Püha Vaimu isiku ja ligiolu temal ning ma mõtlesin, kas Püha

Vaim ka praegu minu kõrval asub. Ning kohe ma teadsin, et Ta asub minu ja kuristiku vahel. Edasi mu hirmu tee muutus rõõmu teeks.

Ükskord jutustasin sel teemal Londonis, kus mind kuulas üks noor naisterahvas, kes erakordselt kartis pimedat. Peale koosolekut ta ruttas koju ema juurde ning ütles, et kuulis täna kõige paremat sõnumit. «Oh, ema,» hüüdis ta, «Püha Vaim on alati meiega, olles meie kaitsja ja abiline alaliselt. Ma enam kunagi ei karda pimedat.» Tema ema oli praktilise meelega naine ja palus tütrele minna pimedasse tuppa, sulgeda uks ja seal istuda. Järgmisel päeval tütar kirjutas mulle: «Kuigi tuba oli pime, täitis Püha Vaimu juuresolek minu teadvuse pimestava valguse ja hiilgusega.»

Püha Vaimu ligiolu aitab meil vabaneda ka imetusest. Kas te olete kannatanud unetuse all? Mina vaevlesin selle all üle kahe aasta. Kui heitsin voodisse, olles surmani väsinud, mõtlesin, et magan nii, et ei suuda ärgata. Vaevalt sain pea padjale pandud, kui juba teadsin, et ei uinu. Kuulsin, kuidas kell löi tunde. Tõusmise ajaks polnud ma üldsegi maganud. Vähemalt tundus see mulle nii, sest muidu oleksin ma juba ammu surnud või äärmisel juhul segaseks läinud. See valmistab mulle suuri ebameeldivusi. Siis saabus aeg, millal magasin normaalselt, seda mõne aasta jooksul.

Ükskord õhtul, kui ma viibisin Piibliuurimise Instituudis Chicagos, magama heites tundsin jälle, et ei saa uinuda. Oli taas saabunud unetus. Ma kujutasin ette, et see on elav olevus, kes istub mu voodi serval, nagu mingi kuri vaim, kes teeb mulle grimassi ja ütleb: «Ma olen su juures veel kaks aastat.» Lamades voodis meenutasin tänast loengut ja küsisin endalt, miks ma ei kasuta oma jutlusi praktikas. Ja ma hakkasin palvetama: «Oo, õnnistatud Püha Vaim! Ma kuulan kõike, mida Sa tahad mulle öelda.» Vastuseks hakkas Püha Vaim mulle ilmutama imelisi asju, mis on kirjutatud Päästjast Pühas Sõnas. Süda täitus rõõmu ja rahuga ja ma uinusin varsti Sellest alates on see vahend mind alati unetuse vastu aidanud.

Tõde, et Püha Vaim on meiega, vabastab meid ka üksindusest. Viimase kahekümne viie aasta jooksul olen enamiku ajast viibinud üksinduses. Mõnikord ei näinud ma oma naist kahe-kolme kuu jooksul. Ükskord möödus 18 kuud, kui ma ei näinud oma perekonna liikmetest kedagi peale naise.

Ükskord jalutasin auriku tekil, mis oli teel Uus-Meremaa ja Tasmaania vahel. Meri oli tormine. Teisi laevalviibijaid tekil polnud. Minu neli last olid teisel pool maakera. Ainuke perekonnaliige, kes viibis läheduses, ei olnud sel õhtul minuga. Sedasi mõeldes valmistusin igavlemiseks. Siis mõtlesin, et mind saadab Püha Vaim ja üksindus kadus kohe.

Kord ettekande ajal Püha Pauli linnas jutustasin seda. Peale ettekannet üks arst kõnetas mind: «Ma tänan teid selle jutustuse eest. Ma pean sageli üksi öösel haigete juurde sõitma ja ma tundsin end väga üksikuna. Nüüd see enam ei kordu, kuna tean, et Püha Vaim on minuga.»

Selles kallihinnalises töes, et Püha Vaim on meie sõber, peitub ka võimalus purustatud südamete parandamiseks. Maailmas on palju purustatud südametega inimesi. Kõik kurbused ja mured lakkavad, kui meil on osadus Püha Vaimuga. Kui lugejate hulgas on inimesi, kes on kaotanud oma abikaasa, keda te armastasite, kes tegi elu rõõmsaks, siis oma üksilduses mõelge sellele, et on keegi tark ja tugev, kes juhatab ja abistab paremini, kui keegi inimene, kes on valmis võtma enese kanda ka suurimaid vastutusi, tegema teie heaks kõik, mis võimalik. See keegi on valmis tulema teie südamesse ja täitma teie südame iga nurgakese, nii kõrvaldades üksildustunde.

Kunagi, kui rääkisin sellest, tuli peale koosolekut vastuvõtutuppa keegi naine, kes oli kaetud leselooriga. Kogu tema olemus, mis kandis sügava kurbuse jälgi, väljendas sel momendil mingit rõõmsat üleelamust. Kiirustades tuli ta minu juurde ja ütles: «Dr. Torrey! Täna on minu mehe surmapäev. Ma tulin täna sellesse saali mõttega, et ütlete midagi võimsat minu abistamiseks.» Ja te ütlesite seda. Ma ei tunne ennast üksikuna. Lasen Pühal Vaimul täita oma südame iga nurgakese.» Sellest päevast oli möödunud 18 kuud ning kui ma, viibides jälle Šotimaal, sõitsin koos sõbraga mootorpaadiga Klidi järvel, ühe peatuse ajal tuli teisest paadist meie paati see lesk ja ütles lõbusalt naeratades: «Oo, dr. Torrey, mõte, mille te sisendasite mulle tol koosolekul, ei ole must lahkunud ka täna. Sellest päevast alates pole olnud tundi, mil oleksin tundnud end nukrana ja üksikuna.»

Selline olukord, kus Püha Vaim meid saadab, sisaldab endas tohutut jõudu ja on suureks abiks meie jumalateenistusel. Võtame kasvõi minu isikliku kogemuse. Minust sai evangeeliumi kuulutaja sellepärast, et pidin selleks saama. Vastasel juhul oleksin ma igavesti hukkunud. Ma mitte mingil juhul ei kavatsen kinnitada et, mind päästis evangeeliumi kuulutus. Ma olen päästetud Issanda Jeesuse Kristuse lunastava vere väe läbi. Minu evangeeliumi kuulutus on ainult selle tulemus, et minust sai kristlane. Palju aastaid ma keeldusin oma kristlikkuse igasugusest avalikust kuulutamisest sellepärast, et ma ei tahtnud jutlustada. Sel meeldejäával õhtul, kui ma allusin Jumala taatele, ei öelnud ma, et tahan Kristust vastu võtta ehk keelduda pattudest. Ma ütlesin, et tahan jutlustada.

Kui kunagi on eksisteerinud maakeral inimene, kes oma loomulike omaduste tõttu kõige vähem on olnud võimeline jutlustajaks saama, siis olen see mina. Nooruses olin ma erakordselt kartlik ja võõraste inimestega vesteldes punastasin ma tavaliselt juuksejuurteni. Olles külas koos meie perekonna teiste liikmetega, ei söönud ma lauas kunagi kõhtu täis. Ma häbenesin võõraste inimeste vahel istudes süüa. Kõigist piinadest, mida mul tuli taluda koolis, oli kõige hirmsam tahvli juures vastamine. Mul oli väga raske üldise tähelepanu keskpunktis olles rääkida. Isegi kodus, kui mul tuli koduseid koolitükke vastata isale või emale enne kooliminekut, ma häbenesin oma vanemaid. Kujutage endale ette sellist inimest jutlustajana.

Olles juba «Eil Kolledži» üliõpilane ja veetes kodus oma koolivaheaega, kutsus mind ema enda juurde, kus olid külalised. Kohmetusest ei saanud ma rääkida. Pärast külaliste lahkumist küsis minult ema: «Artši, miks sa ei vestelnud ei proua S-ga ega proua D-ga?» Ma ütlesin emale, et ma rääkisin nendega. Ema vaidles sellele vastu, sest ma polnud üldse häält teinud. Nii mulle tundus, et ma rääkisin nendega, kuid sõnad jäid mul erutusest kurku kinni. Ma nii häbenesin, et isegi ei saanud palvetada üldise palvetunni ajal. See kestis seni kuni astusin vaimulikku seminari. Siis ma mõtlesin sellest, et saades jutlustajaks pean ma rääkima, kasvõi palvetunni ajal kodukirikus. Lõpuks ma otsustasin seda teha ja õppisin mõned asjad pähe. Kuid, kui ma sel õhtul tõusin oma kohalt, et lugeda ette päheõpitud salmi, mulle paistis, et osa sellest kadus silmapilkselt mu mälest. Kui saabus minu kord esineda, haarasin ma istme seljatoest, mis oli minu ees, tõusin jalgadele ja et mitte kukkuda, hoidsin ikka veel istme seljatoest kinni Kohmetusest jooksid külmavärinad mul mööda selga, kuid jõudu pingutades, ärevusest väriseva häälega ma lugesin oma lühikesest päheõpitud luuletusest kõik, mis oli veel mälest püsinud. Pärast seda ma peaaegu kukkusin oma istmele. Peale koosolekut tuli minu juurde üks armas vana õde ja ütles: «Oo, härra Torrey, ma tahan tänada teid selle eest, mida te täna õhtul ütlesite. See oli nii hea ja te rääkisite sellise tundega.»

«Tundega?» mõtlesin ma. Mu ainukeseks tundeks oli sel ajal surmahirm. Kujutage endale ette sellist inimest jutlustajana!

Esimesed aastad jutlustajana töötades olid täis piinu. Ühel päeval ma pidin pidama kolm jutlust. Õppisin oma jutluste sisu pähe, tõusin ja kasutasin oma kuue ülemist nõõpi seni, kuni «keerutasin» välja kogu jutluse. Peale kolmandat jutlust lahkusin kergendustundega kantslist madalale istmele, tundes rõõmu, et olen vastu pidanud terveks nädalaks. Kuid kohe tuli pähe kohutav mõte, et juba homme peab hakkama tegema ettevalmistusi järgmiseks pühapäevaks. See ei olnud elu, vaid piin. Kuid õnnelik päev saabus siiski. Ma tahan teile öelda seda, et sel päeval võttis Keegi kogu asja oma kätte. Alates sellest, et iga kord, kui ma tõusin, et jutlustada, tõusis minu kõrval see Keegi, keda inimesed ei näinud. Ta seisis mu kõrval ja kandis kogu vastutust töö eest. Mul jäi üle ainult võimalikult rohkem astuda tagasi ja võimaldada jutlustada Temal Endal. Sellest päevast alates sai jutlus minu elu rõõmuks. Mul oli näiteks palju meeldivam jutlustada kui süüa. Mõnikord enne kui alustan jutlust, enne kui ütlen esimese sõna, täitub mu süda mõttega sellest, et Ta on täiesti minu kõrval. Püha Vaim on alati valmis võtma enda peale koosoleku juhatamise ja tegema kõike seda, mis vajalik. See teadmine täidab mind sellise rõõmuga, et mul on mõnikord raske hoiduda selle avalikust väljendamisest. Analoogiline olukord on ka õpetusega päevakoolides. Mõnikord teevad läbiviijad endile sellega mittevajalikke kohustusi ja kardavad öelda midagi sellist, mis pole vajalik, ehk vastupidi, mitte öelda seda, mis on vajalik.

Sageli mõtted raskusest ja vastutusest halastamatult rõhuvad neid ja selle asemel, et kord ja igaveseks omandada, et sel ajal, kui nad tundi läbi viivad, on Püha Vaim nende kõrval.

Kahtlematult teab Ta kõike, mida on vaja öelda ja teha. Selle asemel, et võtta vastutus enda peale, jätame selle Püha Vaimu peale. Anname talle üle tundide juhatamise ka pühapäevakoolides. Mõnikord tehakse sellest endile mittevajalikke kohustusi ega teata, kuidas esineda.

Ühel esmaspäeval ma kohtusin ühe Jumalale andunud inimesega, keda ma tundsin kui Jumala seaduste head õpetajat. Ma leidsin ta kohutavalt rusutuna ebaedu üle pühapäevakoolis. Ta avas mulle oma rõhutatud südame ning ma kuulasin teda tähelepanelikult. Kui ta lõpetas, küsisin: «Kas te palusite selleks Jumalalt tarkust?» — «Muidugi,» vastas ta. «Kas te lootsite seda saada?» küsisin ma uuesti «Ilmtingimata,» vastas mu sõber. Siis ma ütlesin talle: «Kuidas te omasite õigust kahelda selles, et Jumal vastab teile?» — «Selle üle pole ma mõelnud,» vastas mu sõber, «ma enam kunagi ei muretse selle pärast.»

Analoogiline olukord esineb ka vestlemisel. Kui keegi palub teid näiteks peale koosolekut vestelda mõne inimesega mingil tähtsal teemal, siis te soovite selle palve rahuldada. Ometi satute mõnikord raskustesse, kartuses tuua rohkem kahju kui kasu. See on siis nii, kui te räägite oma jõul. Kui te aga annate oma huuled Püha Vaimu käsutusse, siis räägib Tema just seda, mis vajalik isegi siis, kui teile näib see ebaolulisena. Hiljem siiski mõistate, et just see oli kõige parem.

Ükskord õhtul, kui me pöördusime koju tagasi koosolekult, ütles mu naine: «Minu õhtu osutus täna raisatuks. Ma vestlesin täna tütarlapsel, kes on väga kergemeelne.» — «Kuidas sa seda tead, kas palusid Issandalt juhtimist?» küsisin. «Oo, jaa,» vastas tema. «Kas sa ootasid, et Issand saab sind juhatama?» — «Muidugi,» vastas ta uuesti. «Siis anna talle juhtimine üle ka edaspidi,» ütlesin lõpuks.

Järgmisel õhtul sama pealtnäha kergemeelne tütarlaps tõi mu naise juurde oma ema, öeldes: «Proua Torrey, kas te ei vestleks minu emaga? Eile õhtul te juhtisite mind Kristuse juurde. Aidake selles, palun, ka minu ema.»

Sellega pean lõpetama. Kahtlemata on veel väga palju tõendeid selle kohta, et Püha Vaim on isik, kuid kahjuks pole selle huvitava küsimuse uurimiseks nüüd rohkem enam aega.

Üldistades kõike eespoolöeldut, tahan kinnitada, et Püha Vaim on kahtlemata isik. Teoreetiliselt me kõik usume seda. Kuid küsigem endalt ausalt: «Kas ma käitun Püha Vaimuga kui isikuga?» Kas me vaatleme Teda samasuguse isikuna kui Jeest? Kas ta on niisamuti täis armastust, õrnatundeline, tugev ja andunud? Kas Püha Vaim on teeninud samasuguse usalduse, armastuse ja andumuse kui Päästja? Kas te käsitate Püha Vaimu kui Kolmainu Jumala ühte isikut, kes on alati meiega? Püha Vaim on taevase Isa poolt saadetud siia maailma selleks, et asendada Issandat Jeest Kristust, kes on läinud taevasse ja olla meiega kuni Tema teise tulekuni. Tema taevaminemisest alates, unustamatust nelipüha päevast alates on Püha Vaim meie jaoks teiega, nõndasamuti kui jüngritelegi selleks, kelleks oli neile Kristus sel ajal, kui Ta isiklikult nendega kokku puutus siin maa peal. Kas Püha Vaim on teile sama tähtis? Kas te olete tundnud Püha Vaimu osaduse rõõmu? Kas teile on tuntud see Püha Vaimuga sõbraliku koostöö õnnistatud tunne? Püüdes öelda lühidalt, ütlen aukartlikult, et minu selle töö kogu mõtteks on tutvustada teid oma suure sõbra Püha Vaimuga.

PÜHA VAIM PALJASTAB INIMESI NENDE PATTUDES

Vaatleme nüüd Püha Vaimu isiksust, Teda ennast ja Tema tööd. Täna alustame Püha Vaimu tegevuse tundmaõppimist. Alustame sellest, kuidas Püha Vaim hakkab teostama oma suurt tööd paljude meie seas. Avame Jh 16:7—11: «Aga mina ütlen teile tõtt, see tuleb teile heaks, et mina ära lähen, sest kui ma ei läheks, ei tuleks Trööstija teie juurde. Aga kui ma lähen, siis ma läkitan tema teie juurde. Ja kui ta tuleb, siis ta toob maailmale selguse patu kohta ja õiguse kohta ja kohtu kohta: patu kohta, et nad ei usu minusse; õiguse kohta, et ma lähen Isa juurde ja te ei näe mind enam; ja kohtu kohta, et selle maailma vürsti üle on kohus mõistetud.»

Neis salmides räägitakse, et Püha Vaimu töö seisneb selles, et anda maailmale märku patu pärast, õiguse pärast ja Jumala hirmsa kohtu pärast.

1. Püha Vaim annab maailmale märku patu pärast

Kõigepealt seisneb Püha Vaimu tegevus selles, et paljastada maailma nende pattudes. Ta avab nende silmad nende vigadele ja eksitustele, mis puudutab pattu. See teostatakse nii, et inimene saaks tulla patu tunnetusele. Tavaliselt sellest algabki inimese päästmine. Püha Vaim viib neid isiklikult patu tunnetamiseni ja selle teadmiseni, et vajatakse Vabastajat. Selleni jõudes on nad valmis vastu võtma Jeesust oma isiklikuks Päästjaks, kes on neile Vabastaja, keda nad väga vajavad.

Meie aja inimeste juures on tunda terava patutunnetuse puudust. Tavaline inimene ei oma mingit ettekujutust patu kogu kohutavusest. Inimene ei aimagi, et Jumala silmis on ta suurim patune.

Kui inimesed seda aimaksid, vabaneksid nad paljudest kahtlustest. Jeesuse Kristuse jumalik päritolu ja õpetus lepitusest Jumalaga Päästja valatud vere läbi võetakse nende poolt vastuvaidlematu tõena. Meie patud võib lunastada ainult üks — Lunastaja. Meie misjonitöö suureks puuduseks on patu mitteküllaldaselt sügav mõistmine, tuues kahju neile, kes vajavad Kristust.

Püha Vaimu õnnistatud tegevuseks on märguandmine patu pärast. See tähendab kinkida inimestele neile nii vajalikku isiklikku patutunnetust ja süüdi olekut Jumala ees. See tähendab tunnetada seda, et oled paratamatult hukkumisele määratud. Oma jõuga ei või keegi teist veenda tema patususel. Seda võib teha ainult Püha Vaim, kasutades selleks ka inimesi.

«Süda on kavalam kõigist ja ravimatu — kes seda mõistab?» (Jr 17:9). Tavaliselt oleme kõik pimedad isiklike pattude suhtes, olles hoolsad nägema teiste patte. Maailm ei näe oma patte. Ainult Püha Vaim võib avada nende silmad pattu nägema. Liigutavate lugude ja südamlike lauludega võib kuulajaid viia pisarateni. Ja siiski ei ole need pisarad veel oma patuse olemuse tunnetus. Patutunnetuse võib tuua ainult Püha Vaim.

Antud küsimuses teevad paljud suuri vigu, püüdes inimesi paljastada nende pattudes. Nii püüame teha Püha Vaimu tööd, millega me muidugi toime ei tule.

Üks juhus meie kirikus Chicagos illustreerib eelpool toodud olukorda. Üks meie kiriku parimaid individuaalses töös osalejaid tuli minu juurde, paludes mul vestelda vaimulike asjade üle ühe raudteelasest masinistiga, kellega kahetunnine vestlus ei andnud positiivseid tulemusi. Läksime koos selle «raske» inimese juurde. Istunud tema vastu, andsin ma sõna Pühale Vaimule.

Hakkasin oma kaasvestlejat tutvustama Pühakirja kohtadega, mille autoriks on Püha Vaim. Vestluse käigus ma pidevalt palusin Püha Vaimu anda väge kasutatud Sõnale. Masinist, kelle patud olid Jumala Sõnaga paljastatud, tunnistas need ja kummardades põlved, palusime armu.

Naine, kes meid kokku viis, oli nimetatud vestluse pealtkuulaja. Tavaliselt taolised vestlused kolmekesi pole soovitatavad häbenemise tõttu. Seekord oli see aga põhjendatud. Omavahel olles ütles naisterahvas: «Ma imestasin, sest kasutasin vestluses neidsamu tekste ning kulutasin selleks 2 tundi. Teil aga kulus ainult 10 minutit, kui ta tuli patutundmisele.»

Ja siiski polnud kirjeldatud sündmuses midagi imestamisväärset. Naine tegi vea, püüdes Püha Vaimu asendada Tema töös. Kui ta tuli minu juurde, ma kohe mõtlesin: «Kui üks meie parimaid kaastöölisi kahetunnilise pingutamise järel pole edu saavutanud, kas ongi minul mõtet seda asja enda kätte võtta?»

Ja siis täielikult tunnetades enda abitust, pöördusin abi saamiseks Jumala poole, alanduses toetudes kõiges Pühale Vaimule, kes täitiski ülesande.

Ialgi ei tohi unustada, et keegi pole võimeline teise inimese patte paljastama. Seda teeb vaid Püha Vaim, kes tegutseb inimese läbi. Sealjuures peab meie vahekord Jumalaga olema selline, et Püha Vaim saaks meid kasutada. Ta saab meid kasutada siis, kui me täielikult toetume sellele, et Püha Vaim võib anda märku patu pärast.

Sel ajal, kui ma olin Q. Moody koguduses Chicagos pastoriks, koosnes selle komitee 25 inimesest. Igal reedel kogunesid nad ühisele õhtusöögile, mille järel arutati jooksvaid küsimusi. Pärast üht õhtusööki üks vanemaist ütles: «Vennad, ma ei ole rahul olukorraga meie koguduses. Meil on palju liikmeid, kes nimetavad end pöördunuiks. Meil tuleb registreerida uusi kogudusse astujaid. Vaatamata sellele ei näe ma tõelist isiklikku patu tunnetamist, mida oleksin soovinud. Seoses sellega teen ettepaneku: selle asemel et jätkata küsimuste arutelu, pühendada kogu ülejäänud õhtu palvele. Määrame selleks ka teised õhtud ja hüüame Jumala poole, et Ta kingiks meile Püha Vaimu Tema märkuandva väega.» Komitee nõustus tehtud ettepanekuga, tunnetades selles konstruktiivset tarkust. Sel õhtul olime palves ja veel paljudel teistelgi puhkudel, paludes, et Jumal kingiks Püha Vaimu märkuandvat väge.

Varsti pärast neid sündmusi, ühel pühapäeva õhtul, tõusnud kõnetooli ja vaadanud ringi, ma märkasin ees vasakul üht hästirietatud härrat kõrvuti meie diakoniga. Kogu tema ilme kandis mingeid liialdatud elegantsuse jälgi. Otsustades välimuse järgi oli see elupõletaja. Hiljem arvamus leidis kinnitust. Tema emal oli lõbumaja Omahas, ta ise aga tegutses Chicagos. Jutluse ajal ma vahetevahel heitsin pilke selle huvitava inimese poole. Ta pilk oli suunatud minule, oli nähtavasti jutlusest haaratud. Peale koosolekut, kui ma olin lõpetanud oma viimase vestluse, soovis diakon, et ma vestleksin ühe inimesega. See oli elupõletaja. Peale tutvustamist ta ohkas ja sõnas: «Ma ei tea, mis minuga juhtub, ma tunnen end väga halvasti»

Pärast seda jutustas noor inimene mulle oma loo.

«Minu emal on lõbumaja Omahas, aga ma ise mängin praegu Chicagos. Võtsin täna esmakordselt osa evangeelsest jumalateenistusest. Kui ma täna pärast lõunat tahtsin minna sõpradega mängima, nägin teie koguduse inimesi pidamas tänavakoosolekut. Nende hulgas märkasin üht noort inimest nimega Forbe, kellest teadsin, et ta elab patuelu. Esitasin endale küsimuse, et mida võib Forbe otsida sellest ühiskonnast. Ja mul tekkis soov kuulata, millest siin räägitakse. Mitte eriti sellest liigutatud, otsustasin jätkata oma teed. Kui olin liikunud edasi kahe maja võrra, üks seletamatu jõud sundis mind koosolekule tagasi pöörduma. Pärast koosoleku lõppu kutsus see härra (ta osutas diakonile) mind õhtusöögile. Pärast me läksime koosolekule ja nüüd olen siin. Ta uuesti ohkas sügavalt: «Lihtsalt ei mõista, mis minuga sünnib.» Senini pole minuga veel kunagi midagi taolist juhtunud. Ma tunnen end väga halvasti.» Inimene värises nagu haavaleht ja ohkas vahetpidamatult.

«Kohe ma selgitan teile kõik», vastasin. «Püha Vaimu õnnistus avab teie silmi pattu tundma.» Kuuldes neid sõnu, võpatas minu ees seisev kogukas mees tugevast erutusest. Ta langes põlvedele ja hakkas paluma Jumalalt andestust. Ta sai selle ja lahkus minu juurest rõõmsa teadmisega oma pattudest vabanemisest. Oleks sagedamini taolisi juhtumeid. On kindel, et see on võimalik vaid siis, kui tunnistame oma võimetust patu näitamisel ja usume, et seda võib teostada vaid Püha Vaim.

Tahaksin tuua veel ühe näite Püha Vaimu paljastavast väest. Kui ma ühel pühapäeva õhtul istusin koori peal, nägin peaaegu samal kohal, kus eelminegi kord ühte tavaliselt riietatud härrat, kelle särgil säras briljant. Lõpuks selgus, et see inimene oli rändaja ja otsis lõbu.

Ta kuulas kogu jutlust pingutatud tähelepanuga, ise niheledes oma istmel. Keset koosolekut küsisin ma: «Kes soovib praegu Jeesust Kristust vastu võtta oma isiklikuks Päästjaks.» Ma polnud jõudnud veel lõpetada, kui nimetatud inimene tõusis oma kohalt, öeldes: «Mina.» Ta hääli kandus kirikus laiali nagu püstolipauk. Lõpetasin kohe jutluse, tegin ettepaneku kõigil tõusta, kes soovivad vastu võtta Kristust. Kõikjal tõusid mehed, naised ja noorukid.

Eriti meenub mulle üks vana polkovnik. See seitsmekümne aastane vanake, kes ajutiselt elas Chicago hotellis, viibis ka sel õhtul jumalateenistusel. Vastuseks minu üleskutsele tema esimeste hulgas tõusis ja tuli ette. Suured pisarad veeresid ta põskedelt, mis olid täis kortse. Ka tema võttis vastu Päästja.

Püha Vaimu mõju ei levi ainult inimeste hulgas, kes elavad lahus Jumalast, vaid see võib esile kutsuda terava patutundmise ka kõrge moraaliga inimeste juures.

Ükskord, istudes oma töötoas Piibliinstituudis Chicagos, ootasin lõunalekutset. Ootamatult koputati uksele ja sisse astus vana šotlane, kes oli üle 80 aasta vana ja hästi riietatud. Pakkusin talle istet. Langenud toolile puhkes kohe ta kibedalt nutma. Veidi rahunenud, ta alustas: «Te muidugi ei tunne mind, kuid ma käin pidevalt teie jutlusi kuulamas. Täna tulin teilt küsima, et kas on veel võimalust pääseda sellisel inimesel nagu mina, kes nii kaua on elanud pattudes?»

Senini ma polnud näinud nii sügavat patutunnetust inimesel, kes elas korralikku elu, kuid ilma Kristuseta. Võtnud kätte Piibli, näitasin ma oma külalisele kohti, mis vastasid ta küsimusele. Seal räägiti inimese patusest olemusest, Jumala Pojast Jeesusest Kristusest, kes tuli siia maailma, et päästa patuseid, kandes nende patud. Et ta tõusis üles, saades elavaks Päästjaks. Nüüd võib igaüks tulla Tema läbi Jumala juurde ja pääseda hukatusest. Peale seda vana šotlane alandas põlved härdas palves ja võttis vastu Jeesuse. Ta lahkus päästmise rõõmuga.

Mõned aastad tagasi külastasin üht piiblikonverentsi Atlantas, mis toimus baptistikoguduse ruumides. Peale üht ettekannet keegi austatud baptisti jutlustaja palus luba vestluseks. Ta ütles mulle: «Ma tahaksin paluda teilt nõu ühe tõsise ja minu jaoks mittekerge ülesande lahendamiseks. Olen ühe koguduse pastor ülikoolilinnas. Enamus selle koguduse liikmeist on professorid ja nende perekonnaliikmed. Mõni neist teeb mulle isegi häbi oma laimatu eluviisiga. Kui need inimesed oleksid «elu katastroofi läbi elanud», nagu näiteks Chicagos, laisad või muud taolist, poleks nende silmi avada nii raske (siin ta muide eksis). Minu olukorra raskus seisneb selles, et minu koguduse liikmed on kõik kõrge moraaliga. Kuidas paljastada taolisi inimesi nende pattudes?»

«Muidugi seda te teha ei või», vastasin ma. «Kõik see on aga võimalik Pühal Vaimul.»

Kas ei peaks me seda tõde tunnistama ka oma koosolekutel, meie alalistel jumalateenistustel? Kas on meie võimuses tuua inimesi paremale elule. Muidugi võib seda teha ainult Püha Vaim. Ta tegi seda Nelipühapäeval, kui kolm tuhat inimest olid südamest liigutatud sel määral, et hüüdsid: «**Mehed, vennad, mis me peame tegema?**» Sel juhul, kui apostel Peetrus oleks pöördunud oma jutlusega rahva poole enne Nelipühapäeva, oleksid resultaadid kahtlematult teised olnud. Siis aga, kui ta koos nende sajakahekümnega sai «**täis Püha Vaimu**» (Ap 2:4), olid asjad hoopis teisiti. Peetrus jutlustas, aga tema kaaslased vestlesid individuaalselt. Selle tulemusena pöördus korraga 3000 hinge. Nii ka täna, et anda inimestele märku patu pärast, on vaja uskuda Püha Vaimu väesse, tunnetada oma sõltuvust Temast ja uskuda, et Ta viib oma aulise töö lõpule.

Vaatleme nüüd, millistes pattudes võib Püha Vaim paljastada. Kordame veel: «**Ja kui ta tuleb, siis ta toob maailmale selguse patu kohta ja õiguse kohta ja kohtu kohta: patu kohta, et nad ei usu minusse**» (Jh 16:8, 9).

Niimoodi on esimene patt, mille pärast Püha Vaim inimestele märku annab, uskmatuse patt Jeesusesse Kristusesse. Mitte joomise, varguse, abielurikkumise ega tapmise patt, vaid uskmatuse patt Jumala ainusündinud Pojasse Jeesusesse Kristusesse. Nimelt selle patu pärast andis Püha Vaim Nelipühapäeval märku neile inimestele. Loeme Kirjast: «**Kindlasti teadku nüüd kogu Iisraeli kodakond, et Jumal on Tema teinud Issandaks ning Kristuseks, selle Jeesuse, kelle te risti lõite.**» Aga kui nad seda kuulsid, läks see neil südamest läbi ja nad ütlesid Peetrusele ja teistele apostlitele: «**Mehed, vennad, mis me peame tegema?**» (Ap 2:36, 37). Patu pärast annab Püha Vaim märku ka tänapäeval. Kõige kohutavam patt on uskmatuse, mitte vastu võtta Teda, kelle Jumal on teinud Issandaks ja Päästjaks.

Just selle patu pärast on inimesele kõige raskem märku anda, sest tavaliselt ei peeta seda patuks. Selle üle tuntakse isegi uhkust.

Oma uskmatuses inimesed nimetavad endid gnostikuteks, skeptikuteks või lihtsalt ateistideks. Kiitlemise põhjuseks peetakse vahel ka seda, et see nagu ülendaks neid mingile

intellektuaalsele üleoleku tasemele. Kui uskmatud sellega ei kiitle, siis nad lihtsalt hindavad oma olukorda kui õnnetust, öeldes: «Ma lihtsalt ei saa uskuda. Kas teil ei leidu kaastunnet minu uskmatuse mõistmiseks?»

Olukord muutub aga kohe, kui asjasse sekkub Püha Vaim. Siis ei ole inimeste uskmatust enam neile ei üleoleku märk ega õnnetus, vaid nad vaatavad sellele, kui hirmsale ja jultunud patule, mis teenib ära hukkamõistu.

Kahetsev inimene tavaliselt kurvastab raskelt ja kibedalt oma ebaaususe, kõlbelise ebapuhtuse ja teiste pattude üle. Kui asi jõuab Jumala Poja hülgamiseni, tunnistab ta selle raskeima patu olevat. Mitte uskudes Kristusesse me lükkame tagasi selle, kes vabatahtlikult jättis maha taeva au ja tuli ebameeldiva patuse maa peale. Me põlgame ära selle, kes armastusest meie vastu kandis meie patud, surres meie eest ristil. Mitte keegi ei või seda inimestele esitada küllalt selgelt. Seda võib teha ainult Püha Vaim, andes märku, et see on ühtlasi koledaim patt.

2. Püha Vaim avab maailma silmad õigusele

Püha Vaim ei anna maailmale märku mitte ainult patu pärast. Veel enam: Ta avab maailma silmad ka õigusele. Siin mõistagi ei mõelda mitte inimlikku õiglust, jutt on Kristuse õigusest, mis on tõendatud me Päästja imelise ülestõusmisega ja minekuga Isa juurde. Selle õiguse valmistas Jumal kõigi inimeste jaoks.

Selleks, et saada päästetud, on vaja omandada ainult kaks väga tähtsat asja: esiteks tunda tõeliselt oma patte ja teiseks tunnistada Päästja õigust ja tunnistada, Jumal teeb Kristuses meie jaoks sedasama. Need avatakse meile Püha Vaimu poolt.

Kristuse koguduses leidis aset üks kõige tähelepanuväärsem ärkamine aastail 1839—1866 Ulsteris, Põhja- Iirimaal. Sellest ärkamisest on pastor William Gibson kirjutanud ettekande, tuues näiteid inimeste pöördumise kohta. Üldiselt olid need kõik tüüpilised. Algul inimene sai haaratud teda läbistavast isikliku patu tunnetamisest. See võis kesta päevi. Pärast seda nad said valgustatud; nähes Kristuse kuju, võtsid nad Ta usus vastu, tunnistades oma pattudest vabanemist ja rõõmu Issandas. See teostus Püha Vaimu väes, kes pärast patu valgustamist ilmutas Kristuse imelist õigust.

Mõned aastad tagasi, kui ma viibisin Pittsburgis, Ameerika Ühinenud Presbüteriaani vendluse koosolekul, tõin näite ärkamise kohta Ulsteris. Peale koosolekut autojuht, kes mind viis ühelt koosolekult teisele, kõneles mulle sõidu ajal: «Ma pöördusin Jumala poole äratuse ajal Ulsteris, mida meenutasite oma tänases ettekandes. Olin siis veel päris noor inimene. Viibisin parajasti põllul ja naersin alanud ärkamise üle. Äkki haaras mind sügav patutunnetus ja ma kukkusin vakku. Seal vääneldes ilmus mulle nägemus, kuidas Issand Jeesus suri minu pattude eest. Ma uskusin Kristusesse ja olin päästetud enne, kui jalgele tõusin.»

Selline olukord oleks vajalik ka meie koosolekutel. On üks jutt ühest ustavast Šotimaa jutlustajast, kes sõitis oma maal ringi, jäädes ühel õhtul võõrastemajasse ööbima. Võõrastemaja omanik palus sel õhtul viia läbi palvekoosolek oma perekonna keskel. Jutlustaja nõustus tingimusel, et kogu teenindav personal osa võtaks. Peremees nõustus. Kui oldi kogunenud, küsis jutlustaja, kas kõik on kohal. Selgus, et puudus üks tütarlaps, kes töötas köögis. Peremees ütles, et see tütarlaps on nii must, et ei saa koosolekust osa võtta. Jutlustaja teatas, et ta enne ei alusta, kui ka tütarlaps on kohal. Kui nüüd koosolek oli lõpule jõudnud, küsis jutlustaja tüdrukult, kas ta ei soovi jääda veel paariks minutiks. Kui kõik olid läinud, õpetas jutlustaja talle lühikese palve, käskides tal iga päev paluda nii: «Issand, näita mulle, milline ma olen tegelikult» Tütarlaps nõustus ja järgmisel päeval sõitis jutlustaja edasi Sõites mõni aeg hiljem sama teed mööda, küsis jutlustaja majaperemehelt selle tüdruku kohta. Peremees vastas: «Nüüd pole ta enam millekski kõlbuline. Nutab päeval ja ööl ega tule tööga üldse toime.» Jutlustaja palus luba vestelda tütarlapsega ja teda nähes ütles: «Nüüd õpetan sulle teise palve: «Issand, näita mulle ennast.» Palveta seda nüüd igal päeval.» Mõned aastad hiljem jutlustaja kohtas tütarlast Glasgow kirikus peale koosolekut, kes tuli tema juurde: «Kas te tunnete mu ära?» — «Ei,» ütles jutlustaja.

«Võib-olla tuletaksite meelde üht koosolekut küla võõrastemajas, kus te õpetasite üht tüdrukut palvetama.»

«Oo, jaa, nüüd tuleb meelde», ütles jutlustaja.

«Mina olengi see tütarlaps. Pärast seda, kui olite õpetanud mulle esimese palve ja ära sõitsite, kuulis Issand mu palvet, näidates mulle mu patte ja kogu mu musta olemust nii selgesti, et ma kurvastusest ei saanud peaaegu magada ega töötada, mõeldes ainult oma pattudele. Pärast teise palve õpetamist näitas ta mulle oma armastust ja oma Poega, kes suri ka minu eest Kolgata ristil. Päästja võttis minult mu patukoorma ja muutis mind õnnelikuks kristlaseks.» Nende sõnadega lõpetas noor naine oma jutustuse.

Taoline olukord tuleb meil kõigil üle elada. Meil kõigil tuleb oma patud tunnistada. Seda teeb Püha Vaim, näidates meile Kristuse õigust, mida Jumal on valmistanud oma Pojas.

3. Püha Vaim toob maailma teadvuse tõe Jumala kohtust

On olemas ka kolmas, väga tähtis asi, mille Püha Vaim avaldab inimestele. See on tõde Jumala kohtust. Kohutav tõde saatanast annab sellest tunnistust. Pole võimatu, et Kristuse koguduse ajaloo on just tänapäeval selleks eriline vajadus. Tänapäeval on just eriti maailmal vaja teada seda tõde. Tavaline lihtsurelik peaaegu ei usu Jumala kohtu olemasolu. Paljud meie kogudused ja mitte väiksem hulk pealiskaudseid jutlustajaid on faktiliselt kaotanud usu põrgu eksisteerimisse, millest räägib aga Kristus ja Piibel. Isegi need vähesed jutlustajad, kes usuvad mingil moel põrgu eksisteerimisse, väga harva puudutavad teemat.

Kui kerkis üles küsimus minu kutsumisest O.- linna, ütles linna üks Noorte Kristlaste Liidu sekretär: «Meile pole soovitatav, et dr. Torrey meil evangelisatsiooni korraldaks. Ta räägib põrgust, aga me ei soovi, et meie linnas sellest jutustatakse.» Sekretäril oli õigus. Muidugi, ma jutlustan põrgust, aga sellepärast, et Kristus rääkis sellest. Aga Jumal õnnistab täna, nagu igal ajal, jutlusi kõigi oma tõdede kohta. Siin tahaksin lisada, et just see sekretär toetas mind andunumalt, kui keegi teine, pärast seda, kui ma sõitsin linna. Toodud märkus näitab paljude ebaõiget suhtumist antud teemasse. Paljud eeldavad, et kui õpetus Jumala kohtust on ka tõde, siis jutlustada sellest pole vajadust sellepärast, et inimesed peavad kuulma ainult sellest, mida nad tahavad. Niimoodi juhtubki, et inimesed tahavad kõige vähem kuulda teemal, mida nad kõige enam vajavad.

Korraldades koosolekuid Philadelphias, jutlustasin ma kaks korda põrgust. Mõned õhtud hiljem, kui ma suundusin oma meeskonna juurde, et koju sõita, nägin ma üht reformistlikku pastorit. Tema kirik asus minu korteri lähedal. Ma kutsusin pastori meie hulka istuma. Mõne aja me sõitsime vaikides. Siis pöördus pastor minu poole ja ütles: «Doktor Torrey, üks minu koguduse liige küsis minult, kas ma usun põrgu olemasollu nii, nagu sellest jutustab dr. Torrey.»

«Kas teil on alust mõelda teisiti?» küsisin temalt vastuseks.

«Ei,» ütles koguduse vanem, «mul pole selleks mingit alust, kuid siiski, kas te usute põrgusse just sel viisil?»

«Jah,» vastasin ma otsustavalt. «Ma usun iga sõna, mida ma ütlesin selle kohta.»

«Miks te siis sel juhul ei jutlustaks sellest ka meile?» küsis koguduse vanem.

Miks me ei jutlusta põrgu olemasolust? Sellest on vaja kahtlemata rääkida. Maailm peab tingimata sellest kuulma. Jumal õnnistab alati seda jutlust.

Kui Püha Vaim asub inimestes, siis nad tingimata usuvad saabuvasse Jumala kohtusse.

4. Püha Vaim annab inimestele märku ainult nende kaudu, kes usuvad Kristusesse

Kõigest eelpoolöeldust kokkuvõtet tehes tahan ma öelda, et see on ainult Püha Vaimu töö, anda inimestele märku patu pärast. Samuti ainult Püha Vaim üksinda võib tõeliselt avada inimestele tõde õigusest ja saabuvast Jumala kohtust. See ei ole mitte meie, vaid Tema suur ja püha töö. Meil tuleb aga mõista üht olulist asja: Püha Vaim annab maailmale märku ja ilmutab tõde nende inimeste kaudu, kes usuvad Kristusesse ja on Teda vastu võtnud isiklikuks Päästjaks.

See seisukoht sisaldub Päästja enda sõnades, kes ütles: «**See tuleb heaks teile, et ma ära lähen. Sest kui ma ei läheks, ei tuleks Lohutaja mitte teie juurde. Aga kui ma lähen, siis ma läkitan tema teie juurde. Ja kui ta tuleb, toob ta maailmale selguse patu kohta ja õiguse kohta ja kohtu kohta**» (Jh 16:7, 8).

Nii ilmneb Päästja enda sõnadest, et Püha Vaim tuleb alla uskliku juurde ja juba tema kaudu annab uskmataatele märku.

Vastavalt Pühakirjale pole Pühal Vaimul teisi võimalusi uskmatutega suhtlemiseks peale nende kanalite, milleks on juba päästetud hinged. Püha Vaim langeb uskliku peale ja annab uskmatule märku patu pärast. Teades seda, kas ei peaks me viivitamatult vabastama kanalid Püha Vaimu tegevuseks.

Iga pöördumine, millest räägitakse Apostlite tegude raamatus, sai teoks Püha Vaimu kaudu koostöös inimestega. Vaatame näiteks väepealik Korneeliuse pöördumist. Juba päris alguses räägitakse sellest, et ingel kõneles temaga, kuid ei öelnud seda, mida teha, et saada päästetud. Ingel tegi ettepaneku: «Läkita Joppesse ja kutsu Siimon, keda hüütakse lisanimega Peetruseks. Tema räägib sulle sõnu, mille läbi sina ja kõik su pere saate õndsaks» (Ap 11:13–14). Nii isegi ingel Issandale teadaolevatel põhjustel ei võinud näidata Korneeriusele eluteed. Seda pidi tegema Püha Vaimuga täidetud inimene.

Vaatame veel ühte juhust. Sauluse pöördumist võib kindlusega nimetada üheks imelisemaks. Kui tulevane apostel teel Damaskusesse nägi ülestõusnud ja aulist Päästjat, oli tegemist tõepoolest Kristusega, kes talle ilmus. Ja siiski Issand Jeesus ei öelnud talle mida teha, et pääseda. Sauluse küsimusele, mida ta peab tegema, vastas Kristus: «Tõuse üles, mine Damaskusesse ja seal sulle öeldakse kõik, mis sulle on määratud teha» (Ap 22:10).

Juba Damaskuses «keegi Ananias, käsuõpetuselt jumalakartlik mees» (22:12) Püha Vaimu käsul tuleb Sauluse juurde ja räägib talle: «tõuse üles ning lase ennast ristida ja oma patud ära pesta, appi hüüdes Tema nime» (22:16).

Piiblis räägitakse täiesti kindlalt, et Püha Vaim võib jõuda uskmatuteni ainult juba päästetud inimeste kaudu. Sellepärast tekib väga tõsine olukord. Oh et me kõik seda mõistaksime, siis me ei mõtiskleks selle üle, kas meil on vaja enda kaudu avada kanal Pühale Vaimule uskmatute kasuks.

Kas see puudutab ka meid teiega? Kas Püha Vaim mõtleb selle all ka sind?

Oo, te naised, kes te omate päästmata mehi, palvetage nende pöördumise pärast. Palvetage, et Issand saadaks Püha Vaimu neile märku andma patu pärast ja näitama neile nende äärmist vajadust Päästja järele. Ärge unustage, et Püha Vaim tegutseb vaid päästetute kaudu. Antud juhul olete teie neile kõige lähedasemad. Kui palju mehi hukkub selle pärast, et nende naised osutuvad suletud kanaliteks.

Kui tuntud Ameerika misjonär Moody jutlustas Philadelphias, tuli tema juurde keegi daam, paludes palvetada oma mehe pärast. Moody vastas, et ta ei tee seda. «Kas te siis ei palveta uskmatute eest?» küsis daam veel kord. «Oo, jaa, kuid teie mehe eest ma siiski ei palveta», ütles Moody. «Miks siis?» küsis daam. «Sellepärast, et ma arvan, et te olete oma mehe pöördumisel kõige suuremaks takistuseks». Selliselt pöördus naine koju tagasi ja ütles oma mehele, et Moody solvas teda.

«Mil viisil võis ta sind solvata? Seni ajani pidasin ma teda džentelmeniks, kes ei luba endal kunagi solvata, iseäranis daame. Mida ta siis ütles?» küsis mees. «Moody ütles mulle, et ma olen kõige suuremaks takistuseks sinu pöördumisel,» ütles naine. «Aga kas see siis on vale?» küsis mees.

Ka praegu on kõikjal naisi, kes püüavad teisi veenda palvetada nende meeste pärast, kuid tuleks küsida, kas nad ise ei osutu oma meeste pöördumisel kõige suuremateks takistusteks?

Kui ma jutlustasin Nebraska osariigis, oli ühes linnas sealse juhtiva metodisti koguduse pastor väga mures ühe oma rajoonis elava mõjuka inimese päästmise pärast. Ükskord külastas ta teda tema kaupluses. Kui ta kutsuti kabinetti, hakkas ta vestlema selle inimesega tema päästmise üle. Kuulanud pastori ära, sõnas ta vestluskaaslane: «Armas pastor, kas tahate mind näha sellisena, nagu mu naine on? Ta on teie koguduse liige. Hiljuti jälgisin ma tema käitumist kaardilauas. Tema vaimustust kaardimängus on isegi ligikaudu raske võrrelda tema palveharjutustega, kuna esimene on palju elulisem teisest. Vaevalt te soovite ka mind näha sellisena?»

Armsad lugejad! Meie keskel on väga palju neid, kes ei taha saada tööriistadeks Püha Vaimu käes. On palju kristlasi, kes sulevad huuled Püha Vaimu jaoks, selle asemel, et anda need üle Tema kasutamiseks. Võib-olla tahab Püha Vaim kasutada teid milleski, teie aga kangekaelselt ei täida Tema soovi. Selliselt toimides ei lase te Pühal Vaimul rääkida teie kaudu.

Ükskord tuli mul ette lugeda üks kurb jutustus noorest tütarlapselt, kes suri New-York'is. Üks reformatsiooni pastor oli kutsutud kadunut matma. See ei olnud tema ringkonna koguduse vanem. Ma ei tea, miks see nii juhtus. Kutsutud pastor läks enne matuseid kadunu kihelkonnapastori juurde ja küsis temalt: «Kas Meeri oli kristlane?» Pastor vastas, et ei tea. «Ligi kolm nädalat oli mul väga tungiv kutse vestelda Meeriga tema hinge üle, kuid ma lükkasin seda edasi. Ma ütlesin endale: Meeri on igal pühapäeval kirikus ja ma võin temaga rääkida siis, kui ma soovin. Nii ma kogu aeg lükkasin seda vestlust edasi ja nüüd ta suri, aga ma ei tea, kas ta oli usus,» rääkis pastor pikemalt.

Pastor ei rahuldunud selle teatega ja ta külastas, pühapäevakooli õpetajat, kus kadunu käis. Sama küsimuse peale vastas õpetaja: «Ma ei tea. Paar nädalat tagasi ma tundsin tugevat soovi vestelda Meeriga ta hinge üle, kuid lükkasin edasi. Ma ütlesin iseendale: igal pühapäeval ta viibib minu grupis ja mul on alati võimalus temaga rääkida. Ja nüüd ta suri ja ma ei tea, kas ta oli usklik.»

Saamata ka siit rahuldavat vastust küsimusele, pöördus pastor surnu ema poole: «Kas Meeri oli usklik?» — «Ma ei tea», vastas ema. «Alles paar nädalat tagasi tegi mind rahutuks soov rääkida Meeriga tema hinge üle, kuid ma ei kiirustanud, sest mõtlesin, et võin temaga kolm korda päevas söögilauas vestelda ükskõik millisel teemal. Ja nüüd on ta lahkunud ja ma ei teagi, kas ta oli tõeliselt usklik.»

Niimoodi proovis Püha Vaim kasutada kolme inimese huuli, mis eeldatavasti oleksid pidanud olema Tema käsutuses. Need olid preestri, pühapäevakooli õpetaja ja kadunu ema omad. Kuid ükski neist ei tahtnud täita Jumala tahet ja võib-olla just sellepärast lahkus noor inimene siit päästmatuna.

Kord, pöördunud tagasi ümbermaailmareisilt, olin ma ligi kuu aega oma koguduse juures Chicagos. Ühel pühapäeval ma jutustasin surnud Meeri kurba lugu. Minu kuulajate hulgas viibis üks noor naisterahvas, kes juhatas pühapäevakoolis noorte tütarlaste gruppi. Minu jutustus erutas teda väga. Juba samal pühapäeval õnnestus tal vestelda oma grupi iga liikmega isiklikult nende päästmise üle. Selles grupis oli ka üks 14-aastane tütarlaps, kes, nagu mulle meenub, oli täiesti terve ja tugev. Siiski juba enne järgmist pühapäeva oli tema keha surnuaial. Võite nüüd endale ette kujutada selle õpetaja õnnistatud teguviisi, kes andis oma huuled Issandale Jeesusele Kristusele Tema Püha Vaimu läbi kasutada.

Armas lugeja! Kas te panete tähele Püha Vaimu signaale, mis näitavad teile, kelle juurde minna? Kas te annate end Pühale Vaimule, et Ta tegutseks teie kaudu? Kas te olete avatud ja puhas kanal Tema tegevuseks? Ma tahaksin kõiki neid, kes nimetavad end kristlasteks, üles kutsuda. Andke viibimata oma huuled Püha Vaimu käsutusse, et Ta annaks märku patu pärast, näitaks õigust ja kuulutaks Jumala kohut kõigile neile, kellele soovib. Veenduge veel kord, et olete ennast täiesti Jumalale üle andnud. Vaadake üle, kas teie elust on kõrvaldatud kõik see, mis takistab Püha Vaimu tegutsemast teie läbi. Kontrollige veel kord, kas olete üks avatud kanal Pühale Vaimule. Hoolikalt ja väsimatult kuulake Püha Vaimu häält, mis teile näitab, kellega rääkida.

Kui ma jutlustasin kord vend Aleksandriga Inglismaal ühes Breitoni suures kirikus, juhtus järgmine lugu. Peale pärastlõunast koosolekut läks üks meie kaastööline restorani teed jooma. Tal oli kavas õhtuseks koosolekuks tagasi tulla. Istudes restoranis, tundis ta äkki tungivat vajadust vestelda kelneriga, kes teda teenindas, tema hinge päästmise üle. Meie kaastööline püüdis seda mõtet kõrvale lükata, kuna talle tundus küllalt imelik vestelda kelneriga tema päästmise üle. Kuid mõte kelneriga vestlemisest ei jätnud teda maha. Kui ta lõpetas tee joomise, peatus meie kaastööline mõneks ajaks restorani ees. Ta otsustas oodata kelnerit ja kõnelda temaga. Mõne aja pärast väljus restorani omanik ja hakkas restorani sulgema. Märganud meie kaastöölist, küsis restorani omanik, keda ta ootab. «Ma ootan kelnerit, kes mind teenindas», vastas see. «Te enam kunagi ei saa rääkida selle inimesega», ütles restorani omanik. «Pärast teie teenindamist hakkas tal halb, ta läks oma tuppa ja suri seal kohe.»

Nii sai veelkord kinnitust kurb tõsiasi, et me elame traagilises maailmas, milles rännates peame olema alati valvel. Peame alati olema valmis lubama Jumalal ükskõik missugusel ajal

meid kasutada. Ainult Temal on võimalus anda inimestele märku patu pärast, näidata neile Jumala kohut. Me aga ei tohi unustada seda, et Ta teeb seda minu kaudu ja sinu kaudu.

PÜHA VAIMU TÖÖ VAIMULIKUL UUESTISÜNNIL

Eelmises peatükis vaatlesime Püha Vaimu tööd, kes annab inimestele märku patu, õiguse ja kohtu pärast Jätkame Püha Vaimu töö uurimist Tema teistes avaldusvormides.

1. Püha Vaim avab tõe Jeesusest Kristusest

Kõigepealt pöördume Johannese evangeeliumi poole: 15-ndast peatükist me loeme: «Aga kui Trööstija tuleb, kelle mina teile läkitan Isalt, tõe Vaim, kes lähtub Isast, see tunnistab minust. Ja teiegi tunnistate, sest et olete algusest peale olnud ühes minuga.» (Jh 15:26—27).

Eeltoodud tekstist on näha, et Püha Vaimu ülesandeks on tunnistada Jeesusest Kristusest. Kogu Püha Vaimu tegevus koondub Päästja ümber. Püha Vaimu otseseks ülesandeks on avada meile Kristust. Püha Vaim austab Kristust, kuulutades temast inimestele (Jh 16:14).

Ainult Püha Vaimu otsese tunnistuse abil iga inimese südames eraldi võib teda tuua elavale, päästvale ja tõelisele Jeesuse Kristuse tunnetamisele (1Kr 12:3).

Elus tuleb palju kuulda inimlikke tunnistusi Kristusest. Meie Päästjast räägitakse palju Pühakirjas. Kõik see ei omanda aga tõelist teovõimet seni, kuni tegevusse ei astu Püha Vaim. Ainult Tema üksi, elava Jumala elav Vaim võib meile anda tõelise elava ja päästva Jeesuse Kristuse tunnetuse, Pühakirja ja teiste inimeste tunnistuse läbi.

On väljaspool igasugust kahtlust, et Püha Vaimu tunnistus Jeesusest Kristusest on ka Pühas Kirjas. Veelgi enam. Tegelikult terve Piibel on Püha Vaimu tunnistus meie Päästjast. Kõik Pühakirja tunnistused otseselt või kaudselt koonduvad Jeesuse Kristuse ümber. Nii näiteks loeme Johannese Ilmutuse raamatust: «Jeesuse tunnistus on prohvetikuulutamise vaim...» (Ilm 19:10). See on kahtlemata õige. Kuid siiski, inimene ei tule tõelisele, elavale ja päästvale Kristuse tunnetusele seni, kuni ei aita tal seda teha Püha Vaim. Elav ja lakkamatult tegutsev Püha Vaim tunnistab Kristusest nii, nagu sellest räägib Jumala Sõna. Oma tunnistuse istutab Püha Vaim iga üksiku inimese südamesse, elustades selle.

Mida siis teha selleks, et inimesed saaksid õige ettekujutuse Jeesusest Kristusest. Sellise, mis aitab neil uskuda Temasse ja ära pääseda. Selleks on vaja uskuda Püha Vaimu tunnistust. Meil kõigil on vaja, et Püha Vaim saaks meie kaudu anda tunnistuse teistele. Mitte mingisugused meie veenmisoskused ei aita, kui asjasse ei sekku Püha Vaim ise. Samuti, kui inimene ise tahab tulla Jeesuse Kristuse tundmisele, ei aita ainult Piibli lugemisest. Samuti pole küllaldane teada saada, mida ütles Püha Vaim teistele inimestele Kristuse kohta. Teil on vaja endal isiklikult Püha Vaimu saada. Püha Vaim peab rääkima sinu südame vastu isiklikult. Et Püha Vaim saaks teie südamesse tulla, peate andma end Jumala tahte alla. Apostel Peetrus räägib sellest järgmist: «Ja meie oleme kõigi nende asjade tunnistajad ja samuti Püha Vaim, keda Jumal on annud neile, kes võtavad kuulda tema sõna!» (Ap 5:32). Johannese evangeeliumis tutvume Jeesuse enda sõnadega: «Kui keegi tahab teha tema tahtmist, see tunneb, kas see õpetus on Jumalast või kas mina räägin iseenesest» (Jh 7:17).

Esitatud tekstid selgitavad elus sageli asetleidvat ja tähtsat sündmust. Tuleb öelda, et Johannese evangeelium on kirjutatud peamiselt selleks, et inimesed võiksid tunnetada Jeesust oma isikliku Päästjana. Muidugi võib aga inimene selle läbi lugeda nagu öeldakse «kaanest kaaneni», ilma, et saavutaks soovitud.

Evangeeliumi autor Johannes kirjutab: «... aga need on kirjutatud, et te usuksite, et Jeesus on Kristus, Jumala Poeg, ja et teil uskudes oleks elu Tema nime sees» (Jh 20:31).

Siin on veel üks kinnitus. Tuleb ainult allutada oma tahe Jumala tahte, enne kui alustada Tema Püha Sõna uurimist. Alati enne lugema asumist tuleb paluda, et Jumal kingiks Püha Vaimu külluse, et õigesti mõista ja vastu võtta loetut. Seda jälgides saab lugeja kindla veendumuse, et

Jeesus Kristus on Jumala Poeg. Peale selle ta tingimata tunnetab igavese elu olemasolu, mille ta on saanud usu läbi.

Selle küsimuse kohta on minu praktikas palju näiteid. Toon neist ühe. Ühel õhtul, kui ma asusin koosolekult koju minema, ootas mind vestibüülis üks noor inimene, kes pöördus minu poole: «Mister Torrey, ma ei usu mitte midagi, kas te võiksite mulle öelda, kuidas õppida uskuma?» — «Te üldse midagi ei usu? Kas ka mitte Jumala olemasolu?» — «Seda ma usun, et on Jumal», vastas see noor inimene, «kuid kõiges ülejäänus ma kahtlen.»

«Hästi», ütlesin ma, «kui te usute, et Jumal on, siis allutage Temale oma tahe ja hakake uurima Johannese evangeeliumi. Alustage algusest ja ärge lugege korruga eriti palju. Kõige parem, mõned salmid korruga. Mõelge loetu üle ja enne lugema asumist palvetage: «Oo, Issand Jumal. Näita mulle tõde, mis peitub loetud salmides. Ma luban järgneda kogu tõele, mida sa näitad. Sel viisil hakake lugema. Iga päev natuke, seni kuni lõpetate. Kas tahate nii teha?»

«Jah, ma tahan», vastas ta.

«Veel üks asi», lisasin ma. «Pärast terve evangeeliumi läbilugemist tulge minu juurde ja jutustage oma edust.»

Umbes kahe nädala pärast ootas ta jälle mind vestibüülis. «Ma tuln aru andma», ütles ta. «Mida head võite teatada?» küsisin. «Kas te siis ei tea?» — «Oletan», vastasin.

«Niisiis, kõik mu kahtlused kadusid», alustas noor naine rõõmsalt oma juttu. «Ma usun, et Issand Jeesus Kristus on Jumala Poeg ja et Piibel on Jumala Sõna.»

Miks hakkas see inimene uskuma? Kas Piibel muutis oma sisu? Ei! Vaid suhted, mis tekkisid tema ja Issanda vahel, võimaldasid Pühal Vaimul tunnistada sõnadega.

Selgub, et inimene, kes seni oli teadmatuses Jeesusest Kristusest, omandab kõik õnnistatud tõed meie Päästjast. Inimene hakkab uskuma Kristusesse ja sel viisil saab päästetud. Selline õnnelik lõpplahendus saavutatakse sellega, et Püha Vaim tunnistab kõigest vahetult otsiva inimese südames.

Arvestades sellega ei tohi me tegutseda ühekülgselt. Me mitte ainult ei viita mõnele kirjatekstile, et otsija mõistaks Vabastaja vajalikkust, vaid peame hoolikalt jälgima, et otsija saaks selle, mida me ootame Jumala Vaimult endalt. Tuleb oodata, et Püha Vaim ise tunnistaks Kristusest. On vaja Issanda ees seista nii, et Püha Vaim võiks tunnistada Päästjast ka meie kaudu.

Vaatame, mis toimus Kristuse õpilastega Nelipühapäeval. Apostel Peetrus tunnistas Jeesusest Vana Seaduse tunnistuse alusel. Sel moel Püha Vaim sai võimaluse tunnistada Peetruse ja Piibli tunnistuse kaudu. Inimesed nägid, kuulsid, uskusid ja **«nõnda lisati sel päeval nende juurde ligi kolm tuhat hinge»** (Ap 2:41).

Kui apostel Peetrus oleks esinenud sama tunnistusega ainult päev varem, ei oleks olnud selliseid tagajärgi. Ja seda sellepärast, et poleks veel olnud Püha Vaimu, kes tema kaudu tunnistas. Kuid, kui tuli aeg, täitis Püha Vaim Peetruse ning andis selle õnnistuse edasi nii et inimesed pöördusid.

Moody, D. esitas seda sündmust tavaliselt järgmises, lühikeses ja arusaadavas vormis: «Peetrus ütles: «Kindlasti teadku nüüd kogu Iisraeli kodakond, et Jumal Tema on teinud Issandaks ning Kristuseks, selle Jeesuse, kelle te risti lõite» (Ap 2:36). Püha Vaim ütles: «Aamen!» Inimesed said kuulda, mõistsid ja uskusid. Ja ongi kõik.»

Kui ma juhatasin Piibli Instituuti Chicagos, siis ma ka elasin seal. Õhtuti, kui ma kohtasin üliõpilasi, me vahetasime muljeid. Ühel õhtul pöördus suur grupp üliõpilasi koju «Pasific—Garden—Missionist» suure vaimustusega. Nad ütlesid: «Me elasime täna üle midagi erilist. Suur hulk inimesi tuli ette, kes olid joodikud ja teistsugused põlatud. Nad kõik said päästetud. Järgmisel päeval, kui ma kohtasin selle kogunemise juhatajaga, andsin talle edasi üliõpilaste emotsioonid. Sellele ta vastas: «Kas tahate teada meie eilse õhtu saladust. Asi on selles, et mina ainult tõstsin ülesse Kristuse. See meeldis Pühale Vaimule ja Ta valgustas Teda oma valgusega. Inimesed nägid ja uskusid. See on kõik.» Mulle väga meeldis see lühike, kuid tuumakas teade.

Töötades tuleb meil pidevalt püüda sinnapoole, et tõsta kõrgemale Kristuse kaju, seda on Ta käskinud meil teha. Samal ajal on vaja pöörduda Püha Vaimu poole ja aukartlikult oodata, et Ta valgustaks meie Päästja kaju. Kui Püha Vaim tegutseb, siis inimesed näevad ja kahtlemata

usuvad. Peame mõistma, et me ei saa toetuda oma jõule. Muljed, veenvus ja teadmised teie poolt esitatava Püha Kirja teksti kohta ja selle õige kasutamine pole veel küllaldased. Kõiges tuleb toetuda Pühale Vaimule, mõistes enda võimetust.

Eriti hoolikalt tuleb jälgida iseennast: enda üleandmine Jumalale, eraldumine kõigest patust, mis takistab meie kasutamist Püha Vaimu poolt, et anda tunnistust Kristusest inimestele. Sellises õnnistatud tunnistuses sisaldubki ainuke ravivahend, mis soodustab Kristuse täielikku tundmaõppimist ja kõrvaldab kõik meie kahtlused.

2. Püha Vaim aitab kaasa meie vaimulikule uuestisünnile

Pöörame selles lõigus tähelepanu veel ühele imelisele Püha Vaimu tööle.

Loeme Johannese evangeeliumist: «Tõesti, tõesti, ma ütlen sulle, kui keegi ei sünni ülevalt, ei või ta Jumala riiki näha.» Nikodeemus küsis: «Kuidas võib inimene sündida, kui ta on vana? Ega ta või teist korda minna oma ema ihusse ja sündida?» Jeesus vastas: «Tõesti, tõesti ma ütlen sulle, kui keegi ei sünni veest ja Vaimust, ei või ta Jumala riiki pääseda» (Jh 3:3—5).

Jumala Sõna räägib siin vaimulikust uuestisünnist, kus inimene Püha Vaimu jõus sünnib uuele elule.

Veidi teisiti esitatult leiame sama tõe Pauluse kirjast Tiitusele. Seal on öeldud: «Siis ta päästis meid, ei mitte õiguse tegude tõttu, mida me oleksime teinud, vaid oma halastust mööda uuestisünni pesemise ja Püha Vaimu uuendamise kaudu» (Tt 3:5). Siin Jumala Sõna õpetab meid, et inimese vaimne uuenemine on Püha Vaimu töö. Täpsemalt väljendades: Püha Vaim kutsub esile ja teostab vaimuliku uuestisünni.

Mida tähendab vaimulik uuestisünd? Pühas Kirjas leiame selle väljendi kohta selgitust kirjast efeslastele: «... kes olite surnud oma üleastumistes ja pattudes ... on meid ühes Kristusega teinud elavaks...» (Ef 2:1—5). Niisiis on vaimulik ärkamine kingitus neile inimestele, kes on moraalselt ja vaimulikult surnud nende poolt teostatud pattude ja üleastumiste läbi. Kindlasti igauks meist, täiesti sõltumata oma iseloomu headusest või oma vanemate vaimulikkusest, sünnib siia ilma vaimulikult surnuna. Oma inimliku loomuse tõttu oleme vaimulikud laibad. Uuestisünni läbi saame elavateks. Armuline Jumal teeb meid oma püha elu kaasosalisteks. Ta teostab seda Püha Vaimu läbi ja sel viisil on meie vaimulik ärkamine Tema töö.

Jumala Sõna on selleks vahendiks, mille abil Püha Vaim meid elustab. Loeme Peetruse kirjast: «... sest et te olete uuesti sünnitatud, mitte kaduvast, vaid kadumatust seemnest Jumala elava ning püsiva sõna läbi» (1Pt 1:23). Analoogiline sõnum leidub ka apostel Jakoobuse kirjas: «Tema on meid oma tahtel sünnitanud tõe sõnaga, et oleksime tema loodute esmasündinute hulgast» (Jk 1:18).

Nendest tekstidest näeme, millist vahendit kasutab Püha Vaim oma tegevuses. Meie uuestisünd leiab aset ainult Jumala Sõna abil, mida Püha Vaim kasutab. Siin tuleb märkida, et ainult sõnast, mis on trükitud või inimene jutlustab, ei ole veel küllalt. On vaja, et Püha Vaim selle elustaks. Paulus kirjutab korintlastele: «... kes meid ka on teinud võimeliseks olema uue lepingu sulased, mitte kirjatähe, vaid Vaimu sulased; sest kirjatäht suretab, aga Vaim teeb elavaks» (2Kr 3:6).

Asi on selles, et meie kergemeelse mõtlemise ajastul on mõnede inimestele Piibli teksti täpne tõlgendamine ebameeldiv, sest nad käsitlevad seda kui surnud tähte. Sellised inimesed teevad ettepaneku loetud tekstist välja otsida mingit vaimulikku mõtet, mis on erinev algmõttest. Siis nende arvates muutub Jumala Sõna elavaks, omades tõelise tähenduse. Sellised arutlused on Püha Kirja võltsijate armastatud võteteks. Nad nimetavad «kirjatähe jutlustajateks» kõiki neid, kes võtavad Piiblit sõnasõnalt. Nad häbenemata moonutavad apostel Pauluse sõnu, kuigi Paulusel polnud mõtteski midagi taolist väljendada. Vastupidi, oma õpetuses Paulus alati väljendas nii, et oli valmis astuma avaramasse mõttevahetusse Püha Kirja iga üksiku sõna üle. Mida siis apostel silmas pidas? Selleks, et teada saada, mida inimene mõtleb, on vaja kuulata ta lõpuni, Nii ka antud juhul ei jäta terviklikkus mingit kahtlust selles, mida apostel mõtles. Sama peatüki kolmandas salmis apostel vastandab Jumala Sõna, mis on kirjutatud sule ja tindina pärgamendile või paberile, või siis, nagu oli kümne käsuga, mis olid raiutud kivilauakestele, Kristuse kirjale, mis on kirjutatud «... mitte tindiga, vaid elava Jumala Vaimuga, ka mitte kivilauakestele, vaid

lihastele südamelauakestele...» (2Kr 3:3). Kahtlemata mõtles apostel Paulus seda, et lihtne «kirjataht», mis on trükitud raamatusse, võib hukata, st tuua süüdimõistmise, samal ajal kui Jumala Sõna, mis on kirjutatud inimese südamesse elava Jumala Vaimu poolt, teeb ta elavaks. Teiste sõnadega, ainult siis, kui elava Jumala Püha Vaim kirjutab oma elava Jumala Sõna inimeste südamesse, sünnivad nad uuesti vaimus. Sageli meie poolt esitatud Jumala Sõna ei vii inimesi vaimulikule uuestisünnile. Kui me seda aga soovime, tuleb meil täita järgmised tingimused: esiteks peame tunnustama täielikku sõltuvust Pühast Vaimust ja järgima teda, teiseks peame alati arvestama sellega, et edu on võimalik ainult sel juhul, kui sõnad kirjutatakse südamesse Püha Vaimu poolt. Peale selle tuleb viibida Jumala ees seisukorras, et Püha Vaim saab meie läbi teostada oma äratustööd.

Apostel Peetruse teises kirjas leiame teise Issanda poolt antud vaimuliku uuestisünni definitsiooni. «Nõnda nagu tema jumalik vägi meile on annetanud kõik, mida vajatakse eluks ja jumalakartuseks, tema tunnetuse kaudu, kes meid on kutsunud oma au ja vooruslikkusega, milledega on meile kingitud kallid ja suurimad töötused, et te nende läbi saaksite osa jumalikust loomust, kui te olete põgenenud ära hukkumisest, mis on maailmas himude tõttu» (2Pt 1:3—4). Nii on siis jumalik määratlus vaimuliku uuestisünni kohta: see on meile uue jumaliku loomuse kinkimine.

Me kõik sünnime siia ilma iseloomuga, mis on kõlbeliselt rikitud mõtetes, kalduvustes ja tahtes.

1. Kõigepealt sünnib igäiks meist siia ilma pimedana tõe suhtes, täiesti sõltumata sellest, kes olid meie vanemad. 1Kr 2:14: «Aga maine inimene ei võta vastu seda, mis on Jumala Vaimust; sest see on temale jõledus, ja ta ei või sellest aru saada, sellepärast et seda tuleb ära mõista vaimselt... ».

2. Me kõik sünnime siia ilma halbade kalduvustega. See tähendab, et oleme seotud sellega, mis kutsub Jumalas esile rahulolematuse. Me armastame seda, mida peame vihkama ja vastupidi.

3. Me sünnime ebaõigelt suunatud tahtega. Paulus kirjutab roomlastele: «... liha mõtteviis on vaen Jumala vastu, sest ta ei alistu Jumala käsule, ega võigi alistuda» (Rm 8:7). Niisiis sünnime me kõik valesti suunatud tahtega, mis püüab olla iseenda, aga mitte Jumala meele järgi. Peab märkima, et palju sellest, mis meile meeldib, ei pea olema tingimata halb, kõlvatu või ülekohtune. See ei pea tingimata vargus, joomine või abielurikkumine olema. Vastupidi. See võib olla haridus, kunst, muusika, või siis veel midagi suuremat. Sõltumata sellest, kas see on väärtuslik või alaväärtuslik, see meeldib meile ja on kõige esmajärguliseks patuks. Inimlik tahe, mis püüab meeldida iseendale, on sel viisil vaenus Jumalaga. On ainult üks inimliku tahte õige väljendus: tema täielik allumine Jumalale. Kogu kristlase elu mõte seisneb meele järgi olemises mitte iseendale, vaid Jumalale.

Niisiis, inimene sünnib sellesse maailma iseloomuga, mis on igas mõttes kõlvatu. Mida toob endaga kaasa vaimulik uuestisünd? Väga palju, me saame uue olemuse.

1. Me omame uue teadvuse, mis ei ole enam pime jumalike tõdede suhtes, vaid mõistab neid suurepäraselt. Olen seda palju kordi kogenud. Ükskord ma märkasin, kuidas koosolekule ilmus täiesti uskmatu inimene. Mulle meenub see inimene, kes neljateistkümne aasta jooksul polnud astunud üle kiriku läve ja oli selle tõttu muutunud väga südametuks. Ja siiski meelitati seda inimest tulema kuulama minu jutlust. Sel õhtul Püha Vaim tegutses minu ja ühe abilise kaudu, kes vestles temaga pärast koosolekut. Kõige selle tulemusena sündis inimene vaimulikult uuesti nõ «kohalt lahkumata». Tema tumenenud mõistus läks silmapilkselt selgeks ja vaimulikud seisukohad lakkasid olema tema jaoks mõttetud, kristallselge tõena ilmusid nad ta valgustatud teadvusesse. Juba esimese nädala jooksul õnnestus sel inimesel tuua tõe tundmisele ka teisi hingi Järgmisel laupäeval tõi ta koosolekule oma naise ja niiviisi ühendas ka tema Issanda valgusega. Juba aasta pärast hakkas see inimene mõjukalt kuulutama evangeeliumi

2. Sündides ülevalt ei oma me mitte ainult uue vaimu ja teadlikkuse. Me omandame ka uue iseloomu. Me lakkame armastamast seda, mis kutsub Jumala juures esile rahulolematuse. Me hakkame armastama seda, mis meeldib Loojale. Me armastame seda, mida vihkasime ja vihkame seda, mida armastasime. Seda kõike olen ma isiklikult üle elanud. Meenutades aega enne uuestisündi, ei suuda ma endale ette kujutada, kuidas võisin lubada endale asjade taolist olukorda. Tuleb ainult meenutada, kuidas ma vihkasin Piiblit. Mul tuli seda lugeda iga päev, kuid ma pidasin seda kõige mõttetumaks raamatuks. Sel ajal eelistasin ma suure rahuldustundega Piiblile mõnda vana kroonikat.

Peale minu vaimulikku uuestisündi muutus olukord järsult. Ma hakkasin Piiblit armastama nii, et ma eelistasin teda igale teisele raamatule. Kui ma enne armastasin kaardimänge, teatrit, tantsu, ratsavõistlusi ja pidulikke vastuvõtte ja vihkasin jumalateenistusi, siis nüüd vihkan kõike seda, mida enne armastasin ja kogu südamest armastan Jumala laste kokkutulekuid. Ka minu juures on juhtunud see, millest apostel Paulus kirjutab: «**Kui keegi on Kristuses, siis ta on uus loodu; vana on möödunud, vaata, uus on tekkinud.**»

Tuleb öelda, et vaimuliku uuestisünni läbi me ei omanda mitte ainult uue teadlikkuse ja uued kalduvused, vaid ka uue tahte. Uuestisündinu tahab meeldida mitte enesele, vaid Jumalale. Ta tunneb kõige enam rõõmu Jumala tahte ilmunisest. Kõigest sellest on näha, et vaimulik uuestisünd on inimese, kes oli patu tõttu surnud, ühendamine uue, jumaliku loomusega. Selles ülekandes on vahendajaks Püha Vaim.

Nagu juba öeldud, on Jumala Sõna relvaks Püha Vaimu käes inimese ühendamisel uue olemusega. Seda kinnitab tekst: «... **milledega on meile kingitud kallid ja suurimad töötused, et te nende läbi saaksite osa jumalikust loomust...**» (2Pt 1:4). Niisiis on Pühakiri vahendiks, mille abil antakse inimesele uus loomus. Siiski leiab see aset vaid juhul, kui seda kasutab Jumala Püha Vaim.

Järelikult selleks, et uuesti sündida, ei piisa ainult Piibli lugemisest, olgugi et just seda vahendit kasutab Püha Vaim. Selleks on vaja seista Jumala ees ja allutada oma tahe Tema tahtele. Vaid sel tingimusel võib Püha Vaim istutada meie südameisse jumaliku loomuse.

Lihtne evangeeliumi kirjatäht võib tuua hukkamõistu ja surma sel juhul, kui ta pole elustatud Püha Vaimu väega. Ka mõnede jutlustajate tegevus on surmatoov sellepärast, et nad püüavad veenda «inimliku kõnega», selle asemel, et teha seda «**Vaimu ja väe osutamises**» (1Kr 2:4). Mitte ükski jutlus, kuitahes õige see ka poleks, ei kutsu iseenesest esile uuestisündi, kui ei tegutse Püha Vaim.

Kogu vaimulikku ärkamist võib kirjeldada järgmiselt: inimsüda on põllumaa, millele külvatakse Jumala Sõna seeme. Külvajateks on kuulutajad, kes võtavad Piibli aitadest nii palju, kui soovivad külvata. See kõik aga oleks tühine, kui me ei pöörduks Püha Vaimu poole, kes teeb elavaks külvatud seemne. See ajab oma juured inimeste südameisse, see lööb lõkkele usust, mille tulemusena ilmub uus loodu.

Sageli küsitakse minult, kas ma usun inimeste ootamatusse pöördumisse. Vastan, et usun millessegi enemasse. Ma usun momentaalsesse uuestisündi. Pöördumine — see on midagi välist. Inimene, kes läheb mööda teed Jumalast kaugemale, pöördub äkki ümber ja hakkab minema Jumala poole. Seda nimetatakse pöördumiseks. Vaimuliku uuestisünniga aga haaratakse inimese hinge ja südame kõige salajasemad piirkonnad, mis muudab inimese põhjalikult ümber.

Selleks, et jääda tõeliseks ja kestvaks, peab pöördumine olema vaimuliku uuestisünni tulemus. Jumala poole võib pöörduda mitte ainult üks kord. Uuesti sündida võib aga ainult üks kord. Kui keegi sünnib uuesti, siis ta jääb sellele seisukohale. Seda väljendas hästi Johannes, kui ta kirjutab: «**Ükski, kes on Jumalast sündinud, ei tee pattu, sest tema seeme püsib temas ja ta ei või pattu teha, sest et ta on Jumalast sündinud**» (1Jh 3:9). Ma usun momentaalset vaimulikku uuestisündi, sisemise inimese sügavasse ja põhjalikku ümbermuutmisse. Usun seda sellepärast, et seda õpetab Piibel ning olen ise selle läbi elanud. Ma ei saa selles kahelda ka sellepärast, et aastate kaupa istus Moody-nimelises kirikus pastor-assistendina inimene, kes 42 aasta vanuseni oli parandamatu patune. Juba üheksa aasta vanuselt hakkas see inimene tarvitama alkoholi ja oli kooli ajal lootusetu joodik. Viieteistkümne aastaselt läks ta vabatahtlikult mereväkke, kus puutus

kokku kõigi madruseelu pahedega. Pärast kodusõja lõppu läks see inimene jalaväkke, kus tutvus selle ebaõiglusega. Suurema osa armees viibimise aja viibis ta arestis. Seal ta valiti kõrilõikajate bande pealikuks. Omaha linnapea ja politseiülem saatsid ta sealt välja sellepärast, et ta kakkuses pidi tapma ühe korraliku inimese. Ükskord sõitis ta Omaha linna tänavail tõllas, kummaski käes revolver ja tulistas läbi akna tänavale. Oma kodulinna oli see inimene suures kitsikus vaatamata sellele, et ta isa oli jätnud talle suure päranduse. Kuid ükskord, pöördunud tagasi kodulinna, külastas üht evangeeliumikoosolekut ja võttis Jeesuse oma isiklikuks Päästjaks, Ta sai täielikult muudetud ning temast sai mu üks parimaid sõpru. Kui mul oleks palutud nimetada inimese nime, kes kõige enam sarnaneb Kristusele, oleksin ma kõhklemata nimetanud: «W. S. Jakobi.» Täna pole teda enam elavate kirjas, kuid tema elu tunnistab kahtlematult momentaalse uuestisünni võimalikkust.

Millist kasu tooksid minu jutlused juhul, kui ma ei usuks sellist võimalust. Sellisel juhul ma katkestaksin jutlustamise. Mis oleks sellest minu kuulajatele, kelle hulgas on peale üliõpilaste, arstide, advokaatide ja silmapaistvate ärimeeste ka vangist vabanenud kurjategijaid, jumalatuud, põlatud ja langenud inimesi. Kogu olemusega ma usun Püha Vaimu töösse, olles alati ootusest ja lootusest täidetud südamega, mitte teades, kus Püha Vaim, see Jumala Tuvike, endale koha valib.

Võtame näiteks ühe pühapäeva õhtu. Kaua enne koosoleku algust tuli kirikusse inimene. Ta oli nii joobnud, et uinus kohe, kui istmele langes. Kiriku korrapidajad olid ühisel arvamusel, et isegi tugevasti joobnuid mitte välja viia. Erandi moodustasid ainult skandaalitsejad ja nendegagi püüti tänaval vestelda. Inimene, kellest jutt, ei seganud kedagi oma vaikse norskamisega. Sel õhtul, astunud üles jutlustama, ma palvetasin. Seekord oli mu palve ebatavaline, sest ma palvetasin veel kord pärast seda, kui ärganud joobnud mees seda palus. Issand ise pani mulle palvesõnad suhu, sest teadmata midagi sellest mehest, ma palusin: «Oo, Issand, kui täna õhtul siin kirikus viibib keegi inimene New-York'ist või mõnest teisest linnast Idaosariikidest, kes jättis oma kodukohta maha naise ja lapsed ja eksleb siin Chicagos, siis päästa ta!» Sel moel, mitte teades inimese olukorda, ma täpselt kirjeldasin seda. See külastaja oli New-York'ist. Tõepoolest jättis ta sinna maha perekonna ja eksles nüüd meil, Chicagos. Ta ärkas oma joobnud olekust just siis, kui ma palvetasin. Ta kuulis mu sõnu, mis läbistasid ta südame. Väljudes kirikust, ei saanud ta enam millestki muust mõtelda. Hiljem ta jutustas, et sel ööl oli ta padri pisaraist märg. Issand päästis ta. Hommikul tõusis ta uuestisündinuna vaimus.

Samal õhtul minust vasakul poodiumil istus üks vedurijuht. Oma ohjeldamatute kirgede pärast oli see inimene töökohal mustal tahvilil. Sel ilusal õhtul tungisid minu jutluse sõnad talle südamesse. Ta sai päästetud. Peale koosolekut üks vend küsis temalt, kas ta on päästetud. Saanud jaatava vastuse, küsis vend, «millal see juhtus?»

«Umbes viie minuti eest, selle inimese jutluse ajal,» järgnes vastus.

Järgmisel päeval ilmus vedurijuht raudteeühingu direktori asetäitja kabinetti. Sisenenud, ütles ta: «Ma olen auruveduril masinistiks, kes joomise pärast on kantud mustale tahvlile. Ma tahan teile teatada, et eile ma pöördusin Jumala poole Moody nim kirikus.»

Kuuldes neid sõnu tõusis direktori asetäitja oma laua tagant, lukustas ukse ja ütles: «Ma usun seda. Palvetame.» Nad kummardasid koos põlved ja palvetasid. Põlvedelt tõusnud, ütles direktori asetäitja: «Ma kirjutan homme Denwill'i ja teile antakse vedur.»

Ma usun sügavalt kiirese vaimulikku uuestisünni Ma usun Püha Vaimu väge, mis ilmutab end Pühas Kirjas. Ma usun, et Pühal Vaimul on võime lubada targata ususeemnel inimese südames. Just nimelt sellepärast ma usun ka iga inimese pääsemise võimalusse. Sellepärast ma tahan jutlustada võimsast Issanda Sõnast ja Püha Vaimu väest, kuni jätkub jõudu ja kannavad jalad. Võib ka muidugi juhtuda, et Jumal leiab hea olevat panna mind haigevoodile, enne kui lahkun, või siis tuleb Kristus tagasi maa peale. Ka lamades voodis ma ootan inimesi, kellele ma saan jutlustada Kristusest Püha Vaimu väes.

Olles täiesti veendunud, et mehed ja naised ja lapsed saavad uuendatud, ma kunagi ei lakka jutlustamast päästmise head sõnumit. Isegi siis, kui mulle tehakse ettepanek saada Ühendriikide presidendiks või muud taolist.

Õpetus vaimulikust uuestisünnist on üks kõige imelisem tõde. On õige, et see purustab kõik vale lootused. See räägib kõigile, kes loodavad korralikule elule, et kõlblusest pole kaugeltki

küllalt. Inimene peab sündima ülevalt. Neile, kes loodavad reformidele, pole kahtlust, et sellest ei piisa. Inimene peab sündima ülevalt. Kes loodab oma heale iseloomule, ta ütleb, et ainult viisakusest ja suuremeelsest heldusest ei jätku. Inimene peab sündima ülevalt. Sellele, kes loodab oma usu välisele vormile, jumalateenistuste külastamisele, ristimisele, süstemaatilisele Püha Kirja lugemisele, ta ütleb, sellest kõigest ei piisa. Inimene peab ülevalt sündima.

See õpetus purustab kõik vale lootused, mis on meie paljude juures, tuues asemele uue lootuse ja ühtlasi ainukese tee, öeldes: «Sa pead sündima ülevalt.»

Inimestele, kes ei tunneta Jumalat ja on kaotanud lootuse, ta ütleb; «Sa võid sündida ülevalt.» Õpetus vaimulikust uuestisünnist räägib kõigile, kes elavad pattudes: «Sa võid sündida ülevalt ja kaotada kogu armastuse patu vastu.»

See pöördub kõigi inimeste poole, kes elavad ilma Jumalata, kes teevad palju pattu ega oska leida väljapääsu: «Sa võid sündida ülevalt. Sa võid saada täiesti uueks. Sinust võib saada Jumala laps, lähenedes meie Looja pühale ja aulisele loomusele. Halleluuja!»

Kas te olete sündinud ülevalt? Ma ei küsi teie kuuluvuse kohta ühesse või teise kirikusse. Ma ei küsi teie ristimise üle ega regulaarsusest armulaual käimises. Ma ei küsi seda, kas aitate vaeseid ja korralikult maksate liikmemaksu. Ma ei küsi teilt ka seda, kas võtate osa palvetundidest, kas te palvetate iga päev ja uurite süstemaatiliselt Püha Kirja.

Ma küsin teilt üht: kas te olete sündinud ülevalt? Kas teist on saanud Jumala loomuse kaasosaline? Kui ei, siis võite seda omandada täna. Jumala Püha Vaim on võimeline teid muutma silmapilkselt uueks. Kui te ainult lubate, Ta on alati valmis Jumala Sõnaga valmistama teis oma püha olemuse.

KUIDAS SAADA PIDEVAT RAHULDATUST?

Issand Jeesus ise õpetab meid, kuidas igäiks meist võib saavutada täieliku vaimuliku rahuldatuse olukorra. Johannese evangeeliumist me loeme: «... Aga kes iganes joob seda vett, mida mina temale annan, see ei janune igavesti mitte, vaid see vesi, mida mina temale annan, saab tema sees veeallikaks, mis voolab igavesse ellu!» (Jh 4:14). Nendes meie Lunastaja sõnades kõlab imeline, mitte millegagi võrreldav muusika. Mul on väga hästi meeles, kuidas ma poisikesena ja veel mitte mõeldes sellest, mida tähendab saada kristlaseks, pöördusin uuesti tagasi Päästja õnnistatud sõnade juurde, lõputult lugedes ülaltoodud salmi. Need imelised sõnad võlusid mind palju enam, kui ükskõik millised teised Issanda ütlused. Sel ajal ma muidugi ei mõistnud nende imeliste sõnade tähendust, kuid nad kõlasid minu jaoks imelise muusikana kaugest nähtamatust, taevasest maailmast. Ja kui ma siis lõpuks mõistsin nende sõnade tõelist tähendust ja tajusin neis sisalduvat suurt tõde, said need sõnad võrreldamatult kalleiks.

Tuleb aga siiski vaadelda neid põhjusi, mis ajendil need said öeldud. Kristuse selja taha, kes istus kaevu ääres, oli jäänud väsitav teekond. Varahommikust saadik oli ta jüngritega teel olnud. Päikeseloojanguks jõudsid rändurid. Samaaria linna Sühharisse. Varem arvati, et «kuues tund» oli keskpäev. Pisut hiljem tehti kindlaks, et Efesoses, kus apostel Johannes oma evangeeliumi kirjutas, arvestati aega nii nagu tänapäeval — keskööst keskööni. Sel viisil «kuues tund», millest on juttu 4. ptk 6. s, vastab kellaajale 18.00. Meie Issand oli sama täiuslikult inimene kui Jumal. Väsinud, tolmune, janus ja näljane, istus ta kaevurakkele. Teda saatvad jüngrid olid läinud «linna toidust ostma». Sel ajal, kui Päästja istus kaevu ääres, tuli kaevule vett võtma üks halva kuulsusega naine. Sel momendil tundis Issand uut janu. Janu päästa see hing. Ta ütles naisele: «Anna mulle juua.» Antud juhul Kristus ei mõelnud vett, vaid juhendus soovist vabastada naine pattudest. Ja ennäe, selle asemel, et ulatada kruus, ütleb naine imestades: «Kuidas sina, olles juut, küsid juua minult, kes olen Samaaria naine?» Pööramata sellele tähelepanu, ütles Kristus: «Kui sa teaksid Jumala andi ja kes see on, kes sinule ütleb: Anna mulle juua!, siis sa paluksid teda ja ta annaks sinule elavat vett!» Naine vaidles vastu järgmiste sõnadega: «Isand, sul ei ole ämbrit ja kaev on sügav, kust sa siis saad selle elava vee?» Osutades kaevule, millel on kustutanud janu paljud põlvkonnad inimesi ja loomi, ütles Kristus: «Igäiks, kes joob seda vett, see januneb jälle!»

Kui huvitavalt sobib see sõnum kõigi maiste rõõmude ja lõbude allikate kohta. Vaatamata suurtele «sõõmudele», millega me teinekord joome, tuleb janu uuesti tagasi. Nii näiteks, kui joome materiaalse rikastumise allikast, me saame rahuldatud väga lühikeseks ajaks. Üsna kiiresti puhkeb janu rikkuse järele uue jõuga. Sama olukord on ka teiste maiste allikatega. Janu puhkeb uue jõuga.

Kui põhjalikult te ka ei jooks maiste mõnude allikast, janu tuleb tagasi. Kui palju me ka ei jooks inimlike teadmiste allikaist teaduses ja filosoofias, kirjanduses, muusikas või kunstis, me ikkagi januneme uuesti. Ükski neist allikaist ei rahulda lõplikult või isegi pikemaks ajaks.

Kõike seda silmas pidades meie Issand ütleski samaarlannale: «... aga kes iganes joob seda vett, mida mina temale annan, see ei janune igavesti mitte, vaid see vesi, mida mina temale annan, saab tema sees veeallikaks, mis voolab igavesse ellu!» Ma sooviksin, et igäiks meist aukartlikus vaikuses mõtiskleks nende raskestimõistetavate sõnade üle, et nende täisväärtuslik tähendus ja vägi tõeliselt valgustaksid meie südameid ja mõistust. Väsimatult jooge vett, mida Kristus teile kingib, ja te saate täieliku rahuldatuse.

Mida siis kujutab endast see vesi? Kõige täpsema seletuse selle kohta annab Päästja ise: «Aga pühade viimisel, suurel päeval seisis Jeesus ja kõneles valju häälega ja ütles: «Kui kellelgi on janu, see tulgu minu juurde ja joogu! Kes usub minusse, nagu Kiri ütleb, selle ihust peavad voolama elava vee jõed!» Aga seda Ta ütles Vaimust, kelle pidid saama need, kes Temasse usuvad, sest veel ei olnud Vaimu, ei olnud ju Jeesust veel mitte austatud» (Jh 7:37—39).

Siin räägitakse, et vesi, mida annab meile Kristus, on Püha Vaim, mida Päästja annab kõigile, kes usuvad Temasse ja paluvad seda andi. (Vt Jh 4:10).

Sel moel kõik need, kes on tõepoolest täidetud Püha Vaimuga, kelles Püha Vaim on leidnud eluaseme, need hinged omavad alati täielikku vaimulikku rahuldatust.

On suur asi omada iseendas rõõmu allikat. On hea omada sellist allikat mitte meie ümbruses, sidemetes või varanduses. Me ei või olla pidevalt õnnelikud, kui me sõltume millestki välisest. Näiteks, kui meie ümbrus on meeldiv, oleme rahul, kui aga ebameeldiv, oleme halvas tujus. Sõltuvus varandusest ei saa olla kindlam, kui varanduse omamine ise. Kui meil veab, oleme õnnelikud, aga muutume õnnetuteks, kui haigestume. Oleme rõõmsad, omades enda ümber sõpru ja langeme ahastusse, kui surm nad meilt ära võtab.

Sel juhul aga, kui kõikide rõõmude allikas asub meie südames, oleme sõltumatud ümbritsevast. Me oleme õnnelikud rikastena, kuid ei kaota ka rõõmu, kui jääme vaesusesse. Me oleme heas meeolus olles terved ja püüame mitte seda kaotada ka haiguse ajal. Me oleme täidetud rõõmuga, kui armastatud inimesed viibivad meie juures ja meie rõõm ei muutu väiksemaks, kui nad ära võetakse. Mõnikord on nii, et Püha Vaimu rõõm puhkeb veel suurema jõuga, kui me kaotame kedagi lähedastest. Varem või hiljem, kuid tingimata tuleb see tund, mil me vaatame viimast korda meile armsa inimese palgesse, kes lamab hingetult.

Millega antud juhul võib lohutada maailm? Kas võib sellisel juhul valu ära võtta teater, või siis kino, ehk tants. Vastupidi. Ausalt öeldes ei tule meil pähe hakata end sel viisil lohutama. Allikast, milleks muutus Vaim, kes elab meie sees, voolab sel tunnil välja eriline, seletamatu rõõm.

Oo, kui imeline on rõõm Pühas Vaimus. Väljendamatult imeline on see suurepärase rõõm, mis ei sõltu sündmustest teie ümber. Selle rõõmu allikas asub teis endis. Kolmsada kuuskümmend viis päeva aastas voolab sealt välja igavene elu.

Antud juhul on ka suurepärase see, et te omate selle suurepärase allika enesega kaasas kõikjal, kuhu te ka ei läheks. Palju aastaid tagasi ostsin ma maatüki künka jalamil, millelt avanes kaunis vaatepilt jõe ja selle ümbrusele. Kui mind külastasid sõbrad, küsisid nad, miks kavatsen ehitama hakata seal üleval, sealt ei leia ju vett. Vastasin, et tahan omada ilusat väljavaadet. Kuid sõbrad eksisid. Kui ma vaatasin krunti üle, märkasin väikest lohku maapinnas, kust kohalekutsutud spetsialist leidis vee kõigest kahe ja poole meetri sügavusel. Ja millise vee. Puhta kui kristall. Vesi oli nii läbipaistev, et mõnikord mulle tundus, nagu poleks seda üldse. Leitud vesi oli pehme, külm ja ammendamatu. Mõnikord kuival ajal lõppes vesi ümberkaudsetes kaevudes, ei lõppenud aga kunagi selles kaevus. Põua ajal said ümberkaudsed elanikud siit alati vett. Ja siiski kaevul, millest on jutt, oli ka üks suur puudus: ma ei saanud teda kunagi endaga kaasa võtta.

Hispaania-Ameerika sõja ajal läksin ma sõdurite juurde Tšikamauga paski. Seal oli kestev põud. Nädalate kaupa ei tulnud vihma. Kuuekümmet tuhande inimese ja kahurväerakendite edasilikumise pärast seisis välja kohal päeval ja öösel kümne meetri kõrgune tolmutpilv. Me sõime tolmu ja jõime seda. Me magasime tolmus ja nägime seda unes. Kõigele lisaks oli selles piirkonnas ainult üks kaev. Sel ajal piinas mind väga janu ja mulle meenus imeline kaev Nortfildi kõrgendikul. Nendest mälestustest aga polnud mul kergem, sest kaev asus mitmesaja miili kaugusel.

Pärast seda suundusin ma Hiinasse. Me otsustasime külastada Kantonit, kus sel ajal möllas koolera. Paljud põgenesid ära linnast. Kui me asusime Hong-Kongis aurikule, hoiatati meid mitte seal vett juua. Ma ei unustanud seda hoiatust. Kuid olles laeval, lugesin menüüst: komedbef kapsaga. See oli just ameeriklase jaoks, kes on reisil sunnitud toituma välismaistest toitudest. Ma tellisin kohe selle toidu, mitte mõeldes tagajärgedele.

Varsti pärast õhtusööki hakkas mind piinama tugev janu. Tahtsin juba minna jooma, kui meenus hoiatus mitte juua aurikul. Kogu öö kannatades meenusin ma kaevu Nortfildi kõrgendikul, õnneks oli mul teine allikas, mille tõin endaga kaasa. Ja samal ajal, kui mu ihu kannatas, oli mu hing külluses. Püha Vaimuga voolas mulle pidevalt igavest elu, täites mind suure rõõmuga.

Pöörame tähelepanu väga tähtsale asjale: kui inimene omab rõõmu ja hingelise rahulduse — rahuldatus allika, muutub ta täiesti sõltumatuks kõigist näilikest rõõmudest, mida võib anda maailm. Teda lakkab täiesti huvitama kaardimäng, tants, teater ja paljud teised maised rõõmud. Miks on tal veel vaja minna jooma seiskunud rohelise soo äärde, kui tema käsutuses on imeline

kristallpuhas allikas. Maailm kõigi oma ahvatlustega kaotab igasuguse võimu inimeste üle, kes omavad endas selle õnnistatud allika.

Ma mõtlen, et ei ole hea lakkamatult noortele kristlastele meelde tuletada, et ei tohi kinos käia, mängida kaarte ja palju muud. On olemas parem tee. On vaja aidata neil vastu võtta Püha Vaimu ja võimaldada tegevusvabadus Temale. Siis noorus iseenesest lakkab huvi tundmast taoliste lõbustuste vastu.

Ükskord, kui Moody jutlustas Philadelphias, tuli pärast koosolekut tema juurde keegi daam, kes ütles: «Härra Moody, ma ei kannata teid!»

— «Miks?» küsis Moody. «Sellepärast, et te olete piiratud vaadetega.» — «Senini pole ma seda märganud», vaidles Moody vastu, «miks olete aga sellisel arvamusel?» — «Sellepärast, et olete tantsude, kaadimängu, teatri ja üldse kõige ilusa ja meeldiva vastu.» — «Ma tahaksin öelda kõigile,» ütles Moody, «et ma lähen teatrisse, kui ma tahan.» — «Mida te ütlesite?» hüüatas daam. «Te lähete teatrisse, kui te tahate. Oo, kuidas te mulle meeldite! Tuleb välja, et teil on hoopis laialdasemad vaated.» — «Oo jaa», ütles Moody, «ma lähen teatrisse, kui ma tahan, kuid asi on selles, et ma ei taha seal käia.»

Mõni päev hiljem tuli Moody juurde teine daam, kes ütles: «Härra Moody, ma ei saanud algul aru, mida te mõtlesite, et lähete teatrisse, kui vaid tahate. Alles nüüd taipasin seda. Ma sain usklikuks teie koosolekuid külastades. Mõni päev peale minu pöördumist tegi mu mees mulle ettepaneku minna koos teatrisse. Soovides teha ta meelt mööda ma nõustusin. Juba päris algul, peale eesriide avanemist kostusid sõnad, mis olid ebameeldivad mu uues elus. Ütlesin mehele, et mul on raske seda taluda. Ta palus mul jääda viimast korda. Jõudu kokku võttes jäin saali. Varsti toimus laval jälle midagi, mis puudutas mu südant. Veel kord ütlesin mehele, et ei talu seda ja palusin luba lahkuda. Veel kord mees palus mul jääda, et mitte piinlikkust valmistada. Ma võtsin uuesti jõu kokku ja proovisin katsumusele vastu panna. Mul ei tulnud kaua oodata, kui laval jälle öeldi seda, mis tekitas mu südames valu. Ma pöördusin jälle mehe poole ja teatasin, et enam ei suuda. Vastuseks soovitas mees mul mitte rumalusi teha. Siis ütlesin, et 30 aastat olin rumal, kuid edaspidi ei luba enam endaga nii ümber käia. Nende sõnadega tõusin kohalt ja lahkusin teatri-saalist.»

Armas lugeja! Kui teis asub vaimuliku rõõmu allikas, siis kõik maised lõbud lakkavad teid huvitamast. Püha Vaimu kristallselge allikas teeb võimatuks kustutada janu selle maailma porilompidest.

Siin võib mõni küsida, kuidas just nii paljusid kristlasi tõmbab nende porilompide juurde? Vastus on lihtne: need inimesed nähtavasti üldse pole vastu võtnud Püha Vaimu, kes ongi elu, rahulduse ja rõõmu allikas. Seda sageli juhtub end kristlasteks nimetajate hulgas. Võib aga esineda võimalus, et see allikas on sulgunud sooritatud patuga.

Ma sündisin linnas ja kasvasin seal. Vahetevahel kogu meie perekond veetis oma suvepuhkuse külas. Peab ütleva, et kümne aasta vanuselt ma olin põhjalikult väsinud linna elust. See oli ära tüüdanud ka mu vanemad vennad. Ükskord läksime kõik kolmekesi palvega isa juurde osta maja maale. Meie isa oli linnas sündinud ja me oletasime, et ta on linnaelust rohkem tüdinenud kui meie. Vaatamata sellele, et isa oli alles 43 aastane, otsustas ta seda teha. Selle eesmärgiga ta suunduski New-York'i osariiki Genevesse, mis asub kahekümne miili kaugusel ta sünnikohast. Olles noor inimene, vaatas ta endale ilusa kohakese Semka järve äärde. Sinna ta otsustas elama asuda, kui kogub küllaldaselt raha. See koht asus Genevest väljas, teisel pool järve. Kuid selgus hoopis, et selle maatüki omanik ei kavatsenud seda kohta müüa. Siis mu isa läks oma vana sõbra juurde ja ütles, et kavatses osta maatüki, aga selle omanik ei soovi seda müüa. Sõber ütles, et ta teadvat maatükki, mis isale peaks meeldima. See oli polkovnik Serillja maa, kes hukkus sõjas ja tema naine tahtis seda kohta müüa.

Geneve on ilus linn Seneki järve kaldal, mida võib nimetada üheks maailma ilusamaks järveks. See on 42 miili pikk ja 2—5 miili lai. Mainitud krundi omanik, kes pidi sellele ehitama, kulutas palju raha ettevalmistamisele. Krunt asus poole miili kaugusel järvest. Teised ehitised segasid vaadet järvele ja et seda näha, laskis omanik ehitada kunstliku kõrgendiku. Selleks kulutati palju aega ja vahendeid. Krundile rajati ka muruplatsid ja aed mitmesuguste puudega väga erinevaist paigust. Oli ehitatud maja, hobusetall ja teised majandushooned, kuid puudus

peamine — vesi. Olemasolev väga hea allikas asus kaugel, kuid see omanikku ei rahuldanud. Ta kutsus kohale puuri, tehes talle ülesandeks leida vett maja juurest. Pärast pikki otsinguid leiti siiski maaalune veevaru. Saanud vabaduse, purskas veejuga sellise jõuga, et kardeti maja julgeoleku pärast. Kutsuti kohale tuletõrjujad, kes pumpasid kogunenud vee ära. Moodustunud kaevu lasti korvis tööline, kes kiiresti sulges ava algul kaltsude, hiljem kividega. Allikas lakkas olemast ohtlik, kuid koos sellega ka kasulik.

Ükskord, kui omanik seisis kaevu juures, ütles ta: «Ma olen siia pannud palju raha ja tahan vett.» Uuesti eraldati suured kivid ja kaev vooderdati. Uuesti laskus kaevu mees, kes avas allika kaltsudest. Vesi hakkas uuesti jooksuma, kuid seekord kontrollitult.

Aastaid jõime sellest kaevust imekspandavalt maitsvat vett. Peale mu vanemate surma läks talu teistesse kättesse. Kaksikümmend aastat polnud ma käinud neis paigus peale isa matuseid. Seni polnud ma seda soovinudki. Kuid kord olin sunnitud läbisõidul peatuma just Geneve'is ning otsustasin minna vaatama tuttavaid kohti. Meie maja oli maha lammutatud, viljapuud raiutud, aed ning muru oli muutunud linna ehitusplatsiks. Mulle tundus, et ma ei leia midagi sellist, mis tuletaks mulle meelde minevikku. Kuid möödudes ühest majast märkasin ma veranda ees allikat — milline suurepärase koht — mõtlesin ma. Alles hetke pärast mõistsin, et see oli meie allikas. Jätsin hüvasti kodupaikadega ja suundusin linna. Reformistlik pastor, keda kohtasin, küsis: «Olite te seal üleval, vanades paikades?» — «Jah», vastasin. «Arvatavasti ei leidnud te sealt midagi möödunud ajast.» — «Oo, jaa», vastasin ma, «vana allikas. Ja sealjuures sellises suurepäras kohas. Just vahetult maja ukse ees. Mulle tundub, et teda tuleks kuidagi täita.» — «Seda ei tohi teha», ütles mu vestluskaaslane, «sellepärast, et see on kõige parem vesi Geneves!» Te võite endale ette kujutada, mida ma öelda tahan. Kõige parem veeallikas Geneves oli nii kaua ummistatud vanade räbalatega!

Oma südames ei oma me mitte parima allika Geneves, vaid parima vee, mis kuskil maailmas leidub. Päris sageli on inimeste juures kallihinnaline allikas ummistunud. «Vanade räbalatega», mingite dogmade ja legendidega, mille poolest on maailm nii rikas. Kas te mõtlete, kallis lugeja, sellele, et juba ammu oleks tulnud puhastada see väärtuslik allikas vanadest räbalatest.

Minu viibimise ajal Melbourne'is, kus ma pidasin rea vaimulikke koosolekuid, tõin ma näite allikast. Kuulajate hulgas viibis üks anglikaani kiriku vaimulik. Kunagi minevikus oli ta kogenud Püha Vaimu rõõmu. Nüüd oli aga tema allikas ummistunud. Selle näite peale hakkas ta seda taas igatsema. Peale koosolekut veetis ta kogu pärastlõuna katedraalis, olles andunud palvele. Kuid isegi õhtuks ei õnnestunud tal vabaneda vanadest räbalatest. Küllastades sel ajal tuntud anglikaani vaimulikku, isa Kent'i, rääkis ta temale oma raskustest. Isa Kent aitas tal vabaneda vanadest räbalatest ja ta täitus veel suurema rõõmuga kui enne. Järgmisel päeval tuli ta minu juurde ja rääkis oma üleelamistest. Mõni aeg hiljem viisime läbi rea koosolekuid Gilongas. See vaimulik, kelle kogudus asus 15 miili kaugusel Gilongast, tõi igal õhtul koosolekule terve masinatäie inimesi. Ta oli meil Gilongas kõige produktiivsemaks kaastööliseks.

Sel juhul, kui te juba olete kogenud Püha Vaimu rõõmu ja olete selle kaotanud, korraldage oma asi viivitamatult. Leidke mis ummistas allika ja kõrvaldage see viivitamatult. Nii kogete veelgi suuremat rõõmu. Viibides Inglismaal ja jutlustades Bristolis ühel pealelõunasel koosolekul, oli mul teemaks sama küsimus. Peale koosolekut tuli mu juurde üks anglikaani vaimulik ja ütles: «Ma juba ükskord kogesin rõõmu, millest rääkisite. Kuid allikas on vanade räbalatega ummistunud. Ja ma tean millistega. See on suitsetamine, mille ma täna maha jätan.»

Armas lugeja! Mis on sulgenud Püha Vaimu õnnistuse allika sinu südames? Kas teile on teada, mis nimelt? Kui jah, siis vabanege kiiresti nartsust. Kui te aga ei tea, milles on asi, siis tuleb paluda Loojat seda ilmutada, töötades, et kõrvaldate selle. Kinnitan teile, et Jumal ei viivita aitamast, kui te tõepoolest seda soovite.

Kuid leidub ka selliseid, kellele on Püha Vaimu rõõmustus üldse tundmatu, nad võivad seda kogeda juba täna. Meie Issand Jeesus Kristus viibib nähtamatul kujul ka siin. Ta ulatab teile «kruusi elava veega» ja räägib: «... aga kes iganes joob seda vett, mida mina temale annan, see ei janune igavesti mitte, vaid see vesi, mida mina temale annan, saab tema sees veeallikaks, mis voolab igavesse ellu» (Jh 4:14).

Sama neljanda peatüki kümnendas salmis ütles Jeesus: «Kui sa teaksid Jumala andi ja kes see on, kes sinule ütleb: anna mulle juua! siis sa paluksid teda ja ta annaks sulle elavat vett!» Armas lugeja! Sel juhul, kui te tõepoolest tunnete vajadust Püha Vaimu õnnistuse järele ja tõsiselt püüate sinna poole, soovides iga hinna eest seda saada, paluge seda lihtsalt Jeesuse nimel. Allutage Jumalale oma tahe ja te saate Püha Vaimu, mida tema annab «... neile, kes võtavad kuulda tema sõna ...» (Ap 5:32).

PÜHA VAIMUGA RISTIMINE, SELLE OLEMUS JA TEGEVUS

Minu jutlused sel teemal on vaimuliku kogemuse viljaks, mille sain Püha Kirja pingsa uurimise resultaadina.

On möödunud juba mitu aastat ajast, kui hakkasin kristlasena teenima Jumalat. Aegamööda hakkasid minu tähelepanu köitma teatud seisukohad, mida on puudutatud evangeeliumides, Apostlite tegudes ja apostlite kirjades. Ma mõtlen selliseid väljendeid nagu «Püha Vaimu tulek», «Püha Vaimuga ristimine», «Püha Vaimu and», «Väega täitmine ülalt» ja teisi taolisi väljendeid. Tutvunud kõigi nende mõtetega lähemalt, ma märkasin, et nad kõik on seotud omavahel ühise olemusega ja ühtse tähendusega. Ma veendusin selles, et Jumal hoolitseb põhjalikult iga oma lapse edaspidise saatuse eest Püha Vaimuga ristimise läbi, s.t. Tema püha olemusega täitmise läbi.

Jätkates uurimist selgus mulle, et uuritav Piibliilmutus räägib mingist vaimulikust kogemusest, mida minul veel ei ole. Oli vajalik see üle elada. Oma tõsiduses hakkasin püüdlema sinnapoole. Hiljem küsisin endalt sageli, kas oleks olnud selles küsimuses võhiklikumat inimest kui mina. Vaatamata sellele tegutsesin ma siiralt ja Issand vastas minu püüdlustele. Ta käitus minuga samuti, nagu kõikide siiralt otsijatega, sõltumata nende teadmiste ja kogemuste astmest. Issand andis mulle selle, mille poole ma püüdsin. Ma sain ristitud Tema Püha Vaimuga. Selle tulemuseks oli uus, ehtsalt kristlik, ümbermuudetud elu ja Jumala teenimine.

Pärast seda ma hakkasin teiste inimestega neid mõtteid vahetama, mida ma leidsin Jumala Sõnast. Algul leidis see aset kitsamas ringis. Pikkamööda mu tegevus laienes, kuni võisin jutlustada õnnistatud Püha Vaimuga ristimise kogemusest kogu maailmas. Seoses oma kogemustega hakkasin ma järgi mõtlema Kristuse töötuse üle, mis anti apostlitele, kui Issand ütles: «... aga te saate Püha Vaimu väe, kes tuleb teie peale ja te peate olema minu tunnistajad Jeruusalemas ja kõigil Juuda- ja Samaariamal ja maailma otsani!» (Ap 1:8). Tõepoolest, mul sai osaks tunnistada sellest kõige kaugemates nurkades, alates paigast, kus ma ise sain ristitud selle õnnistusega.

Kõige põhilisema, mida tahaksin öelda, leiame Apostlite tegude raamatu 1. ptk. 4:5. ja 8. salmis: «Ja kui ta nendega koos oli, keelas ta neid Jeruusalemast ära minemast, käskis aga oodata Isa töötust, «mis teie», ütles tema, «olete kuulnud minult. Sest Johannes ristis teid veega, aga teid peab ristitama Püha Vaimuga mitte kaua pärast neid päevi!» «Aga te saate Püha Vaimu väe, kes tuleb teie peale, ja peate olema minu tunnistajad Jeruusalemas ja kõigil Juuda- ja Samaariamal ja maailma otsani!»

Ma tahaksin siin pöörata teie erilist tähelepanu sõnadele «ristitama Püha Vaimuga». Milline omapärane ja eriline väljendus! Mida see õigupoolest tähendab? Me kõik teame, mida tähendab veega ristimine. Me oleme seda mitmel korral näinud. Mida aga siiski tähendab saada ristitud Püha Vaimuga?

Mugavuse tõttu ma jaotan selle teema viieks punktiks järgmiselt:

1. Püha Vaimuga ristimise olemus.
2. Püha Vaimuga ristimise tulemus.
3. Vajadus Püha Vaimuga ristimise järele ehk kes vajavad seda ristimist.
4. Püha Vaimuga ristimise võimalus e. kes võib olla ristitud Püha Vaimuga?
5. Kuidas saada Püha Vaimuga ristitud?

1. Mis on Püha Vaimuga ristimine?

Niisiis, meie esimeseks küsimuseks on: «Mis on Püha Vaimuga ristimine?»

Pühakiri annab meile täiesti selge ja ammendava vastuse terve rea ilmutustega, mis on tihedas sõltuvuses üksteisest.

Püha Vaimuga ristimine on kindel elamus. Selle vastuvõtmine on tingimata tuntav igapähele, kes selle üle elab. Sellest loeme Apostlite tegude raamatust: «Ja kui Ta nendega koos oli, keelas Ta neid Jeruusalemast ära minemast, käskis aga oodata Isa töötust, «mis teie»; ütles ta, «olete kuulnud minult. Sest Johannes ristas teid veega, aga teid peab ristitama Püha Vaimuga mitte kaua pärast neid päevi!»

Niisiis, eeltoodud kirjakoht näitab selgesti, et Püha Vaimuga ristimine on konkreetne, elamus ja igäüks, kes selle vastu võtab, on sellest teadlik. Kui see poleks nii olnud, poleks jüngrid teadnud, millal lõpeb ootamise aeg. Seda asja valgustatakse Ap 19-ndas peatükis, kui apostel küsib mõningatelt jüngritelt, kas nad said Püha Vaimu, kui nad said usklikuks. Selle peale jüngrid vastasid: «Me ei olegi kuulnud, kas Püha Vaimu on!» (Ap 19:2). Saabunud Efesose linna, leidis apostel sealt väikese grupi, 12 hinge Kristuse järgijaid. Nähtavasti Paulus mõistis nende olukorda või köitis tema tähelepanu nende vähesus või röömuvaene olukord, seda on tänapäeval raske tagantjärele öelda. Igal juhul Paulus küsis: «Kas te saite Püha Vaimu, kui saite usklikuks?» Vastus oli eitav. Jüngrid ütlesid: «Me ei olegi kuulnud, kas Püha Vaimu on!» Siin tuleb märkida, et nad vastasid just nii: «Me ei olegi kuulnud, kas Püha Vaimu on», aga mitte nii, nagu on tõlgitud Lutheri poolt: «Pole veel kuulnud, kas Püha Vaimu on». Mulle tundub, et veel tänapäeval leidub kristlasi, kes ei tea midagi Püha Vaimu olemasolust. Nähtavasti need jüngrid olid siiski kuulnud Tema olemasolust. Need jüngrid aga ei teadnud selle töötuse täitumisest. Apostel Paulus kinnitas neile seda. Talle tundus tähtsana veenda, et nad võivad saada ristitud juba enne koosolekut lahkumist. Et võib omada ristimist Püha Vaimuga viivitamatult, kohapeal, ilma mingite «ettevalmistuskoosolekuteta».

Meie päevil räägitakse palju Püha Vaimuga ristimisest ja veel enam palvetatakse selle pärast. Vaatamata sellele on olukord endiselt laialivalguv ja ebakonkreetne. Viibides koosolekutel võib jälgida, kindas inimesed tõusevad kohtadelt ja palvetavad Püha Vaimuga ristimise pärast. Kui siis pärast koosolekut küsida neilt, kas nad said ristitud, siis vaevalt saame vastust. Võib-olla kuuleme midagi ebamäärasust: ma loodan või veel midagi taolist. Tuleb aga kogu kindlusega öelda, et Pühas Kirjas sellist ebamäärasust ei eksisteeri. Piibel oli, on ja jääb kõige täiuslikumaks ja täpsemaks seni kirjutatud raamatutest. Just nimelt see ongi üheks peamiseks põhjuseks, miks ma teda armastan. Piibel räägib meie lunastamisest selgelt ja täpselt. Ning kui küsida inimeselt, kes on päästetud ja Piibliga tuttav, tema päästmise kohta, siis ta vastab alandlikult: «Oo, jaa, Issand Jumal oma ääretus halastuses ja headuses päästis ka mind.» Niisama selgelt räägib Piibel meile ka ristimisest Püha Vaimuga. Ta teeb seda nii arusaadavalt, et inimene, kes on ristitud Püha Vaimuga ja tunneb Püha Kirja, kui talt küsitakse, kas ta on Püha Vaimuga ristitud, vastab: «Oo, jaa! Oma, ääretus halastuses ja headuses leidis Issand Jumal olevat otstarbekohase kinkida ka mulle selle õnnistuse.»

Kahtlemata on mõnikord ka nii, et inimene, olles päästetud ja mitte tundes Püha Kirja, ei tea, kas ta on päästetud. Me kõik teame selliseid inimesi, tuleb aga öelda, et meil igapähele on õigus teada oma päästmisest. Apostel Johannese suu kaudu ütleb Piibel: «... Kes usub Pojasse, sellel on igavene elu.»

On võimalik ka teine juhus, et keegi, olles Püha Vaimuga ristitud ja mitte tundes Pühakirja, on siiski raskustes väljendamisega, mis talle on kingitud. Mulle tuleb meelde üks inimene, kes tuli minu juurde Washingtonis ühe rahvusvahelise Issanda viinamäel töötajate kongressi ajal. See ei olnud üldiselt mitte tundmatu isik. Peale ühe minu ettekande lõppu tuli see inimene minu juurde ja ütles: «Niisiis tähendab, antud sündmust te nimetate Püha Vaimu ristimiseks? Senini ma pole kuulnud seda väljendit. Tahan aga teile teatada, et ma elasin selle üle, millest te räägite ja võin teile isegi täpselt öelda, kus see aset leidis.» Tähendab, on kahtlematult võimalik teada, kas me oleme ristitud Püha Vaimuga või mitte. Püha Vaimuga ristimine on konkreetne elamus, mille kohta teame, kas see on leidnud aset meie elus.

2) Püha Vaimuga ristimine on Püha Vaimu töö, mis väga selgelt eraldub tema teisest suurest tööst, uuestisünnist vaimus.

Teiste sõnadega, pole kaugeltki üks ja seesama olla ristitud Püha Vaimuga ja olla Tema poolt vaimulikult uuesti sünnitatud. See seisukoht on kindlaks määratud Apostlite tegude raamatus: «... aga teid peab ristitama Püha Vaimuga mitte kaua pärast neid päevi!» (Ap 1:5). Nendest sõnadest on näha, et apostlid sel ajal ei olnud veel ristitud Püha Vaimuga. See ristimine leidis aset «mitte kaua pärast neid päevi». Tuleb aga öelda, et inimesed, kellele need sõnad olid öeldud, olid juba uuesti sündinud. Seda leiame Jeesuse sõnadest: «Teie olete juba puhtad selle sõna pärast, mis mina teile olen rääkinud» (Jh 15:3). Mida siis tähendab «puhtad sõna pärast»? Selgituse leiame Peetruse esimesest kirjast, kus on öeldud: «... sest et te olete uuesti sünnitatud mitte kaduvast, vaid kadumatust seemnest, Jumala elava ning püsiva sõna läbi» (1Pt 1:23).

Eelpool toodud tekstist on selge, et «puhtad selle sõna pärast» tähendab «uuesti sünnitatud sõna läbi». Niisiis on täiesti selge, et sel ajal, millest on jutt, Kristuse jüngrid, juba vaimulikult uuesti sündinud, ei olnud veel ristitud Püha Vaimuga.

Sama on näha ka Apostlite tegude raamatu 8-st peatükist. Nii loeme: «Aga kui nad Filippust uskusid, kes neile evangeeliumi kuulutas Jumala riigist ja Jeesuse Kristuse nimest, siis ristiti nii mehi kui naisi» (Ap 8:12). On väljaspool igasugust kahtlust, et usklike ristiti suures grupis, kes «uskusid Filippust, kes neile kuulutas evangeeliumi Jumala riigist ja Jeesuse Kristuse nimest», «kes olid ristitud Issanda Jeesuse nimesse», (Ap 8:16) olid muidugi mehed ja naised, kes olid uuesti sündinud.

Kahtlemata olid neid ristitud nii nagu vaja. Kõiki ristas Filippus, selleks volitatud koguduse teener. Nagu juba nimetatud, olid kahtlemata mõned neist uuesti sündinud. Kuid lugedes Ap 8:15. ja 16. salmi: «... kui need sinna said, palvetasid nad nende eest, et nad saaksid Püha Vaimu. Sest Vaim ei olnud veel langenud ühegi peale nende seast, vaid nemad olid ainult ristitud Issanda Jeesuse nimesse», näeme, et vaimulikult uuesti sündinud inimesed ei olnud veel ristitud Püha Vaimuga, vaatamata sellele, et nad olid «ristitud Issanda Jeesuse nimesse».

Nii räägitakse siin täiesti konkreetselt, et Püha Vaimuga ristimine ei ole mitte Vaimulik uuestisünd. Sellest nähtub, et inimene võib olla vaimulikult uuesti sündinud, kuid mitte ristitud Püha Vaimuga.

Edasi tahaksin täiesti kindlasti teatada, et iga usklik juba mingil määral omab Püha Vaimu. Püha Vaim elab igaühes, kes on vaimulikult uuesti sündinud. See on väga täpselt formuleeritud Rooma kirjas: «Aga kellel ei ole Kristuse Vaimu, see ei ole Tema oma» (Rm 8:9). Väljendus «Kristuse Vaim» ei tähenda hoopiski mingit Kristuse sarnast seisundit. Kristuse Vaim — see on Püha Vaim — Püha Kolmainsuse kolmas isik. Antud juhul tehakse loogiline otsus, et kui inimene ei oma Püha Vaimu, siis ta ei kuulu Kristusele. Siit täiesti õigustatud järeldus, et iga vaimulikult uuestisündinu omab Püha Vaimu. Peab aga siiski ütleva, et paljude usklike juures elab Püha Vaim varjatult, nende vaimuliku olemuse mingis pühamus, kaugel teadlikust elust. Nii näiteks on suur vahe, kas külaline teie majas on paigutatud mingisse kõrvalhoonesse, nii et te teda peaaegu ei märka, või kas ta käib ringi kogu majas. Analoogiline on olukord ka Püha Vaimuga, kui ta on peidetuna teie alateadvuse üksilduses, või kui te lubate tal avalikult valitseda kogu teie olemuse üle. Teiste sõnadega: on suur erinevus, kui me teadlikult ei tunneta meis elava Püha Vaimu ligiolu ja kui me oleme täidetud ja ristitud temaga. Antud olukorda võib väljendada järgmiselt: iga vaimulikult sündinud inimene omab Püha Vaimu, kuid mitte igaüks, kes on vaimus sündinud, ei oma seda, mida Piibel nimetab Püha Vaimu anniks, Püha Vaimuga ristimiseks või Taevase Isa töötuseks.

Peab ütleva, et üheaegselt vaimuliku uuestisünniga võib saada ka Püha Vaimuga ristitud. Nii näiteks toimus see väepealik Korneeliuse majas. Kogu oma perega, majarahva ja sõpradega kuulis ta esimest korda head sõnumit päästmisest. Apostel Peetrus, tulnud oma jutluse peamise teema juurde, ütles: «Temast tunnistavad kõik prohvetid, et Tema nime läbi igaüks, kes usub Temasse, saab pattude andeksandmise!» Kuuldes neid sõnu, Korneelius ja kõik sealviibijad uskusid seda ja sündisid vaimulikult uuesti veel enne seda, kui Peetrus oma jutluse lõpetas. Nii me loeme: «Kui Peetrus neid sõnu alles rääkis, langes Püha Vaim nende peale, kes seda sõna kuulsid! Ja usklikud ümberlõigatute hulgast, niipalju kui neid ühes Peetrusega oli tulnud,

ehmusid, et Püha Vaimu and valati ka paganate peale, sest nad kuulsid neid võõraid keeli rääkivat ja Jumalat väga ülistavat» (Ap 10:44—46). Niisiis, me näeme antud juhul, et sel momendil, kui inimesed uskusid, sündisid nad vaimulikult uuesti ja said ristitud Püha Vaimuga. Selline olukord on oma olemuselt tavaline normaalselt areneva koguduse elus. Asi on aga selles, et meie päevil koguduse elu ei kulge sageli nii, nagu vaja. Väga suur arv koguduse liikmeid on samasuguses olukorras, kelle juurde Peetrus ja Johannes tulid palvetama, et nad saaksid Püha Vaimu. Kuni apostlite tulekuni ei täitnud Püha Vaim mitte ühtegi neist usklikest. Kõik nad olid Efesose kaheteistkümne jüngri olukorras enne seda, kui sinna läks apostel Paulus. Nad olid ristitud meelearandusristimisega, olid saanud pattudest vabanemise ja olid päästetud, kuid ei olnud veel saanud Püha Vaimuga ristitud.

Püha Vaimuga ristimine on iga uskliku õigus, kes on vaimulikult uuesti sündinud ülestõusnud ja au sisse läinud Päästja läbi. Enne ülesse minemist Isa juurde palvetas Jeesus tema poolt rajatud koguduse eest (Jh 14:15, 17). Ta palvetas kõigi usklike ühtsuse eest ja sai nende jaoks Püha Vaimu töötuse, nagu sellest teatatakse Apostlite tegude raamatus (2:33). Issand valas välja Püha Vaimu õnnistuse oma koguduse kui oma ihu peale. Kuid paljud tõelise koguduse liikmeid ei ole veel kasutanud seda õigust, mida saab vaimuliku uussünni läbi. Sellepärast paljud ei ole üle elanud neile määratud Püha Vaimuga ristimist. Tahan öelda, et Püha Vaimuga ristimise läbi ristitakse usklikud üheks ihuks (1Kr 12:13). See tähendab, et nad saavad Kristuse ihu osaks, mis on kogudus. Sel moel, ristituna Vaimus, saavad need usklikud elavateks, aktiivseteks ja kasulikeks ihu liikmeteks. Kahjuks aga paljud usklikud ei esita nõudmist imelise Püha Vaimuga ristimise järele. Just sellepärast ei omatagi armuande, millest räägib esimese kirja korintlastele 12. peatükk. Sellised usklikud on küll potentsiaalselt valmis Püha Vaimuga ristimiseks, kuid nad pole praktiliselt kogenud seda. Kuid õnnistatud ristimise võivad nad omandada ükskõik millal.

On usklikke, kes tahaksid ainult teada seda, mida õpetab Jumala Sõna, ilma et võtta seda täitmiseks. Nad ei taha saada ühtede või teiste määruste ja vaadete orjadeks. Niisugused usklikud kinnitavad seisukoha õigsust, et võib olla uuesti sündinud ja mitte ristitud Püha Vaimuga.

Püha Vaimuga ristimine on tema töö, mis on seotud tunnistamisega ja teenimisega. Sellest räägib see koht Pühas Kirjas, mis teatab Püha Vaimuga ristimise töötusest, mille kingib apostlite Issand Jeesus Kristus. «Aga te saate Püha Vaimu väe, kes tuleb teie peale, ja peate olema minu tunnustajad Jeruusalemas ja kõigil Juuda- ja Samaariamaal ja maailma otsani!» (Ap 1:8). Sellest räägitakse ka esimeses kirjas korintlastele 12. peatükis. Seal räägitakse põhjalikult selle küsimuse üle. Praegu me aga sellel ei peatu. Üldiselt ei leidu ei Uues ega Vanas Testamendis ühtegi näidet Püha Vaimu ristimisest, mis ei ole seotud tunnistamise ja teenimisega.

Palju aastaid tagasi esinesin selle seisukohaga suure grupi üliõpilaste-usuõpetajate ees. Pärast loengu lõppu tulid minu juurde kaks üliõpilast ja ütlesid: «Kas me mõistsime teie sõnu õigesti, et Piiblis ei leidu ühtegi näidet, mis räägiks, et Püha Vaimuga ristimine ei ole seotud teenimise ja tunnistamisega?» — «Täiesti õige», vastasin ma, «ma mõtlesin just seda.» — «Me kahtleme selles», teatasid üliõpilased. «See on teie õigus», vastasin. «Uurige Piiblit ja kui võite, näidake mulle kasvõi üksainus koht sellest, kus räägitakse Püha Vaimuga ristimisest ilma otsese seoseta tunnistamise ja teenimisega.» Nõustudes minu ettepanekuga, hakkasid üliõpilased uurima. Ei tea kaua keetsid uuringud, tean ainult, et nad ei näidanud mulle mitte ainustki kohta. Nad ei saa seda ka kunagi teha sel lihtsal põhjusel, et taolisi kohti lihtsalt pole.

Püha Vaimuga ristimise esmaseks eesmärgiks pole kaugeltki mitte üksikute usklike valgustamine. Sellega ei taha ma öelda, et usklike valgustamine pole Püha Vaimu töö, vastupidi, usklike valgustamine on ainult Püha Vaimu töö. Kuid see ei ole mitte Püha Vaimuga ristimise esmaseks eesmärgiks. Selle eesmärgiks on relvastada meid vaimulikult ja teha meid kõlblikeks töötama Issanda viinamäel. Kõik see saab meile selgemaks järgmise teema käsitlemisel.

Teha meid lihtsalt õnnelikuks, ka see pole Püha Vaimuga ristimise peamine ülesanne. Jälle ma ei taha öelda, et see ei tee õnnelikuks. Pole kohanud veel ühtegi inimest, kellele Püha Vaimuga ristimine ei tooks suurt rõõmu. Tahan aga öelda, et see pole Püha Vaimuga ristimise peamine eesmärk. Peamiseks eesmärgiks on teha meid kõlblikeks täitma Tema pühi ülesandeid. Ma olen tõeliselt õnnelik selle üle, et see just nii on ja mitte teisiti. Ma ei ole hoopiski erutavate elamuste vastane, ka mul on tulnud taolisi elamusi üle elada. Asi on aga selles, et me elame

olukorras, kus tohutu inimvool liigub kohutavasse ja lootusetusse kuristikku. Seda silmas pidades eelistan rakendada oma jõupingutused selle voolu nõrgendamiseks. Ma mõtlen, et on parem päästa iga päev hukatusest kasvõi üks inimene, kui kogeda iga päev erutusi ja üldse mitte omada jõudu hukkujate päästmiseks.

Tahaksin seda punkti rõhutada suurima täpsusega, sest just siin eksivad väga paljud. Nad võtavad süstemaatiliselt osa mitmesugustest piibliaalastest konverentsidest. Nad külastavad mitmesuguseid «vaimuliku elu süvendamise koosolekuid», igasuguseid «ootamise koosolekuid» ja paljusid teisi analoogilisi koosviibimisi. Peale nende lõppemist tunnistavad osavõtjad mingisugustest elamustest ja isegi kogemustest. Nad teatavad üleelatud vaimustusest ja sellest, kuidas nad said «ristitud Püha Vaimuga». Jälgides taolisi inimesi, on nad jäänud suhetes koguduse ja pastoriga endisele tasemele. Mõnikord on isegi vastupidi. Nad on saanud vähem kõlbulikuks kui varem. Mõned neist aga on saanud isegi kurvastuse tekitajateks. Nende juures on jahtunud armastus ümbruskonna vastu. Nad on kaotanud huvi hukkujate vastu ja palju vähem hoolitsevad hingede eest, kes ei tunne Kristust, et neid Tema juurde tuua. Seda silmas pidades olen ma taolistel juhtudel veendunud, et elamused, millest nad jutustasid, pole küll Püha Vaimuga ristimine.

Antud küsimuses annab Jumala Sõna meile selged juhised. Seepärast kordan veel kord: Püha Vaimuga ristimine on alati seotud tunnistamise ja teenimisega. See antakse Jumala poolt meile esmajärjekorras nimelt selleks. Ristimine Püha Vaimuga ei tee meid mitte ainult õnnelikeks, vaid kõlbulikeks, et Issand saaks meie kaudu päästa hukkuvaid hingi.

2. Püha Vaimuga ristimise tagajärjed

Nüüd läheme teise küsimuse arutelu juurde: millised on Püha Vaimuga ristimise tagajärjed. Pühakirja järgi on tagajärjed mitmesugused, vaatamata sellele võime neid väljendada ainsa sõnaga: «vägi». Antud mõtte leiame juba tsiteeritud tekstis: «... Aga te saate Püha Vaimu väe, kes tuleb teie peale ja peate olema minu tunnistajad Jeruusalemas ja kõigel Juuda- ja Samaariamaal ja maailma otsani!» (Ap 1:8).

Igaüks, kes on ristitud Püha Vaimuga, saab tingimata ka Tema väe. See vägi on vajalik ülesande täitmiseks, mille Issand meile annab.

Uurides seda meie elus väga otsustava tähtsusega sündmust, on vajalik peatuda ühel väga tähtsal asjal. Nimelt see vägi, mille me saame Püha Vaimuga ristimisel, ei ilmne igal üksikul juhul ühtemoodi. Seda olukorda valgustatakse hästi 1Kr 12-ndas peatükis. Loeme: «**Armuanded on küll mitmesugused, aga Vaim on sama; ja ametid on mitmesugused, aga Issand on sama. Ja väeavaldused on mitmesugused, aga Jumal on sama, kes teeb kõike kõikide sees. Aga igäihele antakse Vaimu ilmutus ühiseks kasuks. Nii antakse ühele Vaimu läbi tarkuse sõna, teisele aga tunnetuse sõna sama Vaimu kaudu, teisele antakse usku samas Vaimus, teisele vägevaid tegusid, teisele prohvetlikku kuulutamist, teisele vaimude äratundmist, teisele mõnesuguste keelte kõnelemist, teisele keelte tõlgitsemist. Ent kõike seda teeb üks ja sama Vaim, jagades igäihele eriti nõnda nagu tema tahab. Sest otsekui on üks ihu ja tal on palju liikmeid, aga kõik ihu liikmed, kuigi neid on palju, on üks ihu, nõnda on ka Kristus; sest me kõik oleme ühe Vaimuga ristitud üheks ihuks, olgu juudid või kreeklased, olgu orjad või vabad, ja oleme kõik sama Vaimuga joodetud» (1Kr 12:4—13).**

Eelpool toodud tekstis köidab meie tähelepanu mitu korda korduvad sõnad: «mitmesugused» ja «teisele». Nende abil kinnitatakse selgelt, et on ainult üks Püha Vaimuga ristimine, mis aga avaldub erinevatel juhtudel erinevais vormides ja tegevusis. Püha Vaimuga ristimise kaudu saab inimene nimelt selle anni, mis vastab tema tööle, milleks ta on kutsutud. Armuannid on mitmesugused, samuti kui on mitmesugused oma kutsumuselt ka neid omavad inimesed.

Nüüd jõudsim punktni, mida paljud usklikud hakkavad vääralt tõlgendama. Nii näiteks saavad nad teada kellegi teise inimese Püha Vaimuga ristimisest ja armuanni vastuvõtmisest. Seda silmas pidades tahavad ka nemad saada sellist andi nagu nende õde või vend sai. See muidugi ei ole piibellik. Ka minust isiklikult ei läinud see kiusatus mööda. Nii näiteks lugesin ma, et Püha Vaimu saanud isikud hakkasid rääkima võõraid keeli. Peatudes sellel, küsisin ma

iseendalt, kas kõik Püha Vaimu saanud inimesed räägivad võõraid keeli? Kuulmata kedagi, kes räägiks võõraid keeli, mõtlesin, kas on see and piiratud ainult apostliteaegse kogudusega. Kuid ükskord köitis mu tähelepanu 1. Korintose 12. ptk. Leidsin, et Püha Vaimuga ristimine toob kaasa mitmesuguseid andeid. Peale selle pöörasin ma tähelepanu, et ühele antakse «mõnesuguste keelte kõnelemist», aga teisele hoopis teised annid. Peale selle pöörasin ma tähelepanu, et «mõnesuguste keelte» andmisest räägitakse kõige lõpus. Peale selle jäi mu mõte peatuma selle peatüki lõpusalmidel. Ma mõtlen salme 28—39, kus jälle räägitakse keelte annist kõige lõpus. Edasi loeme samast peatükist: «Ega kõik ole apostlid? Ega kõik prohvetid? Ega kõik imetegijad? Ega kõik õpetajad? Ega kõigil ole terveksstegemise armuandeid? Ega kõik räägi keeltega?» Sellest tekstist on selge, et õpetus, nagu «mõnesugused keeled» oleksid Püha Vaimuga ristimise paratamatuks tagajärjeks, on ebaõige. Samuti on vale ka see, et need, kes ei räägi mõnesuguseid keeli, ei oma seda ristimist.

Pärast seda, kui ma sain selgeks selle küsimuse, kerkis mu ette veel üks oht saada väärdõpetuse ohvriks. Tutvudes John Wesley, Charles Finney, D. Moody ja teiste misjonäride tunnistustega, sain ma teada, et Püha Vaimuga ristimine tegi neid evangelistideks. Kuid selline tõekspidamine on vale, nagu arusaamine võõrastest keeltestki. Kui Jumal on kutsunud kedagi tegutsema evangelistina ja kui see inimene on ristitud Püha Vaimuga, siis ta muidugi on saanud ka vastavad võimed. Kui aga Jumal arvab heaks, et keegi tegutseks teistlaadi teenimisega, siis Jumal kahtlemata kingib ka selleks vajalikud omadused.

Eksimus selles, et iga Püha Vaimuga ristitu saab sel viisil täielikud volitused saada evangelistiks, viib kolme suure ebameeldiva nähtuseni.

Esiteks on see pettumus, mis mõnikord läheb üle meeleheitel. Nii näiteks kuulab keegi jutlust Püha Vaimu ristimise üle mitte päris selgete seisukohtadega selle tagajärgedest ja andidest. Tulemuseks saab kuulaja ettekujutuse, nagu Püha Vaimuga ristimise tulemuseks on tingimata evangelisti and. Seepärast võib see inimene öelda: «Kui ma tahan saada evangelistiks, on mul vaja saada ainult ristitud Püha Vaimuga». See pole aga nii.

Et saada evangelistiks, peab olema selleks kutsunud Jumala enda poolt. Kui aga inimene on kutsutud mõne teise armuanniga teenimiseks, ei saa see inimene Püha Vaimuga ristimisel vastavaid volitusi saada evangelistiks.

Evangelistil peab ka olema hea Jumala Sõna tundmine. Inimene, kes selleks on kutsutud, saab ka Jumala käest selle võime, mille puudumisel pole mõtet seda ametit pidada, kuna siis jutlused ei saa olla elavad.

Kõige suuremaks paheks selle juures, mis ilmnedu võib, on ükskõiksus.

Nii näiteks inimestel, kes võtavad osa taolistest koosolekutest, tekib arvamus, et iga Püha Vaimuga ristitu saab evangelistiks. Samal ajal aga inimene ei tunne kutsumust selleks tööks. Vaatleme näiteks juhust koduperenaisega. Olgu ta vähemalt kuue lapse ema. Oletame, et viimane teab, et tema koht teenimiseks on kodu, oma laste juures. Selline naine võib sellele jutlusele reageerida järgmiselt: Ta ütleb Issandale: «Võib olla on Püha Vaimuga ristimine vajalik meie koguduse vanemale. Võib olla vajab seda evangelist või isegi noorte kristliku ühingu sekretär. Mulle aga pole vajalik Püha Vaimuga ristimine sellepärast, et Jumal ei ole kutsunud mind evangelistina tööle. Minu ülesanne on olla kodu laste juures».

Olukord muidugi muutub, kui see perenaine omab piibelliku ettekujutuse Püha Vaimuga ristimisest. Selline naine teab, et Püha Vaimuga ristimine ei ole vajalik ainult evangelistile, vaid see valmistab inimesi ette ka vähemtähtsate funktsioonide täitmiseks koguduses. Peab ütlema, et vaevalt on koguduses rohkem Jumala poolt austatavat ametit kui olla püha ema. Niisugune naine muidugi ütleb: «Püha Vaimuga ristimine on vajalik ka minule, et omada võimeid ja jõudu kasvatada oma lapsi Jumalale.»

Enne edasiminemist tahaksin alla kriipsutada fakti, et Püha Vaim ise otsustab, millise anni ta inimesele annab. Sellest loeme: «Ent kõike seda teeb üks ja sama Vaim, jagades igaühele eriti, nõnda nagu tema tahab» (1Kr 12:11).

Niisiis õpetab Jumala Sõna äärmise täpsusega, et meil pole mingit õigust ise andi valida või oodata tingimata just selle saamist. Pole hoopiski meie asi valida endale ise tegevusväli ja oodata, et Püha Vaim teeks meid kõlbulikeks meie endi poolt valitud kutseks. See pole muidugi õige.

Vastupidi: me peame endid andma Püha Vaimu käsutusse, andma temale võimaluse valida meile and ja relvastada meid tema äranägemise järgi. Tema valib meile ka tööpõllu ja valmistab meid ette selleks tööks.

Siin aga väga paljud astuvad ebaõigele teele. Nad ise leiavad endale meeltmööda anni. Pärast seda, täitnud kõik Püha Vaimuga ristimiseks vajalikud tingimused, püüavad nad alateadlikult Pühale Vaimule ette dikteerida, mida ta peaks tegema. Tean inimesi, kes nädalate, kuude ja isegi aastate viisi ootasid nende poolt välja valitud andi rääkida võõrastes keeltes.

Mulle meenub üks inimene Chicagost, keda ma isiklikult väga hästi tundsin. Oma koguduses oli ta üsna hoolas ja andekas palvetaja. Sel ajal, kui ma viibisin sõitudel, sattus ta ühe grupi mõju alla, kes üleliia rõhutasid keelteanni tähtsust. See inimene jättis maha oma teenimise ja hakkas elama mingis «nelipühapäeva» ootuses. Ta lootis oodata niikaua, kui ta saab keelteanni. Peale kaheaastast ootamist oli ta kõlbmatu teenima lihtsalt sellepärast, et ta ikka veel ootas oma nelipühapäeva saabumist. Nagu meile juba selgus eespool mainitud tekstist Korintose kirjas, on Püha Vaim täiesti sõltumatu oma tegevuses. Sellepärast pole inimeste asi teha ettekirjutusi Pühale Vaimule, milline and kinkida meile Püha Vaimuga ristimisel. See kõik tuleb anda Tema tahte alla, Tema täielikku ja piiramatusse käsutusse. Püha Vaim oma isikliku äranägemise järgi valmistab meid ka selleks ette. Püha Vaim teeb meid võimelisteks täitma neid ülesandeid, mida meile usaldatakse. Olgu see siis keeltega rääkimine või mingit muud laadi teenimine, mis on veel tähtsam.

Pärast neid kõiki ettevaatlikke sõnu tahaksin ma siiski veel korrata järgmist: iga Püha Vaimuga ristitu saab tingimata oma ülesannete täitmiseks selle erakordse jõu, mida ta pole omanud.

Olles kõige selle tunnistajaks, võiksin ma tundide kaupa näiteid tuua sellest, kuidas inimesed, saades ristitud Püha Vaimuga, saavad ka selle imelise väe. Lubage mul tuua kolm selget näidet elust.

Tooksin kõigepealt ühe näite jutlustajast. See oli esimene jutlustaja, keda mul tuli abistada minu kogemustele analoogiliste kogemuste vastuvõtmisel.

Sel ajal tuli mul sõita Chicagost Uus-Inglismaale, Connecticuti osariiki ainult sellepärast, et teha seal üks ettekanne. Sõita tuhat miili sinna ja tagasi on küllaltki pikk teekond, kui see puudutab ainult üht jutlust. Kuid siiski ma ei kahetse seda, sest see oli julgete kristlaste noorteliidu kongress. Seekord ma rääkisin inimeste evangeliseerimisest inimese poolt. Lõpuks, oma ettekandest kokkuvõtet tehes, ütlesin: «Selleks, et inimene võiks inimesele evangeeliumi edasi anda edukalt, on vajalik olla ristitud Püha Vaimuga.» Ning sellele täienduseks esitasin oma arusaamise Püha Vaimuga ristimisest. Koosoleku lõpul tuli minu juurde üks pastor ja ütles: «Ma ei oma veel seda Püha Vaimu väge, millest rääkisite oma ettekandes, kuid sooviksin seda omada. Kas te ei võiks palvetada selle pärast?» Selle peale vastasin: «Võib olla kummardame põlved just siin ja palvetame selle asja pärast?»

See näis mõningal määral ebatavaline Uus-Inglismaal, eriti pastorile, kongregatsionalistile. Oli pisut suur nõudmine selle pastori jaoks kummardada oma põlved just sel ajal, kui 3000 noort inimest väljuvad saalist. See polnud tavaline ettepanek pastorile kummardada poodiumil ja paluda õnnistust nii, nagu tegid seda esimesed metodistid, astudes ette meelearanduspingile. Kuid pastor, kellest on jutt, nõustus kohe, sest tal olid tõsised kavatsused. Varjates end kahe tooliga lava nurgas, langesime põlvedele ja hakkasime palvetama. Esimesena alustasin mina. Peale mind palvetas pastor Püha Vaimu ristimise pärast. Tõusnud põlvedelt, pidime kohe lahku- ma, kumbki meist ruttas rongile.

Mõni aeg hiljem võtsin ma osa Issanda viinamäel töötajate kongressist Washingtonis. Ma just alles saabusin ja viibisin hotelli vestibüülis, kus kavatsesin ööbida. Seal nägi mind üks kongregatsionalistliku koguduse pastor Hartword'ist. Tulles minu juurde ta küsis: «Kas te mäletate pastorit, kelle eest palvetasite?» Pärast jaatavat vastust küsis ta: «Kas te olete peale seda temast midagi kuulnud?» Saanud eitava vastuse, ta kõneles: «Siis ma jutustan teile temast. Peale ühist palvet teiega pöördus pastor oma koguduse juurde tagasi täiesti muutununa. Tuleb öelda, et ta on ühe suure koguduse pastor Connecticutis. Ja alates sellest õhtust on tema kirikus alati palju rahvast. Tuleb märkida, et see on maakogudustes hoopis erandlik nähtus Connecticutis. See pole

aga veel kõik. Iga jumalateenistuse ajal pöörduvad inimesed Jumala poole, nende hulgas palju noori!»

Kas ei ole kirjeldatavad sündmused just need, mida vajame? Pole vajalik mitte evangelistide kutsumine periooditi suurte vaheaegadega, et kogudust tegevusele ajendada, vaid Jumala vägi. See vägi on vajalik koguduse jutlustajatele ja töötegijaile. Et jutlustataks Püha Vaimu väes ja toimuksid pöördumised. Võtit kõigele sellele tuleb otsida Püha Vaimu ristimises.

Möödusid mõned aastad. Ühel kuumal suvisel lõunal ma esinesin «Moody konverentsil» Nortfildis. Minu esinemise teemaks olid 62. Psalmi sõnad, kus on öeldud: «Kord on Jumal seda rääkinud, kaks korda olen ma seda kuulnud, et Jumalal on vägi» (s 12).

Pärast seda kui ma kõnetoolist alla tulin, kogunes minu ümber kenake hulk metodisti jutlustajaid Alabamast. Nad küsisid: «Kas saime teist õigesti aru, kui ütlesite, et kui jutlustajal ei ole väge ja ta ei kannu vilja oma töös, on see tema süü?» — «Ma pole täiesti kindel, vennad, et ma just nii väljendasin,» vastasin ma, «kuid ma usun, et nii see on.» — «Kui aga kogu juhtkond on vastu, mis siis teha?» küsis üks mu vestluskaaslastest. Seal oli ka pastor Hartword'ist. Ta sekkus vestlusesse: «Härra Torrey. lubage ka mul midagi öelda.» — «Muidugi», vastasin mina. «Kas te mäletate pastorit Uus-Inglismaalt?» — «Oo, jaa, väga hästi,» vastasin mina. «Kas teate, et ta nüüd on teises koguduses? Veebruari viimastest päevadest alates (jutuajamine toimus augustis) vastas ta ühe Bostoni lähedal asuva koguduse palvele ja sõitis sinna. Kõik tema vaimulikult meelestatud sõbrad ei soovitanud seda teha, sest uue koguduse kõik mõjukamad liikmed olid evangeelsete püüdluste dünaamika vastu. Vaatamata kõigele tunnetas pastor kõrgemat tahet kutse vastu võtta. Sellest ajast alates on selles koguduses aset leidnud juba viiskümmend kaheksa pöördumist. Kolmkümmend kaheksa neist toimus koguduse tegevliikmete hulgas.» Oo, vennad, kas see pole see, mida vajame! Kõige selle tõeline saladus peitub Püha Vaimuga ristimises.

Jutustan teisest juhtumist. Ükskord võtsin osa noorte kristlaste liidu ühest konverentsist Montrealis, Kanadas. Oma viimases ettekandes rääkisin ma seal Püha Vaimuga ristimise teemal. Pärast minu tagasipöördumist Chicagosse sain ma Montrealist kirja. Kirjutas üks noor inimene, ühe Montreali linna koguduse liige. Ta kirjutas järgmist: «Armas härra Torrey! Ma võtsin osa noorte kristlaste liidu viimasest koosolekust, kus te rääkisite Püha Vaimuga ristimise teemal. Pärast seda, kui olin koju tagasi pöördunud, palvetasin isiklikult enda Püha Vaimuga ristimise pärast ja sain selle. Olen meie koguduse juures täis otsustavust olevate noorte kristlaste liidu kutsekomitee esimees. Selgus, et veel kaks komitee liiget on saanud ristitud Püha Vaimuga. Siis me hakkasime palvetama ka teiste liikmete eest, kes veel ei omanud seda imelist andi. Varsti said ka nemad ristitud Püha Vaimuga. Nüüd tegeleme meie koguduse ülejäänud noortega, kes ka hakkavad tulema Kristuse juurde.»

Vennad! Kas me ei sooviks seda? Kas see pole see, mida vajavad kõik meie noorteorganisatsioonid? Meile pole vajalikud mingisugused esinemised Püha Kirja mehhaanilise tsiteerimisega. Meile pole samuti vajalikud järjekindlad igakuised teated koosolekutel oma täielikust andumusest Jumalale, kuna see tegelikult nii ei ole. Me vajame kogudustes noori inimesi, kes on ristitud Püha Vaimuga. Nad peavad minema ülejäänud, veel mitte usklike noorte juurde, et tuua neid Kristuse juurde. Me võime saavutada sellise õnnistatud olukorra. Kogu saladus seisneb ristimises Jumala Püha Vaimuga.

Toon veel ühe näite, mis võib-olla on parim. Sirakusa linnas, New-York'i osariigis võtsin ma osa Noorte Kristlaste Liidu rajoonikongressist. Seekord ma kõnelesin Naiste abistamise osakonna koosolekul. Lõpetanud ettekande, suundusin väljapääsu poole. Seal ootas mind üks abielupaar. Nad küsisid: «Kas te lähete nüüd peakoosolekule, mis toimub teisel pool?» Pärast minu jaatavat vastust nad küsisid: «Kas lähete jalgsi ja kas võime tulla koos teiega?» — «Muidugi», vastasin ma, «kui te kiiresti käite.» Juba siis, kui me trepist alla läksime, nad teatasid, et pole mind kuulnud kunagi varem. Siis nad aga lisisid, et on lugenud ühte artiklit Püha Vaimuga ristimisest. Mees oli pühapäevakooli juhataja ja pärast Püha Vaimuga ristimist muutis Issand nende kooli täielikult ümber. Lisan vahele, et hoopis teistest allikatest olin kuulnud, et nende koguduse vanem elas ka ise üle sama muudatuse. Pärast seda, kui mees lõpetas oma jutustuse, mida tähendab Püha Vaimuga ristimine ja mida kujutab endast ümbermuudetud koguduse elu, võttis sõna naine. Ta

ütles: «Härra Torrey, kõige paremaks minule oli see, et tänu Püha Vaimuga ristimisele õnnestus mul tungida oma laste südamete juurde, mis mul varem kuidagi ei õnnestunud.»

Oo, vennad! Kas me ei soovi seda? Kas me ei vaja seda, et jõuda oma laste südameteni, et tuua neid Kristuse juurde? Isiklikult mulle on kaasaegses kristlikus koguduses kõige kurvastavamaks see, et noormehed ja neiud ei järgi oma usklike vanemate eeskujule. Samal ajal, kui vanemad on nagu ususambad koguduses, kasvavad lapsed täiesti jumalatutena. Pühapäeviti võib neid kohata mitte jumalateenistustel, vaid jalgpallistaadionidel, tenniseväljakutel või ekskursioonidel. Kui sageli on paljude jumalakartlike ja tegutsevate kristlaste laste vaimulik olukord kohutavas seisukorras! Kõigile meile, isadele ja emadele, on esmajärjekorras vaja saada võimalus võita oma laste südamed. Selliseid täieõiguslikke võimalusi ja väge me võime omada. Apostlite tegude raamatu esimesest peatükist me saame teada, kuidas see sünnib. Seal on öeldud: «aga te saate Püha Vaimu väe, kes tuleb teie peale...» (1:8)

Oo, teie, mehed ja naised, noormehed ja neiud, kes te kuulute Kristusele! Kas me omame Kristuse nimel väge, mida me võime ja isegi peame omama? Me oleme tänapäev igast küljest ümbritsetud niisugustest meestest, naistest ja noortest, kes tormavad hukatuse poole. Igaühel meist lasub tõsine vastutus. Me oleme kohustatud iga hinna eest tegema kõik, mis võimalik, et päästa kõiki neid inimesi. On olemas ainult üks võimalus vajaliku väe saamiseks. See võimalus on saada ristitud Jumala Püha Vaimuga. Kas me ei otsustaks seda veel täna? Makske mida see ka ei maksaks, et ainult saada seda meile kõigile nii hädavajalikku ristimist!

RISTIMINE JUMALA PÜHA VAIMUGA

Kellel on see vajalik ja kes võib selle saada? Eelpooltoodust me teame, et Püha Vaimuga ristimine on konkreetne elamus. Selle elamuse kaudu me saamegi teada imelise õnnistuse omandamisest.

Teiseks me nägime, et Püha Vaimuga ristimine on tegevus. Teataval määral ta erineb vaimulikust uuestisünnist, seda oluliselt täiendades.

Kolmandaks, me tegime täpselt kindlaks, et Püha Vaimuga ristimine on alati seotud tunnistamisega ja teenimisega ja esmajärjekorras just sellepärast antaksegi inimestele.

Neljandaks, me saime teada, et meie ristimise tagajärjel Jumala Püha Vaimuga saame me väe ülesannete täitmiseks, mis annab meile Jumal. See jõud ilmneb kõige mitmekesisemal viisil, olenedes sellest, millisele tööle Issand meid kutsus. Tuleb muidugi öelda, et kui inimene on ristitud Püha Vaimuga, siis ta tingimata saab ka Tema väe.

Püüame nüüd uurida väga tähtsat küsimust Püha Vaimuga ristimise võimalusest ja vajalikkusest. Väljendades teiste sõnadega mõtestame lahti selle, kes nimelt vajab seda ristimist ja kes võib selle saada.

1. Kellele on vaja Püha Vaimuga ristimist?

Pühakiri annab sellele küsimusele kõige selgema ja põhjalikuma vastuse. Algul pöördume Luuka 24:49. juurde. Selguse saamiseks loeme ka 45. salmi: «Siis Ta (Kristus) avas nende mõistuse, nõnda et nad kirjadedest aru said. Ja Ta ütles neile: «Nõnda on kirjutatud ja nõnda pidi Kristus kannatama ja surnust üles tõusma kolmandal päeval ja Tema nimel peab kuulutatama meelesparandust pattude andekssaamiseks kõigi rahvaste seas, alates Jeruusalemast. Teie olete nende asjade tunnistajad! Ja vaata, mina läkitan teie peale oma Isa töötuse! Ent teie jääge sellesse linna seni, kuni teid ehitakse väega kõrgest!» (Lk 24:45—49).

Siin Issand Jeesus Kristus pöördub kõigi jüngerite poole täpse käsuga. Mitte keegi neist ei tohi alustada seda tööd, milleks ta on kutsutud, enne, kui ta ei saa selleks kõige tähtsamat eeltingimust. Kristus nimetab seda tingimust «Taevase Isa töötuseks» ja «väeks ülevalt». Võrreldes neid kahte formuleeringut omavahel, me tuleme järeldusele, et kõik see tähendab ristimist Jumala Püha Vaimuga.

Kellele siis olid öeldud need sõnad? Üheteistkümnele apostlile. Kes nad olid? Sageli räägitakse, et nad olid lihtsad ja koolitamata mehed. Toetudes sellele on mõningad arvamused, et jutlustajale pole haridust vaja. Raske on aga endale ette kujutada enam ebaõnnestunud tõestust. Apostlid ei olnud sugugi harimata mehed. Kolme aasta jooksul said nad hariduse parimas vaimlikus seminaris, mis kunagi on eksisteerinud meie planeedil. Selles suurepärases seminaris jutlustas Issand Jeesus ise. Kuigi Päästja oli ainukeseks õpetajaks, vastas Ta kõigile esitatud nõuetele. Tema jüngrid olid meie Issanda elu vahetud tunnistajad. Nad nägid Tema sooritatud imesid ja Tema surma, olles surnust ülestõusmise tunnistajad. Varsti pidid nad saama aulise Isa juurde taevasse mineku tunnistajateks. Nende silme ees tõusis Päästja taevasse. «**Kui ta seda oli ütelnud, siis tõsteti ta üles nende nähes ja pilv viis ta nende silmade eest ära**» (Ap 1:9). Mida oli siis vaja teha jüngritel? Lihtsalt minna ja jutustada moraalselt rikutud maailmale sellest, mida nad nägid oma silmadega ja kuulsid oma kõrvadega Jumala Poja enda suust. Kas ei olnud Kristuse jüngrid juba ette valmistatud oma teenistuseks? Meie tänaste ettekujutuste järgi jutlustajate ettevalmistuse kohta teenimiseks võib öelda, et apostlid olid päästmise hea sõnumi levitamiseks paremini relvastatud ja ette valmistatud, kui keegi teine kõigi aegade jooksul. Kuid Issand Jeesus Kristus näitas eelpool toodud sõnadega jüngritele, et nad ei ole veel valmis oma ülesannete täitmiseks. Kristus ütles, et on veel üks sõjarelvade liik, mida omamata ei tohi teha ühtki sammu, sest see on niivõrd tähtis. Nendeks sõjariistuks on Isa poolt töötatud «väe saamine ülevalt» e ristimine Jumala Püha Vaimuga. Ei saa alustada teenimist enne selle vastu võtmist. Väljendus «jääge» tähendab sõna-sõnalises tõlkes «istuge». Istuge, kuni teid ehitakse väega ülevalt. Esimesel pilgul just mitte päris selge olukord. Issand ei luba oma äravalituil asuda tööle, vaatamata sellele, et Ta ise määras neid suure ja aulise ülesande täitmiseks. Ta ei luba enne, kui nad pole saanud vastavat relvastust väena, mida võib omandada vaid Püha Vaimu ristimise läbi. Kuidas võivad asuda selle asja kallale sellised tavalised lihtsurelikud, nagu sina ja mina, eelnevalt omandamata väge? Omandamata sellist ristimist oleks meie töö suureks häbematusseks.

Üheks kõige kaaluvamaks veaks kaasaegses koguduses on moodused ja meetodid, milledega juhitudakse inimeste valikul ja määramisel päästmise Hea sõnumi levitamisel (evangelisatsioonil). Nii näiteks, võtame «religioosete kalduvustega» inimese ja saadame ta ülikooli või vaimulikku seminari. Pärast hariduse saamist, kui meie väljavalitul on järgi jäänud veel pisutki usku, pannakse käed ta peale, pühendades teda selliselt töötama Issanda viinamäel. Siin aga peab paratamatult tekkima küsimus: kas see inimene on küllaldaselt määral varustatud kõige vajalikuga tööks? Muidugi ei kui tal on ainult see, mis on loetletud eespool. Oleks täiesti mõistlik ja õige enne õnnistuse kaasa andmist esitada igale kandidaadile küsimused: Kas sa oled veendunud, et sulle on antud vägi ülevalt? Oled sa veendunud selles, et oled ristitud Jumala Püha Vaimuga? Kui selline kandidaat ei ole selles veendunud, tuleks talle öelda: oota seni, kuni saad ristitud väega ülevalt.

Kuid ka see ei ole kaugeltki mitte kõik ja ka mitte kõige olulisem. Nii loeme Apostlite tegude raamatu 10-st peatükist: «**Kuidas Jumal Jeesuse Naatsaretist oli võidnud Püha Vaimuga ja väega ja kuidas tema käis mööda maad ja tegi head ja parandas kõiki, kellede üle kurat oli saanud võimuse, sest Jumal oli temaga**» (Ap 10:38). Siin on kohane küsida, kus evangeeliumis räägitakse sellest aulisest sündmusest? Luuka evangeeliumi kolmas ptk annab meile täpse vastuse. Loeme: «**Ent sündis, kui kõike rahvast ristiti ja ka Jeesus oli ristitud ja palvetas, et taevast avati ja Püha Vaim tuli ihulikult kujul alla nagu tuvi tema peale ja hääl kostus taevast: «Sina oled mu armas Poeg, sinust on mul hea meel!»**» (3:21—22) Läheme nüüd sama Luuka evangeeliumi järgmise peatüki juurde. Minnes mööda meie Issanda esivanematest, loeme: «**Siis tuli Jeesus, täis Püha Vaimu, tagasi Jordani äärest...**» (Lk 4:1). Pärast seda, jättes ainult vahele kiusatused kõrbes, me loeme: «**Ja Jeesus läks tagasi Vaimu väes Galileasse; ja kuuldus temast levis kogu ümberkaudsele maale. Ja ta õpetas nende kogudusekodades ja kõik andsid temale au. Ja ta tuli Naatsaretti, kus ta oli üles kasvanud ja läks oma harjumust mööda hingamispäeval kogudusekotta ja tõusis üles lugema. Ja tema kätte anti prohvet Jesaja raamat. Ja kui ta raamatu avas, leidis ta koha, kuhu oli kirjutatud: «Issanda Vaim on minu peal; seepärast on ta mind võidnud kuulutama evangeeliumi vaestele; ta on mind läkitanud kuulutama vabakssaamist seotule ja nägemist pimedatele, laskma rõhutuid vabadusse, kuulutama Issanda meelepärast aastat!»**» (Jes 61:1—2).

«Ja kui ta raamatu kokku oli keeranud, andis ta selle kojasulase kätte ja istus maha; ja kõikide pilgud kogudusekojas olid sihitud tema peale» (Lk 4:14—20).

Eelpooltoodud salmidest me saame teada, et meie Issand sai täidetud väega ülevalt pärast ristimist Jordani jões. Me saame teada, et ta sai ristitud Püha Vaimuga ja alles pärast seda, aga mitte varem, alustas oma õnnistatud avalikku tegevust.

Kes oli meie Issand? Ta oli Jumala ainusündinud Poeg. Ta oli lihas avalikuks saanud Jumal. Üleloomulikul viisil oli meie Päästja varustatud Püha Vaimuga, olles samal ajal ka inimene. Inimesena oli Kristus ise eeskujuks ja näiteks, kuidas tuleb tema järel käia. Päästja ei alustanud oma tööd enne, kuni ei saanud täidetud väega ülevalt. Armas lugeja! Pane hästi tähele seda, mida ma nüüd ütlen: meie Issand Jeesus tuli maailma mitte just päris tavalisel viisil, Jumala Püha Vaimu väes. Ta sai lihaks saanud Sõnaks. Ta on Jumal (Jh 1:1). Temas «**elab kõik Jumala olemise täius ihulikult**» (Kl 2:9). Vaatamata kõigele sellele ei alustanud Kristus oma avalikku tegevust seni, kuni sai väe ülevalt, st sai ristitud Jumala Püha Vaimuga. Kuidas siis sellisel juhul lihtne surelik inimene võib julgeda hakata sellisele tööle ilma, et saada samasugust varustust nagu Päästja ise sai? Selline otsus näib mulle enam kui hulljulgas.

Kristus nõudis oma apostlitelt Püha Vaimuga ristimist. Veelgi enam, meie Issand nõudis seda ka iseendalt. Sellepärast ma ei julge teenida Jumalat ilma, et olen ristitud tema Püha Vaimuga.

Sellega pole aga veel kõik öeldud! Nii näiteks apostlid, kes külastasid mõnda vastasutatud kogudust, kõigepealt jälgisid seda, et kõik selle koguduse liikmed saaksid Issanda Püha Vaimu. Nii näiteks loeme Apostlite tegude raamatu 8-st peatükist: «**Aga kui Jeruusalemas olevad apostlid said kuulda, et Samaaria linn oli Jumala Sõna vastu võtnud, läkitasid nad nende juurde Peetruse ja Johannese. Kui need sinna said, palvetasid nad nende eest, et nad saaksid Püha Vaimu. Sest Vaim ei olnud langenud veel ühegi peale nende seast, vaid nemad olid ainult ristitud Issanda Jeesuse nimesse. Siis panid nad oma käed nende peale, ja nad said Püha Vaimu**» (Ap 8:14—17).

Apostlite tegude raamatu 11-st peatükist saame teada, et apostel Peetrus, külastades mingit uut kogudust, tundis esmajärjekorras huvi, kas selle liikmed on saanud Püha Vaimu täiuse. Nii me loeme: «**Aga kui Apollos oli Korintoses, sündis, et Paulus käis läbi ülamaakonnad ja tuli Efesosse ning leidis sealt jüngreid. Ja ta küsis neilt: «Kas te saite Püha Vaimu, kui saite usklikuks?» Aga nemad ütlesid talle: «Me ei olegi kuulnud, kas Püha Vaimu on!» Ja tema ütles: «Mis ristimisega te siis olete ristitud?» Need vastasid: «Johannese ristimisega!» Aga Paulus ütles: «Johannes ristas meelesparandusristimisega, öeldes rahvale, et nad usuksid Temasse, kes pärast teda tuleb, see on Jeesusesse!» Kui nad seda kuulsid, lasksid nad endid ristida Issanda Jeesuse nimesse. Ja kui Paulus pani oma käed nende peale, tuli Püha Vaim nende peale...» (Ap 19:1—6).**

Silmas pidades kõiki eelpooltoodud fakte, võib täiesti põhjendatult öelda, et iga Jumala laps peab hoolitsema, et tingimata omada Püha Vaimu. Ja seda mitte ainult nagu mingit jõudu vaimulikuks uuestisünniks ja Jumala sisemiseks ligioluks, vaid kui konkreetselt väljenduvat varustumist vaimuliku jõuga Jumala teenimiseks! Kõike seda on vaja täielikult omandada enne, kui alustada mingisugust tegevust Issanda viinamäel.

Täienduseks lubage mul alla kriipsutada järgmist: Iga kristlane, sõltumata sellest, et ta on juba ristitud Püha Vaimuga, siiski vajab ka edaspidi uut täitmist selle õnnistusega, igal üksikul juhul oma töös. Nii näiteks Apostlite tegude raamatu teises peatükis räägitakse konkreetselt sellest, et unustamatul Nelipühipäeval sai apostel Peetrus täidetud Püha Vaimuga (Ap 2:4). Sama raamatu 4-das peatükis räägitakse veel, kuid juba uuest apostel Peetruse täitmisest Püha Vaimuga, kui Peetrus esines Jeruusalemas Juudamaa ülemate ees. Selle sündmuse algtekstis tegusõna «täituma» vorm ja aeg annavad tunnistust sellest, et antud juhul leidis aset apostel Peetruse täiesti uus Püha Vaimuga täitmine uues kohas ja uuel ajal. Sama peatüki 31-s salmis räägitakse nende samade apostlite veelkordsest Püha Vaimuga täitumisest. «**Ja kui nad olid palvetanud, kõikus paik, kus nad koos olid, ning kõik said täis Püha Vaimu ja rääkisid Jumala Sõna selgesti**» (Ap 4:31)! Ka antud juhul annab algtekst tunnistust sellest, et jutt on uuest Püha Vaimuga täitumisest uues paigas. Ja sel ajal, vastavalt algtekstile, viibis apostel Peetrus nende hulgas, kes veelkord täitusid Issanda Püha Vaimuga.

Nii me saime teada, et apostel Peetrus täitus Püha Vaimuga kolmel korral, mis olid ajaliselt erinevad. Need sündmused räägivad, et iga kristlane vajab korduvalt täitmist Issanda Püha Vaimuga. See kõik on täiesti sõltumatu sellest, kui selgelt ja imeliselt on taoline ristimine tema juures minevikus aset leidnud. Niisiis, igal uuel erineval juhul on vajalik meie täitumine Püha Vaimuga. Mitmete korduvatele küsimustele, kas mina olen saanud korduva õnnistuse, vastan ma jaatavalt. Mitte ainult teist, vaid ka kolmandat, neljandat, viiendat, kolmesajandat ja kolmesaja neljakümnendat korda. Praegu ma ootan kolmesaja neljakümne esimest. Väga sageli me kordame ühte ja sama viga. See on selles, et paljud kristlased püüavad läbi saada selle Püha Vaimu ristimise väega, mille nad said aasta, kaks, viis, isegi kümme aastat tagasi. Ärge teie tehke seda viga. Olenemata millise, kasvõi kõige täiuslikuma Püha Vaimuga täitumise järel minevikus, me kõik vajame uute õnnistuste omandamist iga üksiku juhu jaoks meie jätkuvas töös. Selle tõttu tulebki meil püüda tegutseda vastavalt meie Päästja ettekirjutusele, kes ütleb, et «**Isa taevast annab Püha Vaimu neile, kes teda paluvad**» (Lk 11:13). See tähendab paluda konkreetset palvet konkreetse õnnistuse pärast.

Rida aastaid tagasi ma juhatasin misjonitöölise rahvusvahelist konverentsi Detroitis. Mul oli sõber, kes ühe hästituntud õpetaja abiga elas üle Püha Vaimuga täitumise seninägemata täiuslikul viisil. Konverentsi ajal Detroit'is palus mu sõber lubada esineda oma õpetajal. Ma rahuldasin ta palve. Oma hirmuks konstateerisin, et see õpetaja levitas ajakirja, milles ta esitas oma seisukohta Vaimuga ristimise piiratuse kohta. Suuri tõendeid polnud vaja. Kui saabus õpetaja järjekord, oli tema kõnes tunda väe ja veenvuse puudumist! Oli selge, et ta ise väga vajab uut täitmist Issanda Püha Vaimu täiusega.

Maailmanäituse ajal Chicagos 1893. a kutsus D. Moody sinna mõningaid tuntuid ja võimekaid evangeliste, jutlustajaid ja piibliõpetajaid mitmetest maailma maadest. D. Moody ütles siis: «Palju aastaid ma sõitsin ringi mööda maailma, aga nüüd tuleb maailm minu juurde. Ma tahan, et maailm kuuleks head sõnumit päästmisest parimate jutlustajate kaudu mitmetes keeltes!» Selle õnnistatud kavatsuse täideviimiseks kutsus D. Moody tuntud vaimulikke tegelasi Inglismaalt ja Šotimaalt, Irimaalt ja Prantsusmaalt, Saksamaalt ja Austriast, Venemaalt ja teistest maadest. Kohalesõitnute hulgas oli ka üks mees, keda kõige imelisemal viisil kasutas Issand oma kodumaal. Selle jutlustaja tõi D. Moody algul Nortfildi ja pärast Chicagosse. Kui see inimene esines esimest korda Piibliinstituudis Chicagos, ütles D. Moody mulle: «Ma sooviksin, et sa kuulaksid seda inimest, et pärast mulle oma arvamust teatada.» Kui kõik olid kogunenud kohtadele, istusime D. Moodyga päris taga, et mitte välja paista. Pärast ettekandest põhilise osa kuulamist Moody tõusis, kutsudes mind talle järgnema. Oma kabinetis küsis ta minult: «Mida sa ütled selle inimese kohta?» Ma vastasin, et eelistaksin seda mitte välja öelda. «Mina aga vastupidi ütlen,» teatas Moody, «see inimene on kaotanud oma võidmise.»

Kohutav on kaotada Jumala võidmist. D. Moody ütles, et ta eelistaks ennemini surra, kui kaotada Püha Vaimu väge, mis on hädavajalik talle tegevuses. Pean ütlema, et me kõik kaotame Püha Vaimu võidmise sel juhul, kui me ei püüa selle poole, et uuesti ja uuesti palvetada Püha Vaimuga täitumise pärast iga uue kindla ülesande ees meie teenistuses Issanda viinamäel.

Sageli küsitakse minult, kas võib iga uut Püha Vaimuga täitmist nimetada ristimiseks? Ma ei ütleks seda juba kahel põhjusel. Esiteks, mõiste «ristimine» all mõeldakse midagi, mis toimub esmakordselt. Teiseks, kõiki neid järgnevaid Püha Vaimuga täitmisi mitte kuskil Piiblis ei nimetata ristimisteks. Peab ütlema, et alati on hea pidada kinni Piibli väljendeist ja mõistetest. Püha kirjas mõiste «Püha Vaimuga ristimine» all mõeldakse üksikute isikute esmakordset läbielamust. Mina isiklikult eelistan, et inimesed räägiksid uuest Püha Vaimuga täitmisest. Selliselt toimides nad tulevad teadmisele, et ei või lõpmatult kasutada ühte ja sama kogemust Jumala Püha Vaimuga täitumisest. Inimesed mõistavad, et iga uue ülesande täitmiseks on neil vaja omada ka uut täitmist Issanda Püha Vaimuga. Selline olukord tundub mulle palju parem, kui pedantsed vaated nendele või teistele formuleeringutele ja väljendustele, mis pikkamööda viivad selleni, et inimesed lõppude lõpuks kaotavad eneste Jumala Püha Vaimuga täitumise vajaduse tunnetamise. Teiste sõnadega, ma olen õige asja poolt ka sel juhul, kui ta esineb ka mitte oma täpse nimetuse all. Ma mõtlen, et see on siiski õigem ja parem, kui vale, mis nii sageli püüab end esitada tõena.

2. Kes võib saada Püha Vaimuga ristitud?

Asume nüüd praktilise ja mõõtmatult tähtsa küsimuse juurde: kes võib saada Püha Vaimuga ristitud? Mõne aasta eest esinesin ühel konverentsil Kansase osariigis. Üks daam, kes oli juhtival kohal koguduse elus ja kõrgel kohal riigiteenistuse süsteemis, kirjutas mulle järgmise sisuga sedeli: «Te kirjutasite vajadusest Püha Vaimuga ristimise järele. Kas te ei teataks mulle, kes võib seda saada? Nii näiteks kogudus, millesse ma kuulun, õpetab nii, et Püha Vaimuga ristimine piirdus apostliteaegse perioodiga.» Õigesti tõstetud küsimus: «Kes võib olla ristitud Püha Vaimuga?» Me ei jää teadmatusesse selles väga tähtsas küsimuses. Äärmise selgusega vastab sellele Jumal ise oma Sõna kaudu. Nii me leiame Apostlite tegude raamatus jumaliku selgituse küsimusele: «**Sest teie ja teie laste päralt on see töotus ja kõikide päralt, kes on kaugel, keda iganes Issand, meie Jumal, kutsub enese juurde**» (Ap 2:39).

Millisest töotusest räägib siin apostel Peetrus? Pole kahtlust, et paljud meist teavad, et sellel salmil on kaks tõlgendust. Üks neist peab silmas päästmist. Sellepärast eelpooltoodud salm nagu tunnistaks usklike õigustest, puudutades nende päästmist mitte ainult isiklikult, vaid ka nende lapsi. Vaevalt keegi peale minu võib mitte uskuda ainult usklike, vaid ka nende laste päästmist. Kuid kas tõepoolest ainult sellega selle salmi sisu piirduki?

Antud salmi teine tõlgendus peab silmas töotust, või andi, või siis, väljendades teiste sõnadega, ristimist Issanda Püha Vaimuga. Milline neist kahest tõlgendusest siis on õige?

Pühakirja tõlgendamisel on kaks põhireeglit, milliseid üldiselt tunnustatakse.

Esimene, tõlkes «sõna kasutamise reegel» seisneb selles, et Piibli sõnadele või väljendustele laiemat tähendust me ei otsi sõnaraamatust, sest Piibli tõdesid pole formuleerinud õpetlased. Selleks aga, et neid paremini mõista, võetakse appi «Piibli konkordants», millest otsitakse välja paralleelsed kohad, st kohad, kus see väljend veel esineb ja kõrvutatakse neid kohti omavahel.

Kuidas kasutatakse Piiblis sõna «töotus»? Vaatleme seda just Apostlite tegude raamatus. Loeme: «... kui ta nendega (apostlitega) koos oli, keelas ta neid Jeruusalemast ära minemast, käskis aga oodata Isa töotust, «mis teie», ütles tema, «olete kuulnud minult. Sest Johannes ristas veega, aga teid peab ristitama Püha Vaimuga mitte kaua pärast neid päevi!» (Ap 1:4—5). Siin räägitakse äärmise täpsusega antud töotuse tõelisest tähendusest. Niisiis, meile õpetatakse, et antud juhul on mõeldud ristimist Jumala Püha Vaimuga. Vaatame edasi 2. ptk 33. salmi: «**Et ta (Kristus) nüüd Jumala vägeva käe läbi on ülendatud ja on Isalt saanud Püha Vaimu töotuse, siis on tema selle välja valanud nagu te nüüd näete ja kuulete.**» Ka siit me loeme, et Taevase Isa töotus, Tema poolt töotatud Püha Vaim valati välja nimelt sel ajal, sel päeval, kui grupp apostleid sai ristitud Jumala Püha Vaimuga. Teiste sõnadega, siin tähendab see sedasama. Ainult kuus salmi edasi jõuame antud momendil arutluse all oleva kohani. Kas võiks keegi pakkuda veel parema reegli, mille abil seda sõna mõista? Pole kahtlust, et Ap 2:39 esineva sõna all «töotus» on mõeldud ristimist Püha Vaimuga. Antud juhul annab juba «sõna kasutamise reegel» ammendava vastuse meid huvitavale küsimusele.

Kuid pöördugem veel «sideseaduse» poole. See seisneb selles, et kokku puutudes kohtadega, mida võib mitmeti seletada, tuleb neid vaadelda vahetus seoses eelneva ja järgneva tekstiga.

Nii loeme eelmisest, 38-st salmist: «**Aga Peetrus ütles neile: «Parandage meelt ja igitüks teist lasku ennast ristida Jeesuse Kristuse nimesse pattude andekssaamiseks, ja siis te saate Püha Vaimu anni. Sest teie ja teie laste päralt on see töotus, ja kõikide päralt, kes on kaugel, keda iganes Issand, meie Jumal, kutsub enese juurde**». Sel viisil viitab apostel Peetrus täiesti kindlalt sellele töotusele, millest on jutt. Ta räägib: «... te saate Püha Vaimu anni, sest teie ja teie laste päralt on see töotus ja kõikide päralt, kes on kaugel, keda iganes Issand, meie Jumal, kutsub enese juurde». Nii selgub, et töotus, millest on jutt, on kahtlemata Püha Vaimu anni saamise lubadus, mida nimetatakse ka «ristimiseks Jumala Püha Vaimuga». Nii on mõlemad teksti tõlgendamise reeglid kooskõlas, millega on tõestatud, et Apostlite tegude raamatu teise peatüki 39-s salmis esineb Püha Vaimu töotus, mis teisiti väljendades on sellega ristimine.

Vaatleme nüüd antud teksti meie poolt täpsustatud faktiliste seisukohtade valgel. Sõnad «... teie päralt on töotus...» tähendavad, et töotus, millest on jutt, oli antud Peetruse kuulajaile, kes enamuses olid juudid. Tundub, nagu ei kuuluks see töotus meile sel lihtsal põhjusel, et me ei ole juudid, õnneks ei piirdu Peetrus sellega, vaid laiendab töotust ka juutide lastele. See tähendab:

kõigile Iisraeli rahva järgnevatele põlvkondadele. Kuid seegi meid ei aita, sest meie hulgas on väga vähe neid, kes kuuluvad sellesse kategooriasse. Tänu Jumalale, et Peetrus laiendab veelgi seda loetelu. Ta lisab veel: «... ja kõikide päralt, kes on kaugel...». Siin mõeldakse juba ka meid, sest just meie oleme need endised paganad, kes kunagi olid «kaugel» st olid eemal; «aga nüüd olete teie, kes enne olite kaugel, Kristuses Jeesuses saanud ligi Kristuse vere läbi» (Ef 2:13). Pärast seda, et ei jääks mingeid kahtlusi, apostel Peetrus täpsustab: «... keda iganes Issand, meie Jumal, kutsub enese juurde ... ». Peab märkima, et selle jumaliku kutse all ei ole mitte ainult mõeldud töötegemist, vaid ka vabanemist patust. Niisiis räägitakse täiesti mittekahemõtteliselt sellest, et ristimine Püha Vaimuga on iga Jumala lapse osa Kristuse koguduse eksisteerimise aja jooksul. Olla ristitud Püha Vaimuga — see on iga Issandasse Jeesusesse Kristusesse uskuja, kes on sündinud ülevalt, õigus ja eesõigus. Juhtub, et mitte iga usklik ei kasuta oma õigust, kuid see tal on, olles töötatud ja säilitatud Jumala enese poolt, ristilöödud, üles tõusnud ja taevasse läinud Päästja kaudu. Sel juhul aga, kui keegi usklik ei kasuta seda imelist õigust, on see tema enda süü. Seda õigust võime me kasutada kasvõi täna.

Mõned aastad tagasi korraldasime ühekuulise seminari pastoreile Chicago Piibliinstituudis. Sellele sõitsid kokku pastorid meie liidu erinevatest osariikidest ja me uurisime koos ühe kuu jooksul Jumala Sõna. Lõppkoos-olekul ma rääkisin Issanda Püha Vaimuga ristimise teemal. Rõhutasin, et see on eriti vajalik sel juhul, kui tahame tõeliselt teenida Issandat. Pärast koosolekut tuli minu juurde üks pastor Texasest ja ütles: «Kogudus, millesse ma kuulun, õpetab selliselt, et ristimine Püha Vaimuga oli ainult apostlite osa. Mida te mõtlete sellest?» Ma vastasin sellele pastorile: «Praegusel ajal ma ei tunne muret selle üle, mida õpetab teie kogudus või isegi see kogudus, millesse mina kuulun. Ma esitan küsimuse, mida meile kõigile õpetab Jumala Sõna?» — «See on õige,» ütles pastor. «Sel juhul võtke kõike seda arvesse ja vaadake ise,» ütlesin ma vestluskaaslasele ja avasin Apostlite tegude 2:39 ja soovitasin tal ise lugeda. Pastor luges: «Sest teie ja teie laste päralt on see töötus ja kõikide päralt, kes on kaugel, keda iganes Issand kutsub enese juurde.» Pärast seda ma küsisin pastorilt: «Kas Issand on ka teid kutsunud? Kas te olete ka päästetud?» Pärast pastori jaatavat vastust küsisin temalt, kas see töötus kuulub ka temale. «Nii see peaks olema», ütles mu vestluskaaslane. See pastor Texasest võttis vastu temale antud töötuse ja pöördus tagasi oma pastoraati muudetud inimesena. Pärast seda sain ma mitu aastat temalt kirju, mis tunnistasid rikkalikest õnnistustest tema töös.

See suurepärase Jumala töötus on kehtiv praegusel momendil ka meie jaoks teiega, kui me ainult soovime seda kasutada ja vastame neile tingimustele, mis on vajalikud selleks, et teha seda oma omandiks.

Tahaksin siinkohal tuua veel ühe näite. Võtsin osa ühest esimesest noorte, lõunaosariikide ülikoolide üliõpilaste Kristliku Ühingu kongressist, mis leidis aset Knoxville's Tennessee osariigis. Seda juhatas protestantliku episkopaalkiriku vaimulik. Ta oli kõigi poolt austatud ja armastatud inimene. Kongressi viimasel päeval ma rääkisin Püha Vaimuga ristimise teemal. Mina elasin selle vaimulikuga ühes majas. Ilusal juulikuu pealelõunal viisime oma toolid maja ette ja istusime, et pisut vestelda. Mu vestluskaaslane ütles: «Mind väga huvitas see, millest te täna hommikul rääkisite. Kui teie seletus Apostlite tegude 2:39 kohta on õige, siis on teil olemas väga hea tõestus. Siiski ma pisut kahtlen teie seletuses. Kas te ei tahaks veel vestelda sellel väga tähtsal teemal?» Ma nõustusin. Mõned aastad hiljem ma külastasin samasugust konverentsi Portfildis, Missouri osariigis. Minu vestluskaaslane oli ka seal. Ühel pühapäeva pärastlõunal ma kohtusin temaga sisenedes istungitesaali. Nähes mind saali sisenevat, ruttas see vaimulik mulle vastu ja sirutanud käe, öeldes: «Siis, Knoxville'is oli teil õigus Apostlite tegude 2:39 suhtes. Kuid võin teile peale selle öelda veel midagi paremat. Mõtlen, et mul on õigus teatada, et olen saanud ristitud Jumala Püha Vaimuga.» Kuuldes neid sõnu, tänasin ma Jumalat selle seletuse õigsuse eest. Asja sisu polnud mitte selles, et mul lihtsalt oli õigus. Tähtis oli selle suurepärase õpetuse õigsus.

Mulle tegi suurt rõõmu võimalus sooritada misjonireis ümber maailma. See võimaldas mul kohtuda paljude tuhandete inglaste ja ameeriklastega, šotlaste ja iirlastega, venelaste ja prantslastega, sakslaste ja skandinaavlastega, šveitslaste ja hindudega, jaapanlaste ja hiinlastega ja paljude teiste rahvustega. Täie veendumusega võin ma öelda kõigile neile inimestele, et Jumala

Sõna ise annab tunnistust, et ristimine Püha Vaimuga on võimalik meie igaihe jaoks. Minu jaoks kõige suuremaks isiklikuks rahulduseks oli näha, kuidas paljud usklikud paljudest maadest said aru suurest tõest ja võtsid isiklikult vastu enda jaoks aulise Püha Vaimuga ristimise õnnistuse. Paljudes maades leidsid selle tõttu aset suurepäraseid tagajärjed.

See suurepärase ja auline tõde omab aga ka ühte väga tähtsat omadust. Kui igaüks meist võib olla ristitud Püha Vaimuga, selles aga pole mingit kahtlust, siis meil kõigil lasub ka kohustus olla ristitud just sellisel viisil. Nii ei ole ristimine Püha Vaimuga mitte ainult õigus ehk eelis. See on püha kohustus. Kui te, armas lugeja, ja mina, täidame vajalikud tingimused, siis see imeline õnnistus saab meie omaks. Siis võib Kristusele võita ka paljusid teisi hingi. Me jääme aga sellest suurepärasest võimalusest ilma sel juhul, kui me ei saa ristitud Püha Vaimuga, sellepärast, et me ei täida selleks vajalikke tingimusi. Meie sellise kaldumise tõeline oht seisneb tohutus vastutuses Jumala ees meie keeldumise tõttu kõikide nende veel mitte päästetud hingede päästmise võimaluse kasutamata jätmise pärast, kes seda äärmiselt vajavad.

Mu kallid vennad ja õed! Väga sageli ma tunnen muret enda pärast ja paljude hingede pärast, kes teenivad Issandat. Antud juhul ei mõtle ma ainult vaimulikke, vaid kõiki usklikke. Kõik me oleme kutsutud ühel või teisel viisil teenima päästmise hea sõnumi levitamisel. Mitte kõik ei pea töötama jutlustajatena. Mõnikord võib väga palju, ära teha ka tagasihoidliku vaikse tunnistuse kaudu. Nagu juba öeldud, tunnen ma muret õige teenimise pärast Issanda viinamäel, nii enda kui ka usuvendade pärast. Kas ei leia selline mure aset selle pärast, et me jutlustame mingit väärdõpetust? Oo, ei! Ma ei mõtle praegu hoopiski seda. Kahtlemata on ka tänapäeval mitmeid jutlustajaid, kes kinnitades, et nad räägivad tõtt, levitavad hukutavaid eksiõpetusi. Ma tunnen muret ka nende saatuse pärast. Ma tahaksin seista parem Issanda kohtu ees kui petis ja valelik, kui olla süüdistatud moonutatud jutluses. On hirmus, olles kutsutud jutlustama head sõnumit päästmisest, selle asemel kuulutada igasuguseid purustavaid valesid, mis väärivad kõige otsustavamalt hukkamõistu. Antud juhul aga ei mõtle ma seda. Tahan lihtsalt öelda, et mulle teeb väga muret nende saatuse, kes ei jutlusta küll valet, koos sellega aga ei jutlusta ka head. Teame ju kõik, et on inimesi, kes ei ütle oma elus ühtegi ebaõiget sõna, kuid selle kõrval ei räägi nad ka midagi jumaliku päästmise tõest. Meie päevil on väga palju jutlustajaid, kelle huulilt ei ole küll tulnud ühtegi ebaõiget sõna, kuid neile on väga raske omistada tõe jutlustamist. Kõik nad kalduvad arutlema kõige mitmesugusemaid mittepõhilisi ja mittetähtsaid küsimusi. Tarvitseb vaid võtta näiteks selline päevaleht, mida antakse välja mõnes suures linnas ja milles avaldatakse jutluste temaatikat. Meie süda muutub kohe kurvaks, kui me püüame mõttes arutada küsimust sellest. Nii näiteks ühes meie linnas, ühes ja samas lehes oli kolme küllaltki austatud jutlustaja poolt kuulutatud jutlused järgmistel teemadel: «Ühe iirlase nali», «Jalgpall» ja «Minu hümn». Hakkab lihtsalt hirm sellistest teemadest kuuldes. Tuleb endale ainult ette kujutada, et kiriku kantslit, mis annab suurepäraseid võimalusi Jumala vägevuse kuulutamiseks, jutlustatakse väga halbadel teemadel. Mul on sellepärast põhjust tunda muret selliste ebaustavate ja järelemõtlemata karjaste pärast.

Kuid ka see iseenesest väga oluline asi ei ole täna mu rahutuse põhjuseks. Antud momendil on mu kartused teisesuunalised ja teiselaadilised. Ma tunnen rahutust nende karjaste pärast, kes jutlustavad püha evangeeliumi selle puhtuses, lihtsuses ja täiuslikkuses, kasutades aga «inimliku tarkuse meelitavaid sõnu», aga mitte «**Vaimu väe osutamist**» (1Kr 2:4). Mõnikord võib juhtuda nii, et isegi terve ja niiõelda õige jutlusega võib kuulajaile jutlustada kõige tõelisemat põrgut. Surnud tõeustavus on kõige halvem, mida endale võib ainult ette kujutada. Pole kaugeltki piisav jutlustada head sõnumit päästmisest ainult lihtsalt, puhtalt ja täiuslikult. Peale kõige selle on vaja kuulutada seda veel Püha Vaimu väes. Seda võib saavutada ainult siis, kui oleme ristitud Jumala Püha Vaimuga. Kõigele lisaks igal üksikul erineval juhul me kõik vajame uut täitmist aulise ja Püha Jumala Vaimuga. Seda silmas pidades rõhutan veelkord vajadust teha kõik mis vajalik imelise õnnistuse saamiseks, selleks, et saada ristitud Püha Vaimuga ja täidetud tema jumaliku väega. Ainult sel viisil võib võita hingi Kristusele, sõltumata sellest, kas need on avalikud jutlused massilise iseloomuga või üksikud isiklikud tunnistused. Meid kõiki ähvardab kahtlematult suur vastutus Jumala ees juhul, kui me ei taha täita neid tingimusi, mis on nõutavad nende imeliste Jumala õnnistuste saamiseks. Me kanname suurt vastutust ka nende hingede eest,

kes oleksid võinud saada päästetud juhul, kui kõik need Jumala õnnistused oleksid õigeaegselt saanud meie omandiks.

Seda silmas pidades, armas lugeja, on meil kõigil tingimata vajalik omandada see imeline ristimine Jumala Püha Vaimuga.

Nimelt sellepärast tuleb veel peatuda selle õnnistuse saamise tingimustel. Teiste sõnadega, on läbi arutada veel kaks tähtsat küsimust.

Mida on vaja teha igapäev meil isiklikult, et omandada Issanda Püha Vaimuga ristimine?

Mida me peame tegema, et juba omades ristimise Püha Vaimuga, uuesti ja uuesti täituda tema püha ligiolu ja väega?

RISTIMINE PÜHA VAIMUGA JA KUIDAS SEDA SAADA

Nüüd me teame, et ristimine Issanda Püha Vaimuga on mingi konkreetne elamus. Selle omandamisest me saame teada kõige kindlalt vormis. Me teame, et see ristimine on Püha Vaimu töö ja et on erinev meie vaimulikust uuestisünnist, mis on samuti tema imeline töö. Me teame nüüd, et ristimine Issanda Püha Vaimuga on tihedasti seotud meie kristliku tunnistamisega ja igasuguse muu tööga meie Issanda viinamäel. Ristimine Püha Vaimuga on kõigepealt ette nähtud teenimiseks, kandes endaga kaasas külluslikke volitusi selleks tööks, milleks Issand meid kutsus. On selge ka see, et ristimine Püha Vaimuga on täiesti vajalik kõlblikuks Issanda teenimiseks ja produktiivseks tööks Tema viinamäel.

Me teame, et saada ristitud Püha Vaimuga on iga uskliku õigus. See laieneb kõikide aegade kõikidele põlvkondadele. Sellepärast on iga üksiku kristlase kohustuslikuks ülesandeks ükskõik millise hinna eest omandada see ristimine. Kui me oleme omandanud ristimise, võime me tuua Kristuse juurde palju hingi, keda me saame võita ainult sel viisil. Kui me aga meist olenevatel põhjustel ei saa seda õnnistust, oleme me vastutavad nende hingede eest, kes oleksid võinud saada päästetud, kui asi oleks olnud teisiti.

Selline olukord toob meid paratamatult järgmise väga tähtsa küsimuseni: «Mida on vaja teha, et saada ristitud Issanda Püha Vaimuga?» Õige vastus sellele küsimusele omab otsustava tähenduse kogu meie järgnevale elule. Peab ütlema, et Jumala Sõna selgitab meile seda kõige ammendavamalt. Piibel näitab meile kõige lihtsama ja ka samal ajal kõige õigema tee. Seda teed mööda võib minna igäüks. Tarvitseb teha vaid mõned lihtsad sammud ja võib olla kindel, et saadakse ristitud Issanda Püha Vaimuga.

See kinnitus kõlab väga selgelt. Ja siiski ei oleks ma julgenud seda teha, kui Jumala Sõna ei oleks seda kinnitanud temale omase täpsusega. Peab ütlema, et kui Jumala Sõna selgelt ja täpselt räägib, et need või teised meie teod kutsuvad esile vastavad tagajärjed, ei ole meil mingit õigust ega alust kahelda nende väidete täpsuses või seada midagi kõrgemaks nendest. Sellistel juhtudel ei ole meil õigust formuleerida taolisi tagajärgi millegi kahtlustatavana, vaid kõige kindlalt vormis.

Kui nüüd näiteks keegi pöördub minu poole küsimusega: «Mida ma pean praegu tegema, et saada kohe päästetud ja kas te võite mulle garanteerida selle päästmise?» Siis ma vastan kõige kindlalt ilma vähimagi kõrvalekalduiseta. Kui ma ei oleks võimeline seda tegema, ei oleks ma üldse kõlvuline evangeeliumi jutlustama.

Kui keegi pöördub näiteks minu poole küsimusega: «Mida ma pean tegema, et saada Püha Vaimu täiuse? Kas teil on võimalik garanteerida mulle selle täiuse saamine juhul, kui täidan nõutavad tingimused?» Ilma vähimagi kõhkluseta vastan alati jaatavalt mõlemale küsimusele. Ma võin seda teha sellepärast, et Piibel äärmise lihtsuse ja selgusega selgitab antud olukorda. Püha Kiri räägib suure täpsusega, et pärast meie poolt nõutud tingimuste täitmist me saame Issanda Püha Vaimu anni. Millise õiguse me omame pärast seda piiritu Issanda Jumala enda kinnitust öelda, et arvatavasti saame me Püha Vaimu anni sel juhul, kui täidame vastavad tingimused. Paljud kinnitavad, et ma olen suur dogmaatik. Ma loodan, et see süüdistus on täiesti põhjendatud. Selles osas ma tahangi jääda dogmaatikuks igavesti. Lühidalt tahan ma olla samasugune

dogmaatik nagu Piibel. Kahjuks ei ole ma seda veel saavutanud, kuid see on minu eesmärk. Püha Kiri kinnitab kõige kindlamate dogmaatiliste sõnadega, et ma täitun Püha Vaimuga juhul, kui vastan konkreetsetele tingimustele. Miks siis pean ma sellisel juhul kahtlema? Ilma igasuguse kõhkluseta kinnitan ma veel kord, et igauks, kes astub vajalikud sammud, saab viivitamatult ristitud Püha Vaimuga.

Tee on selge. See koosneb ainult seitsmest sammust. Need võib astuda igauks, kes ainult soovib. Ning võib täie kindlusega öelda igauhe kohta, kes seda teeb, et ta tingimata saab Issanda Püha Vaimu imelise täiuse. Nende tingimuste kirjelduse me leiame Apostlite tegude raamatu 2. ptk 38. salmis. Pisut hiljem ma toon ka teisi kohti Piiblist, mis veel enam valavad valgust olukorda. Tänu sellele ilmuvad mõningad meie ees seisvad sammud veelgi täpsemalt. Peab aga ütleva, et juba 38. salmis on täiesti selgesti öeldud kõik, mis meil tuleb teha.

«Aga Peetrus ütles neile: «Parandage meelt ja igauks lasku ennast ristida Jeesuse Kristuse nimesse pattude andekssaamiseks ja siis te saate Püha Vaimu anni»» Ap 2:38. Sel moel on apostel Peetruse poolt öeldu täpne ja konkreetne, samuti kui minu poolt öeldu. Apostel räägib, et tehes mingid täiesti kindlad sammud, saame me selle tulemusena Püha Vaimu anni. Milline õigus on meil pärast seda kinnitada, et tehes need sammud, me võib-olla saame Püha Vaimu anni? Siin ei ole kohta sõnale «võib-olla», kuna me saame antud juhul Püha Vaimu anni kõige kindlamal viisil.

Esimene samm

Esimesed kaks sammu me leiame väljenduses «parandage meelt». Vaatleme nüüd, mida endast kujutab meelearandus? Meelearandus — see on meie elu mõtte põhjalik muutus. Konkreetselt öeldes on see meie vaadete muutus Jumala, Jeesuse Kristuse ja patu suhtes. Mille kohta see igal konkreetsel juhul käib, võib vajaduse korral vaadelda kogu olukorra suhtes tervikuna. Antud juhul võib selle vastastikuse suhte alusel öelda, et esmajärjekorras muutub meie suhtumine Issandasse Jeesusesse Kristusesse. Nii me loeme 36-st salmist: «**Kindlasti teadku nüüd kogu Iisraeli kodakond, et Jumal on teinud Teda Issandaks ja Kristuseks, selle Jeesuse, kelle te risti lõite!**» Järgmises, 37-s salmis räägitakse: «Aga kui nad seda kuulsid, läks see neil südamest läbi ja nad ütlesid Peetrusele ja teistele apostlitele: «Mehed, vennad, mis me peame tegema?»» Ja pärast seda 38-ndas salmis me leiame: «Aga Peetrus ütles neile: «Parandage meelt ja igauks lasku ennast...»» See tähendab, muutke oma mõtlemise suund, mis olles tagasi lükatud Päästja poolt, on naelutatud risti külge. See tähendab, tagasi lükates vana ja halva, vastu võtta uus, mis tunnistab Jeesuse Kristuse Issandaks ja Päästjaks. Selles seisneb esimene samm selle poole, et saada ristitud Issanda Püha Vaimuga.

Vastu võtta Jeesus Kristus oma Issandaks ja Päästjaks.

Armas lugeja! Esmajärjekorras ja viivitamatult võta vastu Jeesus Kristus oma isiklikuks Päästjaks ja Lunastajaks. Kas te olete seda teinud? Kui pärast jutlust sel teemal läheksin kantslist oma kuulajate juurde ja pöörduksin selle küsimusega igauhe poole eraldi, ma arvan, et suurema enamuse käest nendest ma saaksin jaatava vastuse. Oletame aga, et ma selle järel esitaksin neile teise küsimuse: «Millele tugineb teie veendumus, et Issand võtab teid oma lapseks vastu?» Tõenäoliselt vastaksid mõned sõnadega: «Käin kirikus, loen Piiblit. Olen ristitud. Võtan omaks pühad tõed. Annan kirikule või siis vaestele kümnendiku oma tuludest. Püüan teha head vastavalt sellele, kuidas mõistan.»

Kõigele sellele võib aga veendunult vastata järgmist: Te ei oma veel päästmist juhul, kui teie päästmine põhineb ainult sellel. Kõik need on ainult head teod, mis muidugi on üheks koostisosaks elus Jumalaga. Kuid nad kõik on siiski nimelt meie teod. Oma targas Sõnas räägib Issand meile äärmise täpsusega, et: «... **käsu tegudest ei mõisteta õigeks ühtki liha tema ees**» (Rm 3:20). Niisiis, kui te toetute oma päästmisele selliselt, pole te kahtlemata veel päästetud.

On aga veel üks kategooria usklikke, kes samuti vastavad jaatavalt minu poolt neile esitatud küsimusele, kas nad on päästetud. Täiendavale küsimusele: «Millele te rajate oma päästmise?» vastavad nad umbes järgmiselt: «Ma ei püüa omada päästet oma headele tegudele tuginedes, mida ma olen teinud või mida ma loodan veel teha. Antud osas ma tervelt jään lootma sellele, mida tegi meie Päästja Issand Jeesus Kristus, kui ta oma puhtas ihus viis ristile kõik minu patud.»

Armas lugeja, te olete juba päästetud ja olete teinud esimese sammu Issanda Püha Vaimuga ristimiseks sel juhul, kui hoiate kinni sellest seisukohast. Niisiis, esimene samm Jumala Püha Vaimuga ristimise omandamiseks nõuab, et me täielikult toetuksime Issanda Jeesuse Kristuse poolt Kolgatal sooritatud suurele päästmistöele, mis on kehtiv kõikide inimeste kohta. Kristuse lunastav surm on ainukeseks aluseks meie tagasipöördumisel Jumala juurde. See seisukoht esineb Pühas Kirjas väga selgesti. Nii me näiteks leiame apostel Pauluse kirjast galaatlastele, kus räägitakse: «Seda üksnes ma tahan teilt teada, kas te saite Vaimu käsu tegudest või usu kuulutamisest?» (Gl 3:2).

Mida siis apostel tahab öelda nende sõnadega? Ükskord galaatlasi külastades viibis apostel seal, olles selleks sunnitud ihulike hädade tõttu. Pole teada, milliste hädade tõttu. Oletatavasti oli see silmahaigus. Igal juhul polnud apostel nii haige, et ta poleks saanud jutlustada. Ja pöördudes galaatlaste poole ütles Paulus: «Kristus on meid lahti ostnud kasu needusest, kui ta sai needuseks meie eest — sest on kirjutatud: «Neetud on igäüks, kes puu küljes ripub»» (Gl 3:13). Elava usu läbi sellesse, kes suri patuste eest, antakse meile andeks kõik meie üleastumised, me oleme absoluutselt kõiges õigeks mõistetud. «Sellepärast olgu teil nüüd teada, mehed, vennad, et teile sellesinase läbi kuulutatakse pattude andeksandmist ja et igäüks, kes usub, mõistetakse õigeks Tema sees kõigest sellest, millest te ei võinud õigeks saada Moosese käsuõpetuse kaudu» (Ap 13:38—39). «Ta on tema, kes ei teadnud midagi patust, meie eest teinud patuks, et meie saaksime Jumala õiguseks tema sees» (2Kr 5:21). Galaatlased võtsid vastu seda Hea Sõnumi kuulutust ja suure usaldusega suhtusid Issanda Jeesuse Kristuse lunastavasse surma Kolgata ristil. Kristus oli aluseks galaatlastele Jumala lasteks saamisel. Jumal kinnitas galaatlaste usku oma Püha Vaimu kinkimisega neile, teadliku, täie kogemuse omandamiseks. Kahjuks pärast seda, kui apostel neist lahkus, ilmusid galaatlaste hulka mehed Jeruusalemast, kes segasid ära judaismi seadused puhta ja lihtsa sõnumiga päästmisest Kristuses. Need inimesed teatasid galaatlastele, et ainult usust Kristusesse ei piisa. «Selleks, et saada päästetud», ütlesid nad, «on vaja veel tingimata olla ümber lõigatud Moosese käsuseaduse järgi».

Noored ja mitte päris tugevad usklikud Galaatias olid päris segadusse aetud. Nüüd ei olnud nad veendunud ei päästmises ega õigeksmõistmises. See olukord jõudis apostel Pauluse kõrvu, kes oli väga nõrkinud selle pärast. Taoline olukord kutsub alati esile tõeliste karjaste suure pahameele. Sellepärast apostel Paulus kirjutaski selle kirja galaatlastele, et neid tagasi tuua ja paljastada judaistide väärdõpetust. Vaadeldes kujunenud olukorda õiges valguses, peab lõppude lõpuks olema rahul kogu juhtunuga. Judaistide evangeeliumivastane teguviis, kuigi viis ajutiselt segadusse nõrku, siiski teatavasti soodustas tõe lõplikku võidutsemist. Judaistide väärdõpetus oli põhjuseks Galaatia kirja koostamisele, mis on usu kaudu õigeksmõistmisest täisväärtuslikem formuleering. Selles osas ületab ta isegi kirja roomlastele.

Juba päris alguses pöörab apostel Paulus noorte Galaatia usklikute tähelepanu faktile, et esiisa Aabraham oli õigeks mõistetud enne ümberlõikamist. «Aabraham uskus Jumalat ja see arvati talle õiguseks!» (Gl 3:6). Apostel Paulus selgitas Galaatia usklikule, et Aabraham oli ümber lõigatud alles pärast seda, kui oli õigeks mõistetud oma lihtsa usu läbi Jumalasse. Aabraham ei saanud ümber lõigatud hoopiski mitte sellepärast, et saada õigeks mõistetud. Vastupidi, «ümberlõikamise märgi ta sai selle usu õiguse kinnituseks, mis tal oli ümberlõikamata põlves...» (Rm 4:11)

Peale selle, apostel Paulus paljastab judaistide valeõpetuse ka veel teisest küljest: nüüd ta pöördub usklikute galaatlaste kogemusliku tunnetuse juurde. Saanud galaatlastelt jaatava vastuse oma küsimusele kas nad on saanud Püha Vaimu, esitab apostel neile täiendava küsimuse: Mil viisil? Kas käsu tegudest või usu kuulutamisest, st sellest, et nad lihtsalt uskusid jumalikku tunnistust Jeesusest Kristusest, kes oma puhtas ihus viis ristile kõik meie patud. Apostel Paulus küsib galaatlastelt, kas nad usuvad, et Issand on neid vabastanud kõikidest pattudest ainult sellepärast, et Kristus suri nende eest? Kas ka meil ei tuleks seda järgida? Selline järjekord on esimeseks sammuks Issanda Püha Vaimuga ristimise vastuvõtmisel. Meie tagasipöördumine Taevase Isa juurde tugineb täielikult ühel ainsal faktil, milleks on Kristuse kangelastegu ristil, mille ta täielikult teostas Kolgata mäel. Võttes selliselt Kristuse vastu oma südamesse, me saavutame seda, et ristimine Püha Vaimuga muutub meie pärimisõiguseks.

Mõni aeg tagasi Moody-nimelises kirikus Chicagos pöördus Jumala poole masinist-raudteelane John Morrison. Varsti pärast seda kohtus masinistiga üks koguduse liige, kes oli hästi teadlik Pühast Kirjast. Jutuajamine toimus Morrisoni veduril. Varsti pärast vestluse algust külvas koguduse liige vastpöördunu üle terve rea küsimustega usuasjades. Need ära kuulanud, teatas Morrison rahulikult oma vestluskaaslasele, et nähtavasti on neil kummalgi erinev usk. Kohmetunud koguduseliikme küsimusele, miks ta nii arvab, vastas Morrison: «Sinu usk koosneb kuuest tähest «tegema», kuna minu omas on kaks tähte rohkem «on tehtud».»

«Mida sa tahad sellega öelda?» küsis koguduseliige.

«Aga vaat mida», vastas Morrison, «sinu usk väljendub sõnaga «tegema» ja sa lakkamatult kinnitad seda, mida sa teed, minu usk on teist laadi: seda võib väljendada sõnaga «on tehtud». Ma täielikult usun seda, mida minu heaks tegi Issand Jeesus Kristus, kes oma pühas ihus kandis kõik minu patud Kolgata ristile.»

Morrisoni poolt väljendatud usu õigusele on raske vastu vaielda. Peab veel kord ütleva, et esimeseks sammuks Püha Vaimuga ristimise omandamisel on meie täielik usaldus Jumala vastu. On vaja päästmist omandada mitte meie tegude alusel, vaid eranditult sellel, mida tegi Kristus, kes suri meie eest Kolgata ristil.

«... Ta on tema, kes midagi ei teadnud patust, meie eest teinud patuks, et meie saaksime Jumala õiguseks tema sees...» (2Kr 5:21). «Kristus on meid lahti ostnud käsu needusest, kui ta sai needuseks meie eest...» (Gl 3:13).

Teine samm

Teine samm ristimise omandamisel Issanda Püha Vaimuga sisaldub samas sõnas «parandage meelt». See tähendab põhjalikku muutust suhtumises patusse. Meie armastus patu vastu ja kalduvus seda teha muutub vastikuks kõigis selle ilmingutes. Seega, teine samm Püha Vaimuga ristimisel seisneb selles, et keelduda patust kõigis ilminguis. Samuti ka antud juhul me puudutame üht tähtsat tingimust. Püha Vaim on tõeliselt püha. Sellepärast ongi vaja meil mõista, et kõik, mis asub Tema valdkonnas, on eraldatud patust kõige rangemal viisil. Viibides otseses kontaktis nende mõlema põhimõttega — õiglus ja patt — pole võimalik. See olukord ongi sageli põhjuseks, miks paljud hinged osutuvad ilmajäänuiks õnnistusest. Nad võivad tutvuda raamatutega Püha Vaimuga ristimise kohta, võtta osa konverentsidest neil teemadel. Nad võivad kuulata paljude ettekandeid ja võtta osa ettevalmistuskoosolekutest. Nad võivad väsimatult palvetada, kuid asjatult võib-olla seetõttu, et nad ei lahku mingist armsast patust.

Väga sageli olen saanud teateid mitmetelt inimestelt, et nad on aastaid asjatult palunud selle õnnistuse pärast. Ükskord pärast jutlust ühes reformistlikus kirikus New-York'i linnas tuli minu juurde inimene ja ütles: «Juba ligi kakskümmend aastat ma palvetan Püha Vaimuga ristitud saamise pärast. Kakskümmend aastat töötan ma misjonärina Pärsias, ilma et keegi oleks pöördunud.» Tarvitseb vaid endale ette kujutada! Kakskümmend aastat tööd misjonärina, ilma et keegi oleks pöördunud! Misjonär küsis minult: «Millest see kõik sõltub?» Paljud tulevad minu juurde analoogiliste teadetega. Nad teatavad, et on asjatult palunud Püha Vaimu anni pärast. Nende küsimuse peale ma vaatan neile otse silma ja vastan: «Teid segab patt!»

Armas lugeja! Teile kõigile, kes te tutvute nende seisukohtadega ja kes te ammu püüate omandada ristimist Püha Vaimuga ja ei oma seda, on vaja öelda, et kõige selle põhjuseks on tõenäoliselt patt.

Kui ma võiksin praegu pilku heita teie südamesse ja näha seda nii, nagu näeb Issand, võiksin ma muidugi näidata teid segavat pattu. Sageli on see midagi «tähtsusetut ja väikest». Ja siiski nimelt see «patuke» segabki meid omandamast ristimist Püha Vaimuga, õigesti öeldes pole «väikeseid patukesi» olemas, sest eranditult iga patt on vastuhakk Jumala tahtele. Peab aga märkima, et vastuhakk Jumala vastu ei saa olla väike. Näiteks viskab väike laps ärritusehoos raamatu põrandale. Te käsitate selle üles tõsta. Olukord nagu ei tundugi tõsisena. Oletame aga, et laps vastab keeldumisega. Kas olukord jääb tähtsusetuks ka edasi? Iga patt, kui tähtsusetuna ta meile ka tunduks, on vastuhakkamine Jumala tahtele. Sellises valguses on iga patt kohutav.

Armas lugeja! Kui ka teie elus kerkib esile midagi segavat teie lähenemises Jumalale, peate te selle kohe kõrvaldama. Paljudele meist on juba täna teada mõned sündsusetud teod, mis sageli,

rääkides iseenda eest, püüavad meid veenda, et neis pole midagi halba. Seda enam, kui me püüame läheneda Jumalale, kerkivad need halvad nähted kohe esile, hakates häirima meie südametunnistust. Kui teie vaimulikus elus hakkavad taolised nähted ilmema, kõrvaldage need viivitamatult.

Mõni aeg tagasi võtsin ma osa konverentsist, mis leidis aset dr. Brygtoni kirikus Atlantas, Georgia osariigis. Ühel pärastlõunasel koosolekul rääkisin just sellel eespool puudutatud teemal. Minu esinemise ajal sisenes tundmatu pastor ja võttis istet parempoolses reas. Sel ajal ütles minu kõrval viibiv dr. Brygton mulle vaikselt kõrva: «Ärge vaadake praegu sinna poole, muidu ta taipab, et jutt on temast. See inimene on meie denominatsiooni ülempreester Põhja-Georgias. Kõik seal toimub tema direktiivide järgi. Peab ütlema aga, et ta hoopiski ei jaga meie seisukohta selles küsimuses. Ma olen väga rõõmus, et ta on siin just täna.»

Sel ilusal pärastlõunal oma esinemise ajal ma aegajalt heitsin pilgu tema peale. Kõige järgi otsustades kuulas ta minu sõnu tähelepanelikult. Pärast koosoleku lõppu ootas ta mind vestibüülis. Ta tuli minu juurde ja ütles: «Ma ei tõusnud, kui te tegite ettepaneku tõusta neil, kes on end täielikult üle andnud Issandale.»

«Jah, ma märkasin seda», vastasin ma.

«Ma mõtlesin», jätkas preester, «et tõusma peavad need, kes tõepoolest on andnud end Jumalale ilma igasuguste piiravate tingimusteta.»

«Ma olen ka sellel arvamisel», ütlesin.

«Enda kohta ei või ma seda öelda», vastas mu vestluskaaslane.

«Sel juhul te toimisite täiesti õigesti, et ei tõusnud. Oleks olnud halb, kui te oleksite valetanud», ütlesin.

«Kas teate», ütles pastor, «täna pärastlõunal te riivasite mind väga tõsiselt.»

«Selle eesmärgiga ma viibingi siin», vastasin.

«Te tegite ettepaneku viivitamatult kõrvaldada kõik, mis hakkab häirima meie teadvust, kui me läheneame Jumalale. Pean ütlema, et ka minu juures on näha taolist olukorda. Ma ei hakka teile seda selgitama, eeldades, et te olete informeeritud sellest asjast.»

«Oo, jaa», ütlesin ma. «Seda tunnen ka mina.»

«Ongi kõik, mida tahaksin teile öelda», lõpetas mu vestluskaaslane.

See väike jutuajamine leidis aset reedel. Samal õhtul sõitsin ma Augustasse Georgias. Järgmisel teisipäeval, pöördudes tagasi Chicagosse, sõitsin ma uuesti läbi Atlanta. Rong peatus siin mõned minutid. Ma väljusin vagunist, et näha mind perroonil ootavat doktor Brygtoni, kes kohe ütles: «Ma väga kahetsen, et te ei viibinud eile meie baptisti jutlustajate koosolekul. Seal oli ka vaimulik Põhja-Georgiast. Ta esines ja ütles: «Vennad! Me kõik oleme eksinud ja me pole õigel teel.»

Pärast neid sõnu vaimulik tunnistas üles oma patu, mille ta nüüd on maha jätnud. Pärast ta ütles: «Vennad, ma elan praegu üle sellist rõõmu nagu mu esimese pöördumise ajalgi.»

Armas lugeja! Sellised puhtad ja rõõmsad üleelamused nagu esimese pöördumise ajal, ootavad teid täna siis, kui te ka jätate maha teid takerdava patu.

Kolmas samm

Apostlite tegude raamatu 2. ptk 38. salmis räägitakse kolmandast sammust, mis viib Issanda Püha Vaimuga ristimise omandamiseni. «...Ja igaüks lasku ennast ristida Jeesuse Kristuse nimesse pattude andekssaamiseks ...»

Armsad sõbrad! On vaja avalikult kuulutada kogu maailma ees, et me jätame maha igasuguse patu ja võtame vastu Issanda Jeesuse Kristuse vastu oma isiklikuks Päästjaks. Ristimine Püha Vaimuga ei ole määratud mingitele varjatud salajastele usklikele. Seda saavad need, kes tulevad valguse kätte ja kogu maailma ees avalikult teatavad oma pöördumisest patust ja tunnistavad Issanda Kristuse oma isiklikuks Päästjaks.

Minu ümbermaailma reisi ajal koos härra Aleksandriga kohtusime paljude inimestega, kes aastate viisi püüdsid jääda salajasteks Kristuse jüngriteks. Juhtus aga nii, et meie koosolekutel nad astusid ette, avalikult tunnistasid Issanda Jeesuse Kristuse oma isiklikuks Päästjaks ja omandasid kohe selle läbi neile nii vajalikud õnnistused.

On väljaspool igasugust kahtlust, et ristimine Püha Vaimuga on tee, mis on ette nähtud Jumala enda poolt. Oma viibimisest sellel aulisel teel me tunnistame oma loobumisega patust ja Issanda Jeesuse Kristuse vastuvõtmisega oma isiklikuks Päästjaks. Peab eriti märkima, et paljud usklikud said ristitud Püha Vaimuga üheaegselt veeristimisega. Selline õnnelik sündmus leidis aset ainult sellepärast, et nad enne seda avalikult tunnistasid oma keeldumist patust ja Kristuse vastuvõtmist oma isiklikuks Päästjaks.

Indias viibimise ajal tuli mul eriti tunnetada ristimise sügavat tähendust. Ma leidsin, et just Indias on palju inimesi, kes usuvad Jeesusesse Kristusesse. Need inimesed ei häbenenud tunnistada oma usust meie Päästja jumalikkusesse ja tema poolt kingitud lepitusse Jumalaga. Kuid nad mitte alati ei tahtnud saada ristitud. Selle aluseks oli üldine tõekspidamine, nagu oleks ristimine tähendanud paljudele suuri kaotusi. Lubage mul tuua näide elust. Minu viibimise ajal Kalkutas, kus ma pidasin rea koosolekuid, tuli minu juurde kohaliku ülikooli üliõpilane ja ütles: «Ma usun kõike, mida te rääkisite oma jutlustes.» Vastuseks ma küsisin temalt, miks ei tule ta siis ette ja ei koge Kristust ristimises? Sellele minu ettepanekule vastas üliõpilane järgmiste sõnadega: «See saab mulle maksma kõik, mida ma oman selles ilmas. Ma olen kohaliku ülikooli üliõpilane. Minu haridus ei ole veel lõpetatud. Minu isa, kes elab Lõuna-Indias, on väga rikas ja mina olen tema pärija. Kui ma võtan vastu ristimise, jätab isa mind pärandusest ilma ja mulle ei jää krossigi taskusse... Ma ei või midagi teha, sest kuulun brahmaanide kasti. Ma ei või tegelda oma erialaga, sest pole veel lõpetanud oma haridust. Mis jääb mul üle sellisel juhul teha?» Selle peale ma vastasin: «Tehke seda, mida Jumal käsib teha! Laske ennast ristida Issanda Jeesuse nimesse!» Pärast mõningat mõtlemist üliõpilane nõustus. Ma ei saanud teda ristida isiklikult, sest sõitsin juba Kalkutast ära. Just sel ajal viibis Indias doktor Charles Katbert Holl Bruklini linnast New-York'i osariigist, tehes seal ettekandeid. Üliõpilane pöördus doktori poole palvega teda ristida. Doktor Holl nõustus. Noormees kirjutas oma isale Lõuna-Indiasse sellest, et tahab saada ristitud. Isa sõitis kohale, et võtta osa sellest pidulikust sündmusest ja pärast seda, kui poeg sai ristitud, jättis ta pärandusest ilma.

Ristimine ei oma suurt tähtsust ainult Indias. See tähendab midagi absoluutselt kõikjal.

Armas lugeja! Kui te pole veel ristitud, laske end tingimata ristida kõige lähemas tulevikus. Kuulutage avalikult oma lahtiütlemist patust, Kristuse oma isiklikuks Päästjaks vastuvõtmisest ja tema sarnaseks saamisest, mis on seatud Issanda Jumala poolt.

Sel juhul aga, kui te olete juba ristitud, peate te siiski teatud ulatuses läbi tegema selle, mille sümboliks on iga veega ristimine. See tähendab: avalikult lahti ütleva kõigist oma pattudest ja vastu võtma Jeesuse Kristuse oma Issandaks ja isiklikuks Päästjaks.

Neljandaks samm

Neljanda sammu Püha Vaimuga ristimisel me leiame. Apostlite tegude raamatu 5. ptk 32-s salmis, mis kõlab: «Ja meie oleme kõigi nende asjade tunnistajad ja samuti Püha Vaim, keda Jumal on andnud neile, kes võtavad kuulda tema Sõna.» Niisiis, nagu on näha eeltoodud salmist, on neljandaks sammuks Püha Vaimuga ristimise õnnistuse omandamisel sõnakuulmine. Selles salmis räägitakse, et Issand kingib oma Püha Vaimu õnnistuse neile, kes on sõnakuulelikud. Sellest sammust räägitakse ka sama raamatu 2. ptk 38-ndas salmis. Seda salmi uurides me leidsime, et peab vastu võtma Jeesuse Kristuse mitte ainult oma Päästjaks, vaid ka oma Issandaks. Vastu võtta Kristus Issandaks, st saada kuulekaks temale kogu meie elus. Eelpooltoodud 5. ptk 32. salm aga veel täpsemalt kirjeldab kõike seda.

Seega siis, neljandaks sammuks Püha Vaimuga ristimise omandamisel on sõnakuulelikkus. Mida see endast kujutab? Mõned ütlevad: teha seda, mida Jumal käsib. See kõik on õige, kuid mida nimelt? Seda, teist või kolmandat? Õige vastus kõlab: kindlasti kõike!

On olemas mingi usundi süsteem, mis eriti toetub just sõnakuulelikkusele! Seda tuleb tervitada, sest kuulekusest Jumalale räägitakse terves Piiblis. Kuid meie poolt toodud näites räägitakse kuulekusest ainult ühel kindlal juhul. Asi seisneb ühes toimingus ja see muidugi ei ole täielik kuulekus, mida meilt ootab Jumal. Tõeline kuulekus seisneb mitte ühes, kahes või kolmes kindlas suunas või asjas. Olla kuulekas Issandale Jumalale on vaja absoluutselt kõiges. Kuulekuse juuri tuleb otsida tahte väljendamises. Terve kuulekuse olemus seisneb oma tahte

vabatahtlikus allutamises Looja tahte. Meil kõigil tuleb pöörduda Jumala poole järgmiste sõnadega: «Oo, Issand Jumal! Siin ma olen! Sa ostsid mind kalli hinnaga! Sellepärast ma tunnistan täielikult, et olen sinu oma. Saada mind, kuhu soovid ja tarvita mind oma äranägemise järgi.»

Armsad sõbrad! Just nimelt selline olukord on kõige hädavajalikumaks eelduseks, et saada ristimist Issanda Püha Vaimuga. Issand Jumal ootab allumist oma pühale tahte ilma mingisuguste tingimusteta meie poolt. Nimelt selline olukord on otsustav väga paljudele Püha Vaimuga ristimise õnnistuse omandamisel. Paljud usklikud toovad Issandale Jeesusele Kristusele suuri ohvreid. Nad asuvad misjonitegevuse teele: jätavad maha kodumaa, sõbrad ja kõik mugavused, mida neile pakub elu nende kodumaal. Nad ohverdavalt kannatavad misjonitöö põldudel. Kuid suureks kahjuks jäävad nad peatuma enda täieliku üleandmise ees Jumala tahte ja sellega takistavad nad Issanda suurte õnnistuste omandamist.

Indias tuli mul kohtuda meestega ja naistega, kes vaatamata kahjulikule kliimale ja paljudele teistele hädaohtudele läksid maa kõige mahajäetumatesse nurkadesse. Nad lahkusid vabatahtlikult kodumaalt, sõpradest, paljudest mugavustest ja kõigest mis tundub meile mõnikord nii armsana ja meeldivana. See kõik oli tehtud selleks, et siirduda misjonitööle. Ja siiski, vaatamata kõigele eneseohverdamisele, tunnistasid need inimesed üksteise järgi veel mittetäielikust enda üleandmisest Jumalale. Tänu meie Issandale, paljud leidsid endas mehisust teadlikult suhtuda olemasolevasse olukorda. Selle tulemuseks oli nende viivitamatu ristimine Issanda Püha Vaimuga. Kõigest sellest tuleb teha kindel ja väga tähtis järeldus: On täiesti asjatu paluda Püha Vaimuga ristimise pärast või siis veeta aega mingisugustel ettevalmistuskoosolekutel juhul, kui te ei allu Jumalale täielikult. Ka teie, armas lugeja, kui te täielikult ei alista oma tahet Looja targale tahte, ei saa te Püha Vaimuga ristimist isegi sel juhul, kui te palvetate kuni Jumala suure kohtuni.

Paljud kardavad enda täielikku üleandmist Jumalale. Nad kardavad, et Issand nõuab neilt midagi väga rasket, või nende silmis hoopiski mõttetut. Sellistelt inimestelt tuleb küsida: «Kes on teie Jumal?» Muidugi mitte Piibli Jumal, kuna see Jumal on armastuse Jumal. **«Jumal on armastus!»** (1Jh 4:8). Sel moel on enda täielik üleandmine Jumalale samaväärne enda äraandmisega igavese armastuse suurele tööle! Kas on sel juhul vaja midagi karta? Jumala armastus on mitte ainult targem iga maise isa armastusest, vaid ka iga maise ema armastusest õrnem.

Mõned aastad tagasi ühe konverentsi ajal Nortfildis pöördus üks osavõtjaid minu poole järgmiste sõnadega: «Te peate tegema ettekande Jumalale täieliku üleandmise teemal. Paljud, kes asuvad «idaplokis» (üks koolihoonetest, kuhu olid majutatud konverentsist osavõtjad), on eriliselt rahutud selle küsimuse pärast. Nad kardavad, et Jumal võib neilt nõuda midagi väga rasket ja isegi mitte päris arukat sel juhul, kui nad annavad end täielikult tema tahte alla. Naised kardavad, et kui nad annavad end täielikult Jumalale, võtab Ta neilt ära nende mehed või siis nõuab veel midagi halvemat. Ka mehed kardavad mingisuguseid muid raskusi» Sel meeldejäädaval pärastlõunal rääkisin ma täielikust üleandmisest Jumalale, korrates kõike, mida mulle teatas mu vestluskaaslane. Pärast seda ma küsisin: «Kes on siis lõppude lõpuks teie Jumal, et te kardate anda end täielikult temale üle? Muidugi pole see Piibli Jumal, sest Piibli Jumal — see on armastus! Seetõttu anda end Jumalale — see tähendab end täielikult üle anda ääretule armastusele, mis mitte kunagi ei lõpe. Ma kordan: Jumala armastus on targem kõige parema maise isa armastusest ja parem kõige parema maise ema armastusest.»

Mulle tuleb meelde, et ma tõin seekord järgmise näite: «Oletame, et ma pöördun tagasi Chicagosse, kus mind ootab kümneaastane poeg. Jooksnud trepist alla, avab ta mulle ukse, viskub minu embusesse ja räägib: Isa, ma olen väga rõõmus, et sa jälle kodus oled. Me nii tundsimme igatsust su järgi. Täna pühitseme sinu tagasipöördumist koju. Täna ei taha ma tegutseda oma isikliku tahte järgi. Ma tahan lihtsalt täita kõike seda, mida sa mulle ütled. Istu, isa, ja koosta terve tänase päeva kava, ütle, mida pean tegema selle päeva igal tunnil.»

Kas võib endale ette kujutada, et pärast minu poja selliseid sõnu ma võtan lehe paberit ja palun oma naist aidata koostada mul kõigi nende asjade nimekirja, mida mu poeg ei armasta. Kas te ei mõtle, et ma talitan vastupidiselt ja püüan teha seda päeva kõige ilusamaks tema elus?»

Analoogiline olukord peab leidma aset ka meie suhetes Jumalaga. Issand püüab väsimatult valgustada meie elu oma armastuse imeliste kiirtega. Kui me allutame temale oma tahte ja kõik, mida me omame, avab Jumal meile oma tarkuse, õnnistuste ja väe allikad. Issand Jumal teeb meile ettepaneku teha seda, millega me pole senini veel kunagi tegelnud. Need aga on meie elu kõige suurepärasemad ülesanded. Nii näiteks ma kaua aega hoidusin kõrvale enda täielikust üleandmisest Jumalale. Ma hoopiski ei tahtnud olla täisväärtslik kristlane, kartes, et Issand virgutab mind evangeeliumi kuulutama sel ajal, kui ma väga tahtsin saada advokaadiks. Ja vaat, armuline Jumal tõepoolest tegi mind oma hea Päästmise sõnumi kuulutajaks. Juhtus nii, et evangeeliumi jutlustamine on saanud mulle täna kõige armsamaks maailmas. Seda kõike silmas pidades soovitan ma teile kogu südamest, kes te veel kahtlete, aegaviimatult allutada end tervelt Jumalale. Vastuseks armastaja Jumal ei viivita võimaldamast teile oma ääretu tarkuse, armastuse ja väe suurepäraseid allikaid, mis täidavad meie elu Tema külluse imelise valgusega.

Nii nagu peabki olema, inimene ei või olla ristitud Püha Vaimuga enne, kuni pole täielikult end üle andnud Jumalale. Ma ei saa seda armuandi seni, kuni pöördudes Jumala poole ma siiralt ja tõeliselt ei hüüa ega ütle: Taevane Isa, siin ma olen! Ma olen sinu omand. Sa lunastasid mind kalli hinnaga ja ma tunnustan sinu omandiõigust. Saada mind kuhu vaja, tee minuga, mida soovid ja tarvita mind kus vaja. Nimelt sellepärast, et veel paljud hinged ei anna end täielikult Jumalale üle, ei saa nad ristitud Püha Vaimuga. On aga ka tuhandeid hingi, kes täitnud vajalikud tingimused, kogesid seda imelist rõõmu ja õnnistust.

Mõned aastad tagasi võtsin ma osa ühest piiblikongressist Crov-City linnas Pensilvania osariigis. Seal tuli minu juurde üks reformistlik vaimulik ja palus luba vestelda isiklikult. Kokku leppinud aja ja koha, me kohtusime. Ta osutus juhtival kohal olevaks pastoriks selles rajoonis, kus teda väga hinnati ja austati. Vestluse käigus jutustas pastor järgmisest sündmusest: «Kolm noort inimest, minu koguduse liikmed, võtsid osa üliõpilaskongressist Nortfildis. Nad kuulasid teie jutlust ristimisest Issanda Püha Vaimuga. Pärast tagasipöördumist külastasid nad mind ja ütlesid: «Härra pastor, me arvame, et me kuulsime Nortfildis midagi, millest teie ei tea.»

«Avameelselt öeldes», ütles pastor, «pani mind veidi imestama julgus, millega need noored inimesed lubasid pöörduda endal oma vaimuliku poole.»

Peab aga ütlema, et see vaimulik talitas antud juhul kõige mõistlikumal viisil. Vastuseks ta ütles: «Kui teil on midagi, mida meil ei ole ja mida me peaksime omama, siis palun öelge seda.» Noored jutustasid oma õpetajale kõigest sellest, mida olid kuulnud.

Noortega hüvasti jätnud, läks vaimulik pikalt mõtlemata metsa. Istunud seal kännule ja tõstnud silmad taeva poole, ta palus: «Oo, Issand! Kui need noored inimesed omavad seda, mida minul pole, kuid mida ma pean omama, siis tee nii, et ma saaksin selle kohe siinsamas. Nüüd ma teen kõik, mida ma võin. Ma annan end tervenisti ja kõik, mis minul on, täielikult sinu kätte! Sel momendil», ütles vaimulik, «valdas mind selline rahu ja rõõm, mida ma senini polnud veel kogunud.»

Peab ütlema, et täitmine Issanda Püha Vaimuga toob endaga kaasa mitte ainult seninägematut rõõmu ja rahu, vaid kingib peale selle suure, endale hoopiski kujuteldamatu väe Jumala teenimiseks. Kõik see, kui me anname end täielikult Jumala käsutusse, ootab meid.

Palju aastaid tagasi esinesin ma Washingtonis rahvusvahelisel misjonäride kongressil, minu ettekande teemaks oli ristimine Püha Vaimuga. Sel ilusal õhtul oli Püha Jumala ligiolu eriti tunnetatav. Pärast kui tulin kõnetoolist alla, tuli minu juurde senati vaimulik ja ütles: «Seniajani pole ma midagi taolist üle elanud. Teie ettekande ajal oli mul selline tunne, nagu oleksin ma omaenda silmadega näinud Püha Vaimu sellel kohal!»

Siinkohal on sobiv nimetada järgmist väga tähtsat sündmust: paljud kohalolijaist osutasid puudutatuks Püha Vaimu õnnistusest, samuti nagu vaimulik, kes mulle sellest rääkis. On aga erakordselt tähelepanuväärne, et mõned konverentsist osavõtjad vastupidi, mitte midagi ei tundnud. Kahe tunni jooksul me vestlesime nendega, kes pöördusid meie poole küsimustega. Kella 11 paiku öösel tuli minu juurde üks sõber ja ütles: «Vaadake paremal seda noort naist, kes vestleb proua Berta Rait'iga Ottavast. Tal on nähtavasti väga suured raskused. Proua Rait vestleb temaga juba ligi kaks tundi. Võib-olla te lähete tema juurde ja vestlete temaga raskustest.» Läksin mulle osutatud suunas ja istunud daamide taha pingile, kummardusin ettepoole ja küsisin: «Milles

seisnevad teie raskused?» Proua Rait'i vestluskaaslane vastas mulle, et sõitis Baltimore'st siia ühel ainsal eesmärgil.

«Ma tahan saada ristitud Püha Vaimuga», ütles ta. «Ma ei või Baltimore'i tagasi pöörduda enne, kui see on sündinud.»

«Kas te olete oma tahte täielikult allutanud Issandale?» küsisin ma.

«Arvan, et ei,» vastas daam.

«Sel juhul pole mõtet paluda Jumalalt Püha Vaimuga ristimist seni, kui te ei anna oma tahet täielikult Issandale üle. Kas te ei taha teha seda viivitamatult?»

«Ma ei saa,» vastas naine.

«Kas tahate, et teie eest teeks seda Jumal ise?» küsisin ma.

«Oo, jaa,» vastas mu vestluskaaslane.

«Siis paluge teda selle pärast», soovitasin mina.

Langetades pea eeloleva pingi seljatoele, hakkas naine palvetama järgmiste sõnadega: «Oo, Issand Jumal! Vabasta mind mu isemeelsusest. Too mind enda täielikule äratundmisele, sinu pühale ja ainuõigele tahtele. Sina ise, minu asemel, kõrvalda minu tahe. Ma palun sind Kristuse nimel!»

Pärast palvet küsisin ma kohe naiselt, kas tema juures toimus midagi?

«Ma arvan, et jah», vastas ta. «Ma ju palusin Issandat tema tahte järgi. Ma olen veendunud selles, et ta kuulis mu palvet ja ma juba sain selle, mida ma palusin, sest Jumala Sõna räägib meile: «Ja see on see julge avameelsus, mis meil on Tema ees, et kui me midagi palume tema tahtmist mööda, ta kuuleb meid. Ja kui me teame, et ta meid kõiges kuuleb, mida me palume, siis me ka teame, et meil on käes need palved, mis me temalt oleme palunud» (1Jh 5:14—15). Oo, jaa, see on sündinud. Minu tahe on Issanda käes.»

«Paluge siis nüüd Issandalt ristimist Tema Püha Vaimuga», ütlesin ma.

Kummardanud veel kord pea, naine palvetas: «Oo, Issand Jumal! Risti mind praegu oma Püha Vaimuga. Ma palun sind Kristuse nimel!»

Naine sai palvevastuse silmapilkselt pärast seda, kui allutas end tervenisti ja täielikult Issanda tahte alla.

Ja sel ajal, kui te tutvute kirjeldatud sündmustega, ootab Issand võimalust ristida Püha Vaimuga igäüht, kes veel ei oma seda imelist õnnistust. Issand Jumal ootab samuti ka neid, kes on juba ristitud tema Püha Vaimuga, ta tahab neid täita oma Püha Vaimuga veel kord. Meil kõigil on selleks vaja hüüda tema poole, veel ja veelkord allutada end Looja targale tahtele. Jääge üksinda oma palvekambrisse, seiske Issanda ees vaikselt ja palvetage kõige selle pärast.

KUIDAS VÕIB SEDA OMANDADA PRAEGU?

RISTIMINE PÜHA VAIMUGA

Seni me teame, et Issanda Püha Vaimuga ristimise omandamiseni viib sirge ja lühike tee, mis koosneb seitsmest sammust. Neid samme võib astuda igaüks. Ja on täiesti õige, et igaüks kes seda teeb, saab tingimata ristitud Püha Vaimuga. Eelpool me vaatlesime nelja algammu.

Esimene samm — see on tajuda, et ainukeseks aluseks meie pöördumisel Jumala poole on Päästja lõpetatud kangelastegu.

Teine samm — kõikide pattude vabatahtlik mahajätmine ja nende teadlik kõrvaldamine elust.

Kolmas samm — avalik lahtiütlemine igasugusest patust ja Jeesuse Kristuse vastuvõtmine meie isiklikuks Päästjaks ja Issandaks.

Neljas samm — see on täielik ja tingimusteta andumine Issandale Jumalale, kui me pöördume tema poole sõnadega: «Taevane Isa! Siin ma olen. Sa lunastasid mind kalli hinnaga ja ma tunnistan end sinu omandiks. Saada mind kuhu vaja, tee minuga, mida soovid ja tarvita mind nii nagu sa heaks arvad!»

Jätkame nüüd järgmiste sammude vaatlemist, mis viivad ristimise omandamiseni Issanda Püha Vaimuga.

Viies samm

Viiendast sammust, mis on vajalik teha selleks, et omandada imelist Jumala õnnistust, me loeme Johannese evangeeliumist: «Aga pühade viimasel, suurel päeval seisis Jeesus ja kõneles valju häälega ning ütles: «Kui kellelgi on janu, see tulgu minu juurde ja joogu!» Kes usub minusse nagu Kiri ütleb, selle ihust peavad voolama elava vee jõed!» Aga seda ta ütles Vaimust, kelle pidid saama need, kes temasse usuvad; sest veel ei olnud Vaimu ... » (Jh 7:37, 38, 39).

Siin on meil jälle tegemist esimese sammuga, millest me juba rääkisime ja nimelt usust Issandasse Jeesusesse Kristusesse: «Kes usub minusse». Viienda sammu aga leiame sõnades «on janu». «Kui kellelgi on janu, see tulgu minu juurde ja joogu.» Neid sõnu öeldes mõtles Jeesus kahtlemata prohvet Jesaja sõnadele, kes on öelnud: «Sest ma valan janusele vett ja kuivale voogusid; ma valan sinu soo peale oma Vaimu ja su järglaste peale oma õnnistuse» (Js 44:3). Peatame oma tähelepanu sõnal «janusele». Nii on viiendaks sammuks Püha Vaimu õnnistuse omandamisel janu. Kas te teate armas lugeja, mis tähendab januneda? Mina kogesin seda Ameerika sõja ajal Tsikamauga-Pargis, viibides armees, kus oli 60 000 inimest, põua ajal, kui kaua aega ei tulnud vihma. Päeval ja öösel oli õhk täis tolmu. Me hingasime tolmu ja neelasime seda alla, magasime tolmus ja nägime seda unes. Kõige selle juures polnud meil joogivett. Ja siis ma tõeliselt kogesin, mida tähendab tõeline janu. 1902. aastal viibisin ma Hiinas ajal, kui seal puhkes koolera epideemia ja oli vaja olla väga ettevaatlik joogivee kasutamisega. Ka seal tuli mul isiklike kogemuste varal tunda, mida tähendab janu. Kui inimene tõepoolest januneb, siis tundub talle, et iga poor temas kisendab vee järele.

Pöördume aga tagasi oma teema juurde. Kui inimene januneb vaimulikult, hüüab kogu tema olemus väsimatult Püha Vaimu järele, paludes seda Issandalt.

Peab ütleva, et me ei saa Püha Vaimu õnnistust seni, kuni püüame hakkama saada oma jõududega. Kuni me püüame illusate sõnadega ja teiste mitte vähem meisterlike võtetega mõju avaldada meid ümbritsevatele inimestele, ei või me kogeda Püha Vaimu küllust — ristimist Tema Vaimuga. Olukord muutub kohe aga sel juhul, kui me tunnetame äärmist vajadust ristimise järele Issanda Püha Vaimuga. Juhul, kui me tõepoolest tahame teenida Jumalat, ükskõik mis ka ei oleks, me tingimata kogeme meie Looja imelist õnnistust. Antud formuleeringut võime väga ilmekalt näitlikustada kahe jutlustaja näite abil. Üks neist kuulas minu esinemist noorte kristlaste kongressil Džemstaunis, New-York'i osariigis. Siis ma jutlustasin samal teemal. Jutlustaja, kellest on jutt, minnes koos ühe kolleegiga loengusaali, pidades silmas minu poolt formuleeritud seisukohti, ütles: «See õpetus viib kas fanatismi või siis meeleteni.» Seda rääkides ta ühegi sõnaga ei maininud, kas minu seisukohad on välja mõeldud või tuginevad Piiblile. Seda ta eitada ei saanud. Veel enam, ta oli sisemiselt väga puudutatud. Oma olemuselt usust taganeva

arvamusega ta lihtsalt püüdis oma südametunnistuse hukkamõistu eest kõrvale kalduda. Vaevalt jääb kellelegi arusaamatuks, et taoliste arutluste juures on Püha Vaimuga ristimise omandamine lihtsalt mõttetu.

Pöördume nüüd teise jutlustaja juurde. See toimus Nortfildis, ühel konverentsil, millest võttis osa ka D. Moody. Laupäeval ma rääkisin Püha Vaimuga ristimisest, tema olemusest, tegevusest, vajalikkusest ja sellest, kuidas võib Teda omandada. Pühapäeva hommikul pidin ma rääkima sellest, kes võib saada selle imelise Jumala anni. Hommikul vara tuli jutlustaja minu juurde koju ja ütles: «Härra Torrey, ma sõitsin kohale, ta nimetas linna kus ta oli pastoriks, päris konkreetse eesmärgiga. Mul on vaja saada ristitud Püha Vaimuga. Mul on kergem surra kui pöörduda tagasi oma kogudusse ilma selle annita!» Ma vastasin pastorile: «Mu vend, te tingimata saate selle». Järgmise esmaspäeva hommikul pidi pastor rongiga Nortfildist ära sõitma. Enne ärasõitu külastas ta mind uuesti ja ütles: «Ma tahan teile teatada, et ma olen saanud ristitud Püha Vaimuga.»

Armas sõber! Kas te janunete vaimulikult? Kas teil on tung ristimise järele Issanda Püha Vaimuga? Kas teate, mida see tähendab, mis on sellega seotud ja mida võib see teile maksma minna? Ristimine Püha Vaimuga võib olla väga kallis. Te võite olla võetud oma mugavast ümbrusest ja «ümberistutatud» Hiinasse, Indiasse, Aafrika südamesse või kuhugi teise paika.

Mõned aastad tagasi võtsin ma osa rahvusvahelisest misjonäride kongressist Hartfordis. Pärast minu esinemist tuli minu juurde üks pastor koos asetäitjaga ja palus mind palvetada. Nad soovisid, et üks nende koguduse õde, kes külastas kodusid, saaks ristitud Püha Vaimuga. Aasta hiljem ütles üks neist pastoreist minuga kohtumisel: «Vaevalt oleksime me palunud teid palvetada meie kaastöölise Püha Vaimuga ristimise pärast, kui me oleksime enne teadnud, mida see endaga kaasa toob. Omandanud selle, jättis meie kaastööline meid maha ja läks välismisjonisse.»

Armsad sõbrad! Taoline olukord võib aset leida ka mõningate juures teist. See, kes tõepoolest on ristitud Püha Vaimuga, võib alati olla võetud oma alalisest elukohast ja paigutatud sirina, kus on raskused ja nõutakse ohvreid.

Armsad sõbrad! Kas te tahate omandada Püha Vaimu ükskõik millise hinnaga? Kui see pole nii, siis on kõik teie palved Püha Vaimu õnnistusega täitumise pärast asjatud ja kogu sellest suurest asjast ei tule teil midagi välja.

Enne kui lõpetada seda osa meie temast, peab eriti märkima, järgmist olukorda. Soov saada ristitud Püha Vaimuga peab tuginema puhastel motiividel, see tähendab, et kõik meie peame taotlema Püha Vaimuga ristimist Issanda auks, aga mitte meie isiklike huvide tõttu. On vaja püüda selle poole, et väsimatult austada Jumalat teda väsimatult efektiivselt teenides. On ülekohtune ja ebaõige taotleda seda väge oma isikliku mõju või siis materiaalse heaolu parandamiseks.

See olukord on äärmiselt tõsiselt ja selgelt välja öeldud Apostlite tegude raamatus, kust me loeme: «Aga Peetrus ütles talle: «Kadugu su raha sinuga tükki, et sa mõtled Jumala andi saada raha eest! Sul ei ole jagu ega osa sellest sõnast, sest su süda ei ole avameelne Jumala ees»» (Ap 8:20—21). Siimon nägi Jumala väge, mis oli Peetrusel ja Johannesel, kes olid ristitud Jumala Püha Vaimuga ja ta taotles saada seda enda jaoks. Ta oli valmis maksma selle eest suuri summasid ja pakkus seda apostlitele. Kuid ta ei palunud mitte õilsatest kaalutlustest. See, kuigi tugev, kuid ülekohtune soov õnnistuse asemel mõistis ta hukka.

Armsad sõbrad! Olge eriti ettevaatlikud oma palumistes ja mõjutustes. Vaikses palves paluge Jumalat teid läbi katsuda ja anda teile soov omandada seda imelist õnnistust. Püha Vaimuga ristimise selge õnnistus on vajalik, et väsimatult austada meie Loojat. Häda sellele, kes otsib seda oma isikliku rahulduse, enesearmastuslike ja ebapühade motiivide ja rõõmude pärast.

Kuues samm

Meile vajalikud andmed kuuenda sammu kohta me leiame väga usaldatavast kohast Pühast Kirjast, Luuka evangeeliumist, kus on öeldud: «Kui te nüüd, kes olete kurjad, märkate anda häid ande oma lastele, kui palju enam Isa taevast annab Püha Vaimu neile, kes teda paluvad» (Lk 11:13).

Niisiis on kuuendaks sammuks Püha Vaimu omandamisel lihtsalt palvetada selle pärast. See tähendab täpselt formuleeritud ja konkreetset palvet õnnistatud anni omandamise kohta.

Meie päevil on palju usklikke, kelle seas on hästi tuntud ja isegi silmapaistvaid isikuid, kes räägivad, et Püha Vaimu anni saamiseks pole vaja üldse palvetada. Esimesel pilgul nad isegi suurepäraselt põhjendavad oma seisukohta. Nii näiteks nad räägivad, et Püha Vaim on kingitud Nelipühapäeval pidevaks omamiseks. See on muidugi õige, kuid siin esitavad need inimesed kohe küsimuse: «Milleks siis paluda veel kord selle pärast, mida juba omame?»

Sellele ettekäändele vastas hästi nüüd juba igavikus olev doktor A. D. Gordon, kes ütles: «Issand Jeesus Kristus sai ära antud Kolgatal kogu maailma eest, kui alaline and. Seda kinnitab Jh 3:16! Kristus oli kogu maailmale antud, kuid igaüks eraldi peab meist vastu võtma selle anni isiklikus korras. Samamoodi ka sel tähtsal Nelipühapäeval oli Püha Vaimu täius antud algristikogudusele. Kuid and, mis oli antud tervikule, oli vaja vastu võtta iga koguduse liikme poolt eraldi. Siinjuures peab eriti märkima, et palve on Jumala tee, mis viib selle imelise anni omandamiseni ... »

Vennad, kellest oli eespool juttu, lähevad oma arutlustes sageli veel kaugemale. Nii näiteks nad räägivad, et igaüks kes usub Kristusesse, omab ka Tema Püha Vaimu. Ka see väide on õige, sest kirjas roomlastele on öeldud: «**Aga kellel ei ole Kristuse Vaimu, see ei ole tema oma**» (Rm 8:9). Siin peab eriti märkima, et väljendus Kristuse Vaim hoopiski ei tähenda mingit muud Kristuse taolist vaimu nagu sageli mõnede poolt valesti tõlgendatakse.

Kristuse Vaim — see on üks Jumala Püha Vaimu nimedest. Selliselt on täiesti selge, et igaüks, kes usub Kristusesse, omab ka tema Püha Vaimu. Kuid need vennad oma seletuses lähevad uuesti kaugemale ja räägivad, et kui iga usklik juba omab Püha Vaimu, siis pole vaja teist korda paluda. Vastuväiteks sellele täiesti alusetule väitele on täiesti piisav öelda, et sageli mõningates meie seast Püha Vaim ei ela hoopiski nii, nagu see leiab aset iga tõelise kristlase juures. Küllaltki sageli on Püha Vaimule meie südames eraldatud vaid armetu ja väike nurgake, kus me väga sageli isegi ei tunneta tõeliselt tema püha ligiolu. On ka veel nii, et meis juba elav Püha Vaim ei ole mitte alati täieõiguslik peremees kogu meie olemise üle, st kojas, kus ta asub. Ta on aga tingimata täieõiguslik siis, kui me omandame ristimise Issanda Püha Vaimuga.

Kõigile neile esimesel pilgul veenvatele ja valgust toovatele näivatele tõlgendustele ja mõtetele me vastandame lihtsad, kuid kahtlemata veenvad Kristuse sõnad, kes ütles: «**Kui nüüd teie, kes olete kurjad, märkate anda häid ande oma lastele, kui palju enam Isa taevas annab Püha Vaimu neile, kes teda paluvad**» (Lk 11:13).

Mõned aastad tagasi rahvusvahelisel misjonäride kongressil Bostonis pidin ma rääkima Püha Vaimuga ristimise üle. See oli kongressi viimasel päeval. Lõunaajal tuli minu juurde üks väga austatud kongressist osavõtja ja ütles: «Tänase päeva programmis on ette nähtud teie esinemine Püha Vaimuga ristimise teemal. Ma arvan, et see on kogu programmi tähtsaim teema.»

«Ma olen samal arvamusel», vastasin.

«Teil tuleb aga kõigi kuuldes öelda, et palvetada Püha Vaimuga ristimise pärast pole hoopiski vaja», jätkas mu kaaslane.

«Kallis vend, ma teen kõigile kohalolijatele just vastupidise ettepaneku sellele, mida teie soovitate», vastasin ma. «Issand ütles: «... kui palju enam Isa taevas annab Püha Vaimu neile, kes teda paluvad.»

«Oo, jaa», vastas mu vestluskaaslane, «kuid see oli ju enne Nelipühapäeva.»

«Hästi», ütlesin, «aga see, mis on kirjutatud Apostlite tegude raamatu 4. ptk. 31. salmis, on kirjutatud enne või pärast Nelipühapäeva?»

«Muidugi pärast», vastas mu külaline.

«Sel juhul lugege ise», tegin ettepaneku. «Ja kui nad olid palvetanud, kõikus paik, kus nad koos olid, ning nad kõik said täis Püha Vaimu ja rääkisid Jumala Sõna julgesti».

«Aga kuidas on siis lugu sellega, millest meile räägivad sama raamatu 8-nda peatüki salmid 14:15 ja 16? Kas oli see enne või pärast Nelipühapäeva?»

«Mõistagi, et pärast,» vastas ta.

«Lugege seda kohta veelkord», soovitasin ma uuesti.

Ja mu külaline luges valjusti: «Aga kui Jeruusalemas olevad apostlid said kuulda, et Samaaria linn oli Jumala Sõna vastu võtnud, läkitasid nad nende juurde Peetruse ja Johannese. Kui need said sinna, palvetasid nad nende eest, et nad saaksid Püha Vaimu, sest Vaim ei olnud veel langenud ühegi peale nende seast, vaid nemad olid ainult ristitud Issanda Jeesuse nimesse.»

Armsad lugejad! Püha Kirja uurides leiame sealt täiesti selgeid tõendeid selle kohta, et paljud inimesed said ristitud või siis täidetud Püha Vaimuga nii enne Nelipühapäeva kui ka pärast seda sellepärast, et nad palusid seda. Peab aga ütleva, et minu jaoks ei ole see mitte ainult üheks selgitavaks väiteks. Kui see oleks nii, jääks mul üle ainult mitte uskuda seda, mida ma ise kogesin. Isiklikult ma usun kõike, mis on Piiblis kirjutatud sõltumata sellest, kas olen seda kogenud. Olen täiesti veendunud, et Püha Kirja ei tule viia meie kogemuste tasemele. Vastupidi, meil tuleb väsimatult püüda Jumala abiga tõsta oma kogemused Püha Kirja tasemele. Nii oli minu Püha Vaimuga ristimine täiesti kindel ja konkreetne elamus. Tean, et Jumal ristib Püha Vaimuga inimesi, kui Talt seda paluda. Tean samuti kindlalt, et Issand uuesti ja uuesti täidab Püha Vaimuga neid, kes jätkavad palumist uute õnnistuste pärast. Tean seda niisamuti, et vesi kustutab janu ja toit nälga. Juba palju kordi on langenud Püha Vaim minu peale, kui ma palusin selle pärast isiklikult või koos teistega. See toimus nii arusaadavalt ja selgelt nagu on kuulda plekk-katusele langevat vihmabinaat ja nii kogetavalt nagu oleks see vihm mu ihu üle valanud.

Lubagem tuua veel üks ere näide. Mõned aastad tagasi korraldasid Chicago vaimulikud ja jutlustajad iga päeva lõuna ajal Noorte Kristlaste Liidu ruumides palvekoosolekuid. Seda tehti D. Moody eelseisva külaskäigu ettevalmistuse raames. Mulle oli antud võimalus juhatada neid koosolekuid. Ükskord sellise koosoleku ajal astus ette üks baptisti jutlustaja ja ütles: «Vend Torrey! Siin Chicagos on meil äärmiselt vajalik korraldada jutlustajatele palveöö.»

«Hästi», ütlesin mina. «kui Chicago vaimulikud ja jutlustajad tahavad palvetada terve öö ja tahavad koguneda selleks D. Moody nimelises kirikus reede õhtul kell 22.00, siis me korraldame selle palvekoosoleku. Kui Issand käsib jääda meil kirikusse kogu öö, me täidame tema tahte: me jääme sinna senikauaks, kui tahab meie Looja.»

Sel tähtsal õhtul kogunes palveruumi ligi seitsesada inimest. Need polnud mitte ainult jutlustajad ja vaimulikud. Siin viibisid ka paljud teised koguduste kaastöölised, samuti ka mõningad usklikud naised.

Armas lugeja! Kas te olete kunagi osa võtnud palvekoosolekust, mida saatan oleks tahtnud iga hinna eest nurja ajada? Ja vaat, algul oli meie koosolek väga sarnane sellega. Nii näiteks hakkasid ühes nurgas mõned inimesed karjuma ja jalgadega trampima, nagu mingis palveekstaasis. Palvele korda pidada ja palvetada väärikalt vastasid need inimesed vandesõnadega. Varsti pärast seda hüppas minust vasakul püsti kellelegi tundmatu inimene ja teatas, et ta on prohvet Eelija. Muide, selle üle ei tohtinud haavuda, sest see inimene osutus vaimulikult haigeks. Sel ajal oli mulle üksinda teada vähemalt seitsme inimese olemasolu USA-s, kes kinnitasid, et nad on prohvet Eelija. See oli üks neist seitsmest õnnetust. Selliste väljaastumiste tulemusena hakkasid mõned ara iseloomuga juba mõtlema koosolekult lahkumisele juhul, kui taolised nähted ei lõpe. Suurem enamus tuli aga kirikusse konkreetsete õnnistuste saamiseks. Sellepärast me otsustasimegi kohale jääda, kuni saame õnnistuse.

Keskööks kinkis Issand meile täieliku võidu. Kõik lahkkelid olid kõrvaldatud ja sellest ajast oli meil võimalus õnnistatult palvetada kuni kella kaheni öösel. Kuni selle meeldejääva ööni pole mul veel tulnud kuulda sellist imelist palvet. Väga harva leidis taoline aset minu järgnevas elus.

Veerand kolm öösel, kui me kõik seisime põlvedel, langes Püha Vaim meie peale. Sel momendil mitte keegi meist ei saanud ei laulda, ei palvetada ega isegi mitte rääkida. Kõikjal võis kuulda ainult summutatud nuukseid ja vaikseid, raskestiväljendatava rõõmu avaldusi. Mulle kes ma olin põlvedel tundus, et kui ma tõstaksin pea, näeksin ma oma silmadega Püha Vaimu. Saabus rõõmus ja õnnistatud laupäeva hommik...

Teisel päeval, pühapäeval, pärast hommikust jumalateenistust tuli minu juurde üks diakonitest, kes erutusest ei saanud peaaegu rääkida. Ta haaras mu käe ja sosistas: «Kuni oma elu lõpuni ei unusta ma eilehommikusi sündmusi.»

Peab aga märkima, et tänu Jumalale, selle palveöö sündmused ei piirdunud ainuüksi tundeliste elamustega. Palvekoosolekust osavõtjad läksid selle tähtsa hommiku varajastel

tundidel laiali erinevates suundades, täidetud Issanda suure väega. Üks ärimees sõitis varahommikul rongiga Missouri. Lõpetanud oma asjaajamised, küsis ta võõrastemajaomanikult kus ta peatus, kas on kuskil linnas vaimulikku koosolekut.

«Oo, jaa», vastas viimane. «Selline koosolek toimub praegu Keemberlandi presbüteriaani kirikus.» Vend, kellest on jutt, kuulus nimelt sellesse usulahku ja teda tundsid hästi selle koguduse liikmed. Läänud nimetatud kirikusse ja ära oodanud koosoleku alguse, tõusis ta oma kohalt ja küsis vaimulikult, kas ta võib öelda mõne sõna kohalviibijaile. Vaimulik nõustus meeeldi. Siis jagas see vend kõigile kohalviibijaile seda, mis oli kogunenud tema südamele. Varsti pärast seda teatati talle, et tema esinemise tagajärjel pöördus Jumala poole 58 inimest.

Teine noor inimene nimega Emil Mendfeld, hiljem õnnistatud misjonär Lõuna-Aafrikas, sõitis neil hommikutundidel Barabasse, Viscounts'i osariiki. Varsti pärast seda sain ma rõõmustava teate, et tema esinemise resultaadina Barabas'es sai usklikuks 38 noormeest ja neidu.

Pisut hiljem sain ma kirja ühelt jutlustajalt-metodistilt Viscounts'ist. Milioki lähedalt. See jutlustaja küsis minult, kas meie instituudis on keegi noor inimene nimega Samuel D. Jutlustaja kirjutas, et tema rajooni ilmus mitte kellelegi tuntud noormees nimega Samuel D. Piibli-instituudist Chicagost. See noormees esines sõnaga rajoonis, jutlustades koolides, metodisti kirikus ja isegi ühes sõdurite klubis. Igal pool, kus ta jutlustas, pöördusid inimesed Jumala poole. On huvitav märkida, et ka see noormees võttis osa nimetatud hommiku sündmustest ja lahkudes koosolekult võttis kaasa Püha Vaimu täiuse, millest ka tema osa sai.

1902. aastal ja sellele järgnevatel aastatel sooritasin ma oma misjonireisi ümber maailma. Peaaegu igal maal mida ma külastasin, kohtasin ma inimesi, kes olid omandanud Issanda Püha Vaimu väe sel hommikul Chicagos. Ma tahaksin öelda, et ka selle koosoleku võime lõpetada samasuguste õnnistustega selleks, et minna maa kaugeimaisse nurkadesse. On täiesti kindel, et Issand kingib oma Püha Vaimu õnnistuse. Ja need, kes on selle juba omandanud, saavad ikka ja jälle uue täitmise nende imeliste andidega.

Seitsmes samm

Nüüd oleme jõudnud seitsmenda ja viimase sammu vaatlemiseni. Mõningas osas on ta kergem kõigist eelmistest. Ja siiski, mõningate jaoks on see samm kõige raskem. Just selles osas, nagu ei kusagil mujal, jäävad paljud inimesed ilma sellest õnnistusest. Loeme Markuse evangeeliumist, kus Kristus räägib oma jüngritele: «**Sellepärast ma ütlen teile; kõik, mida te palute ja anute, uskuge, et te saate seda, siis see saab teile!**» (Mk 11:24). Niisiis on seitsmendaks sammuks usk. Lihtsalt on vaja Issandalt oodata selle saamist, mida te palusite, antud juhul Püha Vaimu ristimist. Sõltumata sellest, kui konkreetne ka ei oleks üks või teine Jumala töotus, ei koge ega omanda te seda seni, kuni te ei usu sellesse kogu oma olemusega. Nii näiteks apostel Paulus räägib oma kirjas: «**Aga kui kellelgi teist on puudu tarkusest, see palugu Jumalalt, kes kõigile annab suisa ega tee etteheiteid, ja siis antakse temale**» (Jk 1:5). Nii on meil siin tegemist täiesti selge ja konkreetse töotusega. Kuid apostel Jakoobus ei jää peatuma sellel ja jätkates veelgi jumaliku töotuse täpsustamist, ütleb: «**Ent ta palugu usus, ilma kahtlemata; sest kes kahtleb, sarnaneb merelainele, mida tuul tõstab ning sinna ja tänna peksab. Niisugune inimene ärgu ometi arvaku, et ta midagi Issandalt saab**» (Jk 1:6—7). Nii on ka ristimise omandamisega Issanda Püha Vaimuga. Ka siin on Jumala töotus selge ja täpne. Sel juhul aga, kui me seda töotust ei usu ja ei oota täie veendumusega selle täitumist, mida Issand on lubanud meile sellise kindlusega, ei too meie palve rahuldavaid tagajärgi. Just nimelt selles punktis saab väga sageli kaotuse osaliseks suur hulk tõsiseid kristlasi. Kõik nad püüavad väga tõsiselt Püha Vaimuga ristimise poole, kuid ei oota selle saamist vajaliku usaldusega. Nad puhtsüdamlikult täidavad kõik ülejäänud tingimused. Nad palvetavad püüdliselt ja tõsiselt, kuid nad ei oota täie usaldusega oma soovi täitumist ja sellepärast ei saa palutavat.

Elus on aga ka sellist usku, mis kandub kaugele ja isegi üle oodatava. On usku mis ainult sirutanud käe, kohe haarab selle järele mida ta ootab. Sellist olukorda on hästi valgustanud meie Päästja, kes ütles: «**Selle pärast ma ütlen teile: kõik mida te palute, uskuge, et juba saite, siis see saab teile!**» (Mk 11:24). Täpselt nii on formuleerinud seda Päästja algkeeles. Kunagi, võrreldes kaht erinevat piiblitõlget, ei saanud ma sellest aru otsekohe.

Ükskord ma hakkasin uurima 1. Johannese kirja eesmärgiga, et kui seal on midagi vastuolus minu arusaamisega, siis ma muudan oma seisukohti. Uurimise käigus jõudsin ma 5-nda peatüki 14-nda salmini, kus on öeldud: «**Ja see on see julge avameelsus, mis meil on tema ees, et kui me midagi palume tema tahtmist mööda, ta kuuleb meid. Ja kui me teame, et ta meid kuuleb kõiges, mida me palume, siis me ka teame, et meil on käes need palved, mis me temalt oleme palunud**» (1Jh 5:14—15). Ainult läbi lugenud ja tajunud selle mõtet, ma mõistsin tõeliselt Kristuse sõnu Markuse evangeeliumist, kus on öeldud: «**Kõik, mida te palute, uskuge, et juba saite...**» (Mk 11:24). Mõned mõistavad seda, mõningatele jääb aga palju arusaamatuks. Püüan seda selgitada nii, et see oleks mõistetav isegi lapsele. Pöördudes Issanda poole palvega, me kõigepealt küsime, kas see vastab Issanda tahtele. Kui meil on täiesti selge mõni töotus Jumala Sõnast, saame me sellest teada, et siin on olemas Looja tahe. Pärast seda tuleb pöörduda 1. Johannese kirja poole, kus on öeldud:«**Ja see on see julge avameelsus, mis meil on tema ees, et kui me midagi palume tema tahtmist mööda, Ta kuuleb meid**». Pärast seda võin öelda iseendale: ma palvetan millegi konkreetse pärast ja ma tean, et see vastab Issanda tahtele sellepärast, et see on selgesti lubatud Issanda Pühas Sõnas. Sellepärast vastavalt 1Jh 5:14-le Jumal kuuleb mind. Ja siin tuleb kohe minna järgmise salmi juurde, kus on öeldud: «**Ja kui me teame, et ta meid kuuleb kõiges, mida me palume, siis me ka teame, et meil on käes need palved, mis me temalt oleme palunud**». Nüüd jääb meil üle võtta see, mida oleme palunud, oma isiklikuks ja täielikuks omandiks, selle pärast, et Issand Jumal ise töötab ja annab seda.

Tarvitame nüüd kõike seda Püha Vaimuga ristimise omandamiseks. Teinud esimesed kuus sammu, pöördusime me Issanda poole kindla palvega Püha Vaimu ristimise pärast. Nüüd tuleb küsida iseendalt: kas minu palve on kooskõlas Jumala tahtega? Me teame, et see on nii, sest on kirjutatud: «**Sest teie ja teie laste päralt on see töotus ja kõikide päralt, kes on kaugel, keda iganes Issand, meie Jumal, kutsub enese juurde**» (Ap 2:39). Sellestasamast räägib ka Luuka evangeelium, kus on öeldud: «**Kui nüüd teie, kes te olete kurjad, märkate anda häid ande oma lastele, kui palju enam Isa taevast annab Püha Vaimu neile, kes teda paluvad**» (Lk 11:13). Seejärel pöördume veel kord 1Jh kirja poole, kus on öeldud: «**Ja see on see julge avameelsus, mis meil on tema ees, et kui me midagi palume tema tahtmist mööda, ta kuuleb meid**» (1Jh 5:14). Nüüd jääb meil üle öelda ainult iseendale: ma palusin Issandalt Püha Vaimuga ristimist. Ma tean, et see on kooskõlas tema tahtega, sest sellest annavad tunnistust eelpool mainitud tekstid. Pärast seda pöördume uuesti 1 Jh kirja poole ja loeme: «**Ja kui me teame, et ta meid kuuleb kõiges, mida me palume, siis me ka teame, et meil on käes need palved, mis me temalt oleme palunud**» (1Jh 5:15). Kõigest eelpooltoodust järeldub: ma palusin Püha Vaimuga ristimise pärast. Ma tean, et juba oman selle, mida palusin. Ma tean, et juba sain ristitud Püha Vaimuga. Kõigele sellele tuleb lisada, et kõik see, mida me praegu võtame vastu täielikus usalduses Jumala Sõna vastu, saame omama oma kogemustes kõige lähemas tulevikus.

Siin ma tahaksin tuua ühe konkreetse näite. Jutlustaja F. B. Meier Londonist võttis koos minuga osa ühest üliõpilaste konverentsist Geneva järve ääres Viscounts'is. Ühel õhtul ta rääkis Püha Vaimuga ristimise teemal. Oma ettekannet lõpetades ütles Meier: «Kui keegi soovib veel pisut rääkida sel teemal härra Torrey'ga või minuga, jääme me siia selleks pärast koosolekut.»

Üleskutse võttis vastu üks noor mees Illinoisist, kes oli hiljuti lõpetanud kolledži. Ta tuli minu juurde ja ütles:

«On juba ligi kuu aega möödunud ajast, kui ma kuulsin sellest õnnistusest. Sellest ajast alates olen väsimatult, kuid siiski tulemusteta palvetanud selle pärast. Miks siis ma ei saa seda?»

«Kas te olete oma tahte täielikult Jumalale allutanud?» küsisin temalt.

«Ei, ma ei või seda öelda,» vastas ta.

«Sel juhul on teie palved asjatud», vastasin mina. «Seni kui te ei anna kogu oma tahet Looja kätte. Kas te võite seda kohe teha?»

«Ei või,» vastas noormees.

«Kas te tahaksite, et Issand teeks seda teie eest?» küsisin mina.

«Jah, ma olen selleks valmis,» vastas noormees.

«Sel juhul kummardame põlved ja palume Jumalat,» tegin ettepaneku.

Me panime kaks tooli kõrvuti ja laskusime põlvedele. Ma avasin oma Piibli 1. Jh 5. ptk kohalt ja asetasin selle noormehe ette toolile.

«Paluge nüüd Jumalat teie tahte allutamise pärast Tema targa tahte alla.»

Ja noormees hakkas palvetama: «Taevane Isa! Pane minu eest minu tahe oma jalge alla. Vabasta mind isemeelsusest ja vii minu tahe täielikult sinu alluvusse. Ma palun Sind selle pärast Issanda Jeesuse Kristuse nimel!»

«Kas see toimus?» küsisin ma oma kaaslaselt.

«Peaks nii olema,» vastas ta. «Ma ju palusin selle pärast tema tahtmise järgi. Ma tean, et Jumal kuulis mind ja täitis selle, mille pärast ma palusin.»

«Hästi,» ütlesin ma. «Mida te nüüd soovite?»

«Tahan saada ristitud Püha Vaimuga,» vastas noormees.

«Paluge selle pärast,» soovitasin ma.

Noormees hakkas palvetama: «Taevane Isa! Risti mind oma Püha Vaimuga ja tee seda kohe! Ma palun seda Kristuse nimel.»

«Kas see toimus?» küsisin ma uuesti.

«Ma ei tunne midagi,» vastas noormees.

«Seda ma ei küsi,» vastasin mina. «Lugege veel kord seda kohta Piiblist, mis on teie ees avatud.»

Noormees hakkas lugema: «**Ja see on see julge avameelsus. mis meil on tema ees, et kui me midagi palume tema tahtmist mööda, ta kuuleb meid**» (1Jh 5:14).

«Kas oli see, mille pärast te palusite, tema tahtmist mööda?» küsisin ma.

«Jah,» vastas noormees. «Me teame seda Luuka evangeeliumi ja Apostlite tegude raamatu põhjal.»

«Mida me siis sel moel teame?» küsisin mina.

«Et Jumal kuuleb meid,» vastas noormees.

«Lugege nüüd järgmine salm,» tegin ettepaneku.

Ja noormees luges: «**Ja kui me teame, et ta meid kuuleb kõiges, mida me palume, siis me ka teame, et meil on käes need palved, mis me temalt oleme palunud**» (5:15).

«Mida te nüüd teate?» küsisin ma.

«Seda, et ma oman selle, mida palusin,» vastas mu vestluskaaslane.

«Mida te aga palusite Jumalalt?» küsisin uuesti.

«Püha Vaimuga ristitud saamist,» vastas noormees. «Ma veel ei tunneta seda, kuid Issand räägib sellest.»

Me tõusime põlvedelt ja veel pisut vestelnud, läksime oma telkidesse.

Järgmisel hommikul sõitsin ma Chicagosse ja jõudsin mõne päeva pärast tagasi. Nähes kuulajate hulgas noormeest kellest oli jutt, küsisin ma sealsamas kõnetoolis temalt, kas ta tõepoolest sai ristitud Püha Vaimuga, õigupoolest ta oleks võinud ka mitte vastata. Ta näoilme tunnistas jumaliku õnnistuse omandamisest, kuid noormees kinnitas seda ka sõnadega.

Kaks või kolm aastat hiljem rääkisin ma sellest sündmusest ühel metodisti jutlustajate koosolekul Chicagos. Pärast seda üks armastusväärne vend küsis minult, mis siis sündis selle noormehega? Ma vastasin, et ei tea. Kuid kaks nädalat hiljem, kui ma viibisin oma kabinetis Chicago Piibliinstituudis, koputati uksele. Minu vastuse peale sisenes tuppa sümpaatne noormees.

«Kas tunnete mu ära?» küsis ta.

«Tean, et olen teid näinud, kuid ei mäleta, kus nimelt,» vastasin ma.

See oli noormees, kellest eespool rääkisime. Ta käis nüüd vaimulikus seminaris Chicagos. Mõned päevad hiljem tulid minu juurde sama seminari üliõpilased ja kutsusid mind esinema seminari palvapäeval. Ma küsisin neilt noormehe kohta, kes mind külastas. Üliõpilased rääkisid mulle, et ta jõuab oma õpingutes väga edukalt edasi, vaatamata sellele, et viibib siin väga lühikest aega. Mulle öeldi, et talle on antud mitte päris tavalises korras kogudus Viscounts'is. Lõpuks üliõpilased teatasid kõige paremat. Nad ütlesid, et selle noormehe teenistuse kaudu pöörduvad pidevalt Kristuse juurde uued hinged.

Kui seminaris saabus palvapäev, jutlustasin ma Püha Vaimuga ristimise teemal. Sel tähtsal päeval kogusime Jumala Vaimu ligiolekut. Kui me väljusime ruumist, hakkasid inimesed

erinevates keeltes palvetama: saksa ja inglise keeles, prantsuse ja norra keeles, rootsi ja taani keeles. See ei olnud mitte üleloomulik nähtus, vaid lihtsalt üksikute üliõpilaste emakeel. Pärast seda president Fiske, kes sel ajal juhtis seminari, kirjutas Bostonisse, et sel päeval nad kõik elasid üle tõelise Nelipühipäeva. Tuleb öelda, et see kõik sündis selle noormehe kaudu, kes omal ajal väljendas täielikku usaldust Jumala Sõnasse, mille alusel ta sai ristitud Püha Vaimuga. Kõigele sellele tahaksin lisada, et absoluutselt igauks, kes tutvub sellega, võib omandada sama.

Kolm küsimust

Kõige eelpooltoodu tulemusena võivad tekkida mõned väga tähtsad küsimused, mille mõned lugejad võivad esitada. Nende nimel proovin ma neid formuleerida ja neile ka vastata.

Esimene küsimus, millele paljud võivad oodata vastust, võiks olla selline.

1. Kas me peame teadma, et omandasime ristimise Issanda Püha Vaimuga, enne kui alustada teenimist Issanda viinamäel?

Kahtlemata me peame seda teadma. Kuid kuidas? On kahesugune viis ja järjekord sellest teadasaamisest. Esiteks selge ja täpse Jumala ilmutuse kaudu. Teine viis on kogemuslik. Peab aga märkima, et esimene viis, Jumala Sõna ilmutuse kaudu, on täpsem ja võib-olla isegi kindlam. Meie kogemus ja tunded tulevad ja lähevad. Sageli on see tihedalt seotud meie toimiva bioloogilise protsessiga. Jumala Sõna jääb aga muutumatuks. Nii näiteks, nagu juba eelpool märkisin, võime juba täna puhta Jumala Sõna abil teada saada, kas oleme ristitud Jumala Püha Vaimuga. Niisiis, sõltumata sellest, kas me tunneme või mitte, võime me antud juhul juhinduda lihtsast kuid täisväärtuslikust usaldusest meie Looja elustava sõna vastu.

2. Keegi võib-olla tahab esitada teise küsimuse: Kas me ei peaks ootama Püha Vaimu ristimist mingi kindla aja? Nii näiteks oli see apostlitega, kui nad enne Nelipühipäeva ootasid kümme päeva seda, mis oli lubatud.

Sellele küsimusele vastab tegelikult Piibel ise, mis põhjalikult selgitab, miks Kristuse jüngrid pidid seda õnnistatud sündmust ootama kümme päeva. Me loeme: «... Ja kui Nelipühipäev kätte tuli, olid kõik ühes paigas koos: Ja taevast sündis äkitselt kohin, otsekui oleks kange tuul puhunud ja täitis kõik koja, kus nad istusid» (Ap 2:1—2).

Siintoodud tekstist järeldub, et Püha Vaim ei võinud külastada apostleid enne, kui «Nelipühipäev kätte tuli». Juba Vana seaduse sajandite sügavuses ja isegi varem, eelajaloolises Jumala otsuses oli Nelipühipäev määratud Püha Vaimu täielikuks kinkimiseks ja koguduse moodustamiseks. Just nimelt sellepärast ei kingitud Püha Vaimu õnnistust enne selle päeva saabumist. Pärast selle päeva saabumist ei ole ootamine enam vajalik. Nii näiteks loeme: «Ja kui nad olid palvetanud, kõikus paik, kus nad koos olid ning nad kõik said täis Püha Vaimu ...» (Ap 4:31).

Siinkohal on sobiv küsida, kas oli vaja oodata olukorras, mis leidis aset Rooma ohvitseri Korneeliuse kodus? Koos kõigi oma kodakondsetega kuulis Korneelius esimest korda oma elus jutlust päästmise heast sõnumist sel momendil, kui apostel Peetrus ütles: «Temast tunnustavad kõik prohvetid, et tema nime läbi igauks, kes usub temasse, saab pattude andeksandmise» (Ap 10:43). Jumala Sõna teatab meile, et «Püha Vaim langes kõikide peale, kes seda sõna kuulsid». (Ap 10:44). Kõik kooslijad uskusid silmapilkselt ja Püha Vaim täitis neid oma täiusega.

Ootamist polnud ka Sauluse, tarsoslase juures. Nii me leiame: «Siis Ananias läks ära ja astus sisse majasse. Ja kui ta oma käe tema peale oli pannud, ütles ta: «Saul, vend, Issand on mind läkitanud, Jeesus, kes sulle ilmus teel, mida sa tulid, et sa nägemise tagasi saaksid ja täituksid Püha Vaimuga!» Ja sedamaid pudenes tema silmadelt otsekui soomuseid, ja ta nägi jälle ja tõusis ning laskis ennast ristida» (Ap 9:17—18). Nii ka antud juhul, pärast veega ristimist ja palvet, langes Püha Vaim viivitamatult Sauluse peale. Kõige selle tulemusena võime lugeda mõni salm edasi: «... ja kuulutas varsti koguduse kodades Kristust, tunnistades, et seesama on Jumala Poeg. Aga kõik, kes teda kuulsid, ehmusid ja ütlesid: «Eks see ole seesama, kes Jeruusalemas rüüstas selle nime appihüüdjad ja on siia tulnud selleks, et neid kinni siduda ja viia ülempreestrite kätte?» Aga Saulus läks järjest vägevamaks ja ajas juudid, kes Damaskuses elasid kihama ning tõestas, et Jeesus on Kristus» (Ap 9:20—22).

Efesose koguduses tuli neil oodata ainult selle liikmete teadmatusesse tõttu. Nad lihtsalt ei teadnud seda, et Püha Vaimu õnnistus on juba antud neile ja jääb üle see ainult vastu võtta. Apostel Paulus selgitas neile seda ja nad astusid vajalikud sammud. Kohe pärast seda said efeslased ristitud Püha Vaimuga sealsamas, veel enne koosoleku lõppu.

Eelpoolkirjeldatud juhtumitest on näha, et viivituse põhjust Püha Vaimu õnnistuse omandamisel tuleb otsida mitte Jumala juurest, vaid meie endi juurest. Meie Looja õnnistatud tahe näeb ette absoluutselt iga oma lapse ristimist Püha Vaimuga, kes veel ei oma seda õnnistust. Kuid sageli juhtub nii, et me ise hoiame tagasi imelise õnnistuse omandamist. Väga sageli me unustame ära ühe väga tähtsa tõe. Asi on selles, et tagasipöördumine Taevase Isa juurde põhineb kõigepealt meie lunastamisel patu võimu alt, mis on Kristuse poolt täielikult sooritatud. Siia tuleb veel lisada meie tahtmise puudumine tunnustada üles patud, avalikult neist kogu maailma ees lahti öelda ja isegi avalikult tunnustada Kristust, võttes Teda vastu isiklikuks Päästjaks ja Issandaks. Lisaks segab veel meie mittetäielik allumine Jumala tahtele või see, et me ei püüa iga hinna eest omandada seda õnnistust. On ka nii, et me ei palveta nii keskendunult või siis ei oota ega võta vastu seda andi. Igal juhul võib veendunult öelda, et kas me ootame seda õnnistust kümme päeva või kümme minutit, sõltub meist endast. Igaüks meist võib olla ristitud Püha Vaimuga isegi enne, kui ta väljub sellest ruumist, milles ta viibis. Samasugune on olukord ka nendega, kes vajavad täitmist, et edasi töötada Issanda viinamäel.

3. On ka veel kolmas, mõningatele väga tähtis küsimus. Kas Püha Vaimuga ristimine omab mingit välist väljendust? Kas kõik jääb endiseks? Kui see on nii, milleks on see siis üldse vajalik?

Kõigele sellele tuleb vastata, et ristimine Issanda Püha Vaimuga omab kahtlemata välise väljenduse. Tuleb aga tingimata arvestada kahte asja: väljenduse liiki ja aega.

Vaatleme algul esimest. Teiste sõnadega, vaatleme kuidas väljendub ristimine teie olukorras, armas lugeja. Võib-olla mõned loodavad saada keeltega rääkimise anni ega oota hoopiski mingeid muid nähtusi. Selliselt tegutseda oleks ebaõige ja mittepiibellik. Selline meie ettekirjutus Pühale Vaimule oleks vastuolus Piibli puhta õpetusega.

Mõningad omakorda ootavad mingeid muid nähtusi. Arvatavasti mõned teist on tutvunud mitmete usumeeste elulugudega ja kogemustega nagu John Wesley, Charles Finney ja D. L. Moody. Kõik nad räägivad peaaegu üht ja sedasama. Nii näiteks räägib Ch. Finney järgmist: Püha Vaimuga ristimise momendil läbistasid teda nagu võimsad elektrilained. Sellepärast ta hakkas paluma Jumalat, et ta oma käe temast pisut eemaldaks, et ta ei sureks seal paigas. Moody elas samuti midagi taolist üle, kuigi ta sellest palju ei kõnelnud. Nii ootavad paljud tavaliselt selliseid elamusi. Isiklikult ma põhimõtteliselt ei eita kõike seda. Igal juhul tuleb uskuda selliseid inimesi nagu Finney ja Moody. Peale selle on mul veel ka teisi aluseid taolisi elamusi mitte eitada. Igal juhul ma tahaksin paluda näidata mulle kasvõi ühe taolise elamuse Piiblist. Ise ma kaldun arvama, et apostlid elasid üle midagi taolist, kuigi sellest ei kirjutata. Nad jätsid selle enda teada. Kui keegi võiks oma kogemusi jagada üldsusega, siis võiks sellist sammu ainult tervitada.

Millist liiki nähtustest Püha Vaimu õnnistuse omandamisel räägib Piibel igal üksikul juhul? Igal juhul saadi uut jõudu Issanda teenimiseks. Nelipühapäeval rääkisid apostlid võõrastes keeltes, milliste esindajad viibisid sel ajal Jeruusalemas. Apostlid tunnistasid nende emakeeles Issanda suurtest asjadest. «Kui nüüd see hääl tekkis, tuli rahvahulk kokku ja kokkus ära, sest igaüks kuulis neid rääkivat oma keelemurret. Ja nad hämmastusid kõik ja panid imeks ning ütlesid üksteisele: Vaata, eks need kõik, kes räägivad, ole Galilea mehed? Kuidas me siis kuuleme igaüks oma keelemurret, mille sees me oleme sündinud . . . , kuidas me kuuleme neid rääkivat neis keeltes Jumala suuri asju» (Ap 2:6—8:11). Sel moel said apostlitest, kes rääkisid võõrastes keeltes, aru ka seal viibivad teiste suguharude inimesed. Selle tulemuseks leidis nende hulgas aset paljude pöördumine Jumala poole, peamiselt sellepärast, et nad kuulsid jutlust oma emakeeles.

Siin on täiesti kohane ja isegi vajalik märkida, et «teistes keeltes rääkimine» sel tähtsal ajal ei oma vähimatki ühist sellega, millest kiitlevad tänapäeval mõned meie kaasaegsed.

Mis puutub Saulusesse Tarsosest (apostel Paulusesse), siis midagi ei teata sellest, et ta oleks avalikult esinenud, rääkides võõraid keeli. Vastupidi, apostel ütles: «Aga ma tahan koguduses pigemini rääkida viis sõna oma mõistusega, et ka muid õpetada, kui kümme tuhat sõna keeltega»

(1Kr 14:19). Milles siis seisnes apostel Pauluse juures Püha Vaimu täiuse ilmumine? Apostlite tegude raamatust saame teada, et apostel jutlustas vastupandamatu väega Jeesusest kui Kristusest, Jumala Pojast (Ap 9:17—22).

Nii on, armsad lugejad, ka teie puhul kõige põhilisemaks Püha Vaimu täiuse väljenduseks uue väe omandamine selles teenistuses, milleks on teid kutsunud Jumal.

Peatume nüüd saadud õnnistuse ilmumise ajal. See aeg saabub, kui ta saab meis ilmsiks pärast seda, kui me oleme omandanud ristimise Püha Vaimuga lapseliku usu kaudu puhtasse Jumala Sõnasse. Jumala poolt määratud järjekord on selline: algul Jumala Sõna, selle ilmutus. Siis järgneb meie usk sellesse. Kolmas — see on isiklik kogemus. Kahjuks püüab inimene muuta Issanda poolt antud järjekorda järgmisel viisil. Jumala Sõna ja ta töötus jääb esikohale. Teisele kohale püüab ta asetada oma kogemuse ja alles kolmandale jätta usu. Selline usk aga lakkab olemast tõeline. Jälgime esiisale Aabrahamile töötuse andmist, et ta saab paljude rahvaste isaks. Peale nimetatud töötuse polnud Aabrahamil midagi, millest inimlikult kinni haarata. Inimese silma jaoks oli see täiesti lootusetu asi, ta oli saja aastane. Tema naine Saara peaaegu sama vana. Seega olid nad mõlemad sellest east väljas, et oleksid veel võinud saada isaks ja emaks. Ja siiski räägib Pühakiri meile, et «... ta uskus Jehoovat ning see arvati temale õiguseks» (1Ms 15:6).

Aabrahamil oli lihtne lapselik usk veel mitte millegagi tõestatud sõnasse ainult selle pärast, et seda rääkis Jumal ise. Aabraham ei elanud üle mingeid kõrgendatud tundelikkuse puhanguid. Talle lihtsalt avaldas mõju puhas Jumala Sõna. Ta koges tundeelamusi, kui laps sündis, kui ta nägi Iisakit oma silmadega, ainult sellepärast, et uskus puhast Jumala Sõna. Issand nõuab meilt kõigilt, et me usuksime seda mida ta ütleb, ainult sellepärast, et seda ütles just tema, kes on Jumal. Ainult see on tõeline usk. Kui me aga ootame mingite eriliste tunnete või elamuste ilmumist, enne kui uskuda Jumala Sõna, riskime sel moel vaadelda Jumalat kui valerääkijat.

Võtame näiteks minu isiklikud elamused. Mõned aastad jutlustasin ma Head Sõnumit päästmisest, enne kui mõistsin, et ma ei oma õigust seda teha seni, kui saan ristitud Püha Vaimuga. Selle üle järele mõelnud, pöördusin ma sõbra poole ja ütlesin, et ei lähe kantslisse enne, kui olen saanud ristitud Püha Vaimuga ja saan sellest teada, või siis seni, kuni Issand mulle mingil viisil ütleb, et ma võin jutlustada. Pärast seda ma viibisin võimalust mööda üksinda oma töötoas ja andusin põlvedel Jumalaga ühenduse pidamisele. Ma palusin temalt Püha Vaimuga ristimist. Mõne aja pärast püüdis saatan mind kiusata, öeldes: mis saab siis, kui sa pühapäevaks ei saa ristitud Püha Vaimuga? Selle peale ma mõttes vastasin järgmiste sõnadega: ma ei või tõusta kõnetooli ja jutlustada seni, kuni pole saanud ristitud Püha Vaimuga. Vastasel juhul peab Issand mulle mingil viisil näitama, mida ma pean edasi tegema seni, kuni pean tunnistama koguduse ees, et ma üldse ei kõlba jutlustajaks.

Pea ütlema, et veel enne pühapäeva omandasin ma soovitud õnnistuse. Sellest, mis toimus, oli mul varem enam-vähem selge ettekujutus, kuid kõik ei läinud nii, kui olin võinud endale ette kujutada. Kuni tänaseni ei või ma täpselt endale ette kujutada seda kohta, kus ma kummardusin. See kestis ühe vaikse hetke, ühe kõige vaiksemaid, mida olen üle elanud. Kahtlemata olid Jumalal kaalukad põhjused, et mind nii kaua oodata lasta. Mu hing pidi täielikult vait jääma Jumala ees. Alles siis ütles mulle Issand väga lihtsalt, nii et see oli kuulda südamega: «Mine ja jutlusta!» Oo, kui ma oleksin sel ajal paremini Piiblit tundnud. Juba siis ütles Issand mulle oma sõnas: «Ja see on see julge avameelsus, mis meil on tema ees, et kui me midagi palume tema tahtmist mööda, ta kuuleb meid! Ja kui me teame, et ta meid kõiges kuuleb, mida me palume, siis me ka teame, et meil on käes need palved, mis me temalt oleme palunud» (1Jh 5:14, 15).

Kahjuks ei olnud ma neil aegadel veel nii tuttav Piibliga kui täna. Armulisel Jumalal oli minu vastu kaastunnet. Sellepärast Ta ka vastas, pöördudes otse minu hinge poole.

Armas lugeja! Täna olete te sellest vaba. Ma näitasin teile nüüd algallikat Jumala Sõnast.

Ja omandanud Püha Vaimu külluse, pöördusin tagasi jutluse juurde. Sellest ajast sai aga minust hoopis teine jutlustaja. Sel ajal olin ma ühe väga väikese ja päris tavalise koguduse vaimulik. Vaatamata sellele, et mul oli juba kaks ülikooli teaduslikku kraadi ja õppisin usuteadust samuti kahes ülikoolis Saksamaal. Sellest ajast laienes minu ülesannete ring vahetpidamatult,

kuni jõudsin evangeeliumi kuulutamiseni maailma mastaabis. Mul tuli jõuda selleni, et minu jutluste tagajärjel pöördusid sajad tuhanded inimesed Jumala poole.

Sellest unustamatust üleelamusest möödus mõni aeg. Kui palju nimelt, on raske meenutada. Ükskord istusin ma oma töötoas. Mul on meeles ainult, et istusin oma pöörduva raamatukapi ees. Ma ei tea, kas ma mõtlesin siis Püha Vaimuga ristimise peale. Äkki mingist nähtamatust jõust lükatuna leidsin ennast põrandalt. Kirjeldan praegu seda sel määral, kui see on võimalik. Peab aga ütlema, et seda on täpselt võimatu kirjeldada. Niisiis, leidsin ennast põrandalt ja hakkasin valjusti karjuma, kuigi ma pole eriti kärarikka temperamendiga. Mulle tundus, et ma karjusin nagu kõige valjem metodist: «Kiitus Jumalale! Kiitus Jumalale! Kiitus Jumalale!» Ma ei võinud neid kiitusi tagasi hoida. Ma püüdsin asjatult peatuda. Kuid mingi nähtamatu jõud jätkas te gutsemist minu huulte kaudu. Pärast seda, kui mul lõpuks õnnestus ennast kätte võtta, läksin ma alla oma naise juurde ja jutustasin talle, mis minuga oli juhtunud. Peab aga ütlema, et see ei olnud veel Püha Vaimuga ristimine. Ma sain ristitud siis, kui võtsin Tema vastu lapselikus usus Jumala Sõnasse. Igaüks meist võib saada ristitud sedaviisi. Ka teie, armas lugeja, võite saada ristitud sel moel enne, kui väljute ruumist, milles praegu asute. Annaks Jumal. Eriti sooviksin, et te usuksite puhast Jumala Sõna ilma igasuguste täiendavate garantiideta ja sel moel võtaksite vastu Püha Vaimuga ristimise lapselikus usus sellesse, mida räägib Jumal ise.

Enne kui lõpetada, tahaksin tuua veel ühe näite. Kord võtsin osa ühest üliõpilaste konverentsist Nortfieldi linnas, õhtul, konverentsi eelviimasel päeval, rääkisin ma ristimisest Püha Vaimuga, selle olemusest ja tegevusest. Rääkisin sellest, kellele on see vajalik ja kes võib seda omandada.

Järgmisel hommikul toimus konverentsi lõppjumalateenistus. Ma rääkisin uuesti Püha Vaimuga ristimise teemal ja kuidas seda omandada. Ma ütlesin umbes sedasama, mida selles teoseski. Lõpuks ma vaatasin alla. Oli keskpäev. Pöördudes suure hulga üliõpilaste poole, ütlesin ma: «Härra Moody kutsus meid täna kell kolm minema mäele, et palvetada seal Püha Vaimu täiuse omandamise pärast. Praegu on kell täpselt kaksteist. Nii on meil siis aega veel kolm tundi. Kui keegi teist ei või oodata, siis pole ka vaja. Minge oma tuppa võõrastemajas või siis teise paika, kus elate. Minge metsa, telki, või veel kuhugi, kus te võite rääkida Jumalaga silmast silma ja jutustada talle, milles on asi.»

Täpselt kell kolm kogunesime me D. L. Moody maja ette, kes sel ajal veel elas. Suundudes teed mööda alla, läksime me värvast välja. 456 inimest Eilist, Horvadist, Ekssesterist, Dortmundist ja teistest idapoolsete osariikide ülikoolidest hakkasid tõusma mäkke. Natuke maad astunud, ütles Moody: «Ma mõtlen, et edasi minna pole vaja. Jääme siia.» Moody istus kannule. Kõik teised järgisid tema eeskujule, kes istus kannule, kes lihtsalt maha. Moody ütles: «Enne kui hakata palvetama, tahab keegi teist võib-olla midagi teatada.» Üksteise järel tõusid umbes 75 inimest, kes teatasid umbes järgmist: «Härra Moody, ma ei võinud oodata kella kolmeni. Olles eraldi palves ja Jumala ligiduses, sain ma ristitud Püha Vaimuga.»

Pärast seda, kui lõppesid kõik need tunnistused, ütles Moody: «Ma ei näe põhjust, mis võiks meid segada kummardamast põlved ja paluda Issandalt, et tema Püha Vaim langeks meie peale niisama selgelt, nagu see oli apostlitega Nelipühipäeval. Palvetame!» Kõik langesid põlvili ja süvenesid palvesse. Need olid ainult mehed. Naisi polnud. Kui me mäele jõudsime, hakkasid kogunema pilved. Meie palve alguseks hakkas pilvedest tulema vihma. Suured vihmapiisad langesid meie peale, tungides läbi puuokste, mis olid meie kohal. Samal ajal kogunesid Nortfieldi kohale teist liiki pilved, mis olid täis Issanda küllust ja väge. Meie palved läbistasid need Jumala armu pilved ja Issanda Püha Vaim hingas meie peal.

Armsad sõbrad! õigesti arvestades kujunenud olukorda, ma mõtlen, et sellised Jumala külluse ja väe pilved on kogunenud ka meie üle. Kas ei peaks ka meie teiega viivitamatult läbi tungima sellest küllusest oma palvetega?